

தமிழினி

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

தமிழினி

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சமர்ப்பணம்

பாலர் வகுப்பு முதல் தரம் இரண்டு வரை
தமிழ் பாடத்தினுடே
பாடல்களும்; கதைகளும் சொல்லித்தந்த
எங்கள் ஊர் மலர் ரீச்சுருக்கு...

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர்	:	தமிழ்னி
ஆசிரியர்	:	சமரபாகு சீனா உதயகுமார் தொ.இல: 077 5631 205 e-mail : uthayan7@gmail.com
நூலின் வகை	:	சிறுகதைத் தொகுப்பு
பக்கங்கள்	:	vi + 155
வெளியீடு	:	குபேந்திரா பதிப்பகம், வல்வெட்டித்துறை
திகதி	:	25.09.2018
புத்தக வடிவமைப்பு	:	ஸ்ரீ மாருதி பிறிண்டேர்ஸ் 555, நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
ISBN	:	978-955-7363-02-8
BAR CODE	:	9 789557 3630 28
விலை	:	ரூபா 280.00

அணிந்துரை

“நல்லவர்களின் சந்திப்பும்; நல்வழி காட்டுதல்களும்; அவர்களின் ஆசீர்வாதங்களும் உண்மையாக நேசிக்கின்ற நெஞ்சங்களுக்கு நல்வழியினையே எப்பொழுதும் காட்டி நிற்கும்.” இவ்வாறு இதயம் தொடுகின்ற விடயங்களை இதமாக தந்துவிட்டார் என்பது சமரபாகு சீனா உதயகுமார் என்பவருக்கே ஈடாகிறது.

முத்துக்கள் போன்றவை கோர்த்து வியாபிக்கும் வசனங்களையா? அல்லது கோர்த்து நின்று சிறப்புறுத்தும் கதைகளையா? என்பதற்கு ஒரு பட்டிமன்றமே போடலாம். கதைகளுடே சமூகத்திற்கு நல்ல விதைகள் போட எத்தனித்து, வெற்றிகண்ட புதையல்களின் புதுமையாளர், மேலும் கதைகளுடே சீரமைக்கின்றார் புலத்தை; நடந்துவந்த பாதையிலே கடந்து சென்ற பார்வைகளையே இடம் தெரிந்து இட்டு வைக்கிறார்.

நாளாந்த வாழ்க்கையின் வட்டத்திலே,
ஏகாந்த வார்த்தையின் சட்ட கத்திற்குள்
வாகாக வடித்தெடுத்த சிறுகதைகள்
நோகாமல் சிகரம் தொடும்.

சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்களின் படைப்புகளை விரிந்து நோக்கின், வியந்துபோய் நயந்து நோக்கும் நிலையே உறுதி. கதைகளுடே கருத்தறிந்து, இயல்புடை உரைகலந்து, உலகுக்களித்த; உலகே களித்த உண்மையும் உணர்வைத் தொடும்.

தமிழினி எனும் கதையினூடே மாம்பழம் ஒன்றைத் தற்குறிப்பேற்றி: நஞ்சு கலந்து பொத்திவைத்த எனும் நடைகூட ஒரு பொறி. காசிருந்தால் வாங்கலாம் எனும் கதையைச் சொல்லவந்த படைப்பாளி, கதை முழுவதையும் தலைப்புக்குள்ளே அடக்கிவைத்து தலை நிமிர்கிறார். காசு என்றால் குற்றம்; குற்றம் வைத்திருந்தால் வாங்கலாம், எதை? என்பதை இறுதிப் பகுதியில் நாகுக்காக உணர்த்து... பிரயாதமாக நகர்த்தியிருக்கிறார்.

சமூக குறைபாடுகளை எடுத்தியம்பும் சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்களின் கதைகளினூடே விடயங்கள் நகரவில்லை; மாறாக அவை பாய்கின்றன.

ந.தயாநுபன்
பிரதேச செயலர்,
வடமராட்சி தெற்கு மேற்கு,
கரவெட்டி.

பொருளடக்கம்

01) தமிழினி	01
02) காசிநுந்தால் வாங்கலாம்	18
03) சுயம் உர்ப்பு	29
04) அம்மா	46
05) மகேஸ்வரன் சேர்	60
06) முதுசொம்	75
07) கிறுக்கல் சித்திரங்கள்	89
08) மழைக்குமிழ் கர்வம்	105
09) அவளும் ஒரு பெண்	118
10) புலமைப் பரிசில்	129
11) மைதிலி	135

நன்றுகள்

- பேராசிரியர் கி.விசாகநுபன்
- பிரதேச செயலர் ஈ. தயானுபன்
- சந்தக்கவிஞர் வே.முல்லைத்தீபன்
- டொக்டர் தி.ஞானசேகரன் (ஞானம்)
- பாரதி அண்ணா (தினக்குரல்)
- ஆ.இரத்தினவேலோன்
- ரேணுகா பிரபாகரன் (வீரகேசரி)
- வீசு கருணாநிதி (தினகரன்)
- க.பரணிதரன் (ஜீவந்தி)
- டொக்டர் எஸ்.பி.நாதன்
- மிதிலா அக்கா
- அ.அரவிந்தன் (ஆசிரியர்)
- தேவராஜா துஸ்யந்தன்
- ஸ்ரீ மனாபதி அச்சகத்தினர்

தமிழினி

2012 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் இருபதாம் திகதி. ஞாயிற்றுக் கிழமை அதிகாலை நேரம். எப்போதுமே விடிய வெள்ளென நித்திரைவிட்டு எழும்பும் போதெல்லாம் என்னோடு என் மனைவியும் எழுந்து விடுவாள். அந்தநேரம் என் அன்புள்ள மனைவியிடம் “ஐ லவ் யூ” என்று சொல்லி அவளைக் கட்டியணைத்து நெற்றியிலே ஒரு முத்தம் கொடுப்பேன். இது என் மனைவிக்குப் பேரானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு செயலாகும். எனக்கும் அப்படித்தான் இருக்கும். அதை நான் உணராமலு மில்லை.

ஏனென்றால், என்னை இறுகக் கட்டியணைத்து; என் நெஞ்சிலே தன் கன்னம் புதைத்து என் தலைக்கேசம் வருடி புதுசுகம் வளர்ப்பாள். அந்தப் புதுசுகமான அழகு என் நெஞ்சைவிட்டு என்றும் அகலாதவை.

அந்தநேரம் இதயம் குளிரும்; முகம் செளிப்பாய் மலரும்; அன்றைய பொழுது இன்னும் இனிதாய் நகரும்; வாழ வேண்டிய காலங்கள் இன்னும் இன்னும் வேண்டும் என்று மனம் அங்கலாய்க்கும். என் தலைக்கேசத்தை வருடிக்கொண்டே கதையைத் தொடுப்பாள். அப்படித்தான் இன்றும் என்னை சுகமான சுகங்களுக்குள் கூட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்னெங்க, நேற்று மத்தியானம் தமிழினியக்கா வந்து போனவர். உங்களுக்கு, நான் சொல்ல மறந்து போனன்” என்று சொன்னாள். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு என் மூக்கினை இறுகப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே எழுந்து நின்றாள். என் மூக்கு வலிந்துகொள்ள, அவள் இழுக்கும் திசையில் சின்னதாக என் பிஸ்டத்தை உயர்த்தி முன்

எழுந்தேன். வலி தாங்கமுடியாமல், அவள் கையைப் படாரென பிடித்து விலக்கி விட்டேன். விலக்கியவுடன் அதே கையால் என் சொக்கினை ஊன்றிக் கிள்ளினாள். கிள்ளிவிட்டு அடுக்களைப் பக்கம் ஓடிப்போனாள். வஞ்சகம் கரவில்லாத என் நல்ல மனைவியைத் தந்த கடவுளுக்கு என்றும் நன்றி சொல்லுவேன்.

ஏனென்றால், ஆரம்ப காலங்களில் எனக்கும் தமிழினிக்குமிடையே இருந்த நட்புநிலை என்னவென்று ஊரவர்கள் யாராவது என் மனைவியிடம் சொல்லாமல் விட்டிருப்பார்களா? கட்டாயம் சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனாலும், அவை பற்றி எதுவும் என்னிடம் அவள் கேட்கவில்லை. அவை தனக்குத் தெரியும் என்று எதையும் என்னிடம் வெளிக்காட்டுவதுமில்லை. இன்றுவரை அப்படித்தான் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

என்மேல் அதீதமாய் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாள் என்பது மட்டுமில்லாமல், என் மீது மிகவும் பாசமாகவும் இருக்கிறாள். நானும் என் மனைவிமேல் அப்படித்தான் இருக்கிறேன்.

தமிழினியின் அன்பு மறுபடியும் எனக்குக் கிடைத்து விட்டது என்பதற்காக என் மனைவியை மறந்துவிட்டேன் என்று மட்டும் நினைத்து விடாதீர்கள். சாதாரண ஒரு ஆடவன்போல் வாழ நினைப்பவன் நானல்லன். உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா? தமிழினி கிளிநொச்சியிருந்து ஊருக்கு வந்தால், எங்கள் வீட்டிற்குக் கட்டாயம் வருவாள். ஆனால், நான் இல்லாத தருணங்களிலேதான் வந்து போயிருக்கிறாள். இதை நானும் அவதானித்திருக்கிறேன். இதிலிருந்து பாருங்கள் எத்தனை எச்சரிக்கைக் குணம் தமிழினியிடம் இருந்திருக்கிறதென்று. அவளுக்கு என்னோடு பழகுவதைக் காட்டிலும் எனது மனைவி பிள்ளைகளோடு பழகுவதும்; கதைப்பதுமே நன்கு பிடித்திருக்க வேண்டும்.

இருந்தாலும், தமிழினியை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்? சின்ன வயதிலிருந்தே அவளும் நானும் அருகருகான வீடுகளில் வாழ்ந்தவர்களல்லவா? மண்சோறு கறி காய்ச்சி விளையாடியிருக்கிறோம்; சலசல சலக்கோல்; கல்லுக்குத்தி விளையாட்டு என்று

ஒருவரை ஒருவர் ஒடிப்பிடித்துத் திரிந்திருக்கிறோம்.

தன் வீட்டில் தயாரிக்கப்படும் எந்தவொரு ருசியான உணவாக இருந்தாலும் எடுத்துக் கொண்டோடி வந்து எனக்கும் தருவாள். தந்துவிட்டு என்னோடிருந்து தானுமாக அள்ளிச் சாப்பிடுவாள். பிறகு, எனக்குத் தீத்தி சந்தோசம் காண்பாள். அவளுக்கு நானும் உணவு தீத்தி மகிழ்வேன். இப்படி அறியாத வயதில் எங்களுக்கான நட்பு இனிப்பானவை ஆகும்.

ஒருமுறை பக்கத்துவீட்டு பெரியம்மா ஆச்சியின் காணிக்குள்ளே களவாக கொய்யாப்பழம் ஆயப்போனபோது, மரத்திலிருந்து கீழே நான் விழுந்து போனேன். எங்கள் நண்பர்கள் எல்லோரும் என்னை விட்டுவிட்டு ஒடி விட்டார்கள். மேலேயிருந்து கீழே விழுந்த எனக்கு நாரியில் பலமாக அடி விழுந்திருந்தது. நோவென்றால் தாங்க முடியாத நோ. விழும்போது காலில் பிசிங்கானும் வெட்டியிருந்தது. என் நண்பி தமிழினிதான் என்னைப் பக்குவமாகத் தூக்கிவிட்டுத், தன் தோளில் என் கை போட வைத்தாள். அவள் தோளைத் தொட்டு அணைத்தபடி கெந்திக் கெந்தி நான் நடந்து வந்தேன். ஒரு மாதிரியாக என் வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து சேர்த்தாள். என் நல்ல காலத்திற்கு வீட்டில் அப்பாவும் அம்மாவும் இல்லை. அங்கே அக்கா மட்டும்தான் நின்றார். அப்பா நின்றார் என்றால் எனக்கு ஏற்பட்ட வெட்டுக்காய நோவென்றும் பாராமல் என்னைக் கும்மு கும்மென்று கும்மியிருப்பார்; அல்லது சினந்து பேசியிருப்பார்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அப்பா எனக்கு அடிக்கிறார் அல்லது சினக்கிறார் என்றால், அப்பாவுக்கு என் மீதிருக்கிற அதீத பாசம்தான் காரணம் என நான் நினைப்பதுண்டு. எனக்கு நடக்கக் கூடாதது எதுவும் நடந்துவிட்டால், அதற்குப் பிறகு தாங்கள் வாழ்வதில் அர்த்தத்தில்லை, என்பதாகவே அவரின் செயலை நான் நோக்குவேன். மற்றைய பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைக மீது இருக்கிற பாசம் போலவே என் அப்பாவும் அம்மாவும் என்மீது பாசமாக இருந்தார்கள்.

இரத்தம் பீறிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தது. தமிழினி பக்கத்து வடலிக்காணிக்கு ஓடிப்போனாள். வடலிக் குருத்தோலையின் உச்சியிலிருந்த பஞ்சபோன்ற பூஞ்சினை எடுத்து வந்தாள். வெட்டுக் காயப் பிளவுக்குள் அந்தப் பூஞ்சினை வைத்து அப்பினாள். கொஞ்ச நேரத்தில் இரத்தம் பீச்சிப் பாய்வது நின்றுபோனது.

யாழ்ப்பாணம் போன அப்பாவும் அம்மாவும் இரவுதான் வந்தார்கள். எனக்கு நடந்ததை அக்கா விலாவாறியாகச் சொன்னார். அம்மா ஓடி வந்து என் தலைமாட்டில் இருந்துவிட்டார். அப்பாவும் எதுவும் பறையாமல் என்னருகாக வந்து இருந்தார். அதனாலும் எனக்கொரு சந்தோசம் கிடைத்தது.

இரவு முழுக்க உபத்திரவத்தால் எனக்கு நித்திரை வரவேயில்லை. சின்னதாக காய்ச்சலும் அடித்தது. அம்மாவும் அப்பாவும் என்னோடு முழிப்பிருந்தார்கள். அம்மா தன் கால்தொடை மடியில் என் தலையை வைத்து, என் தலைக்கேசத்தை மெதுவாக வருடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி வருட எனக்கும் ஆசையாக இருந்தது. நோவும் மெல்லமெல்ல பறந்து போவதை உணர்ந்தேன். எனக்கு நித்திரை வர அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

அடுத்தநாளும், அதற்கு அடுத்த நாளும் தமிழினி பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை. விடிய வெள்ளனவாகவே என் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விடுவாள். என்னருகாக இருப்பாள். முதல்நாள் முட்டை வாங்கி வந்து தந்த தமிழினி, அடுத்தநாள் நெஸ்ரோமோல்ற் வாங்கி வந்து தந்தாள். அதற்கடுத்த இரண்டுநாளும் சனி, ஞாயிறு ஆகும். அந்த இரண்டு நாள் முழுக்க என்னோடுதான் அவள் இருந்தாள். தமிழினி என்னோடு இருக்கும் தருணங்களில் இருவருக்கும் அம்மா பால்தேநீர் ஆத்திக்கொண்டு வந்து தந்தார். பேரிச்சம்பழம் கடித்து பால்தேநீரும் குடிக்க ஆசையாக இருந்தது. திடீரென அக்கம் பக்கம் பார்த்தாள். தான் குடித்த மிச்ச பால்தேநீரை என்னிடம் தந்துவிட்டு எனது மிச்சப்பால் தேநீரை என்னிடமிருந்து பறித்துக் குடித்தாள்.

இந்த வகையான அவளின் உயர்ந்த அன்புமனம் பார்த்து எனக்குக் கண்களில் நீர் முட்டி வந்தது. தன் கை விரல்களினால் என்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கண்ணீரினைத் துடைத்துவிட்டாள். மனதிலே எத்தகைய துன்பமோ; அல்லது மனவலியோ வந்தால் இந்த மாதிரியான அன்புநிலையிலே அவையெல்லாம் ஓடி மறைந்து விடும். அதை நானும், உண்மையாக உணர்ந்திருக்கிறேன்.

ஒருநாள், தமிழினியின் அம்மாவோடு, நானும் தமிழினியும் நல்லூர் கந்தகவாமி கோயிலுக்குப் போனோம். தமிழினியின் அம்மா, அர்ச்சனைச் சாமான்களை வெளியே இருந்த பெட்டிக் கடைக் காரனிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு போனார். அதைப் பார்த்து விட்டு நானும் வாங்கப் போனபோது, தமிழினி என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

“வேண்டாம் குமரன், அம்மா ஒருவர் அர்ச்சனை செய்கிறார்தானே! நீங்கள் வாங்க வேண்டாம்!” என்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

“ஏன், நானும் அர்ச்சனை செய்தால் நல்லதுதானே!”

அப்படி நான் சொன்னபோது, தாயின் பக்கமாக கண்யாடை காட்டி விட்டு மெல்லச் சிரித்தாள். தமிழினி ஏன் கண் யாடை செய்தாள்? என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழினியை தனிமையிலே பிறகொரு சந்தர்ப்பத்திலே கேட்போம் என நினைத்துவிட்டு, நானும் பேசாமல் நின்று விட்டேன்.

தமிழினியின் அம்மா தூரமாகக் போய்கொண்டிருந்தார். அவரை முதலில் யார் தொடுவது என்ற போட்டியிலே துரத்திப் பிடிப்பது போல இருவரும் ஓடிப்போனோம்.

கை, கால் கழுவி உள்ளே போய் சுவாமி கும்பிட்டோம். திருநீறு அள்ளி என் நெற்றியிலே பூசிவிட்டு, சந்தணப்பொட்டு வைத்து விட்டாள். அது எனக்கு பாரிய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. தன் நெற்றியிலும் திருநீறு அள்ளிப் பூசிவிட்டு சந்தணப் பொட்டைத் தொட்டு என்னிடம் தந்தாள். “எனக்கும் பொட்டு வைத்து விடடா” என்றாள்.

அவளுக்கு நான் பொட்டு வைத்து விட்டேன். அவளுக்கு நான்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பொட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது சிரித்தபடி நின்றாள். சிரித்துவிட்டு என் சொக்கில் பொட்டுத் தடவிவிட்டு வெளியே ஓடிப்போனாள். அவளுக்குப் பின்னால் நானும் ஓடிப்போனேன். வெளியே போன தமிழினி தன் சிறிய பேசிற்குள்ளிலிருந்து சில்லறைக் காசுகள் நிறைய எடுத்தாள். அவற்றில் சிலவற்றை என்னிடமும் தந்தாள். ஒவ்வொரு பிச்சைக்காரருக்கும் ஒருரூபா வீதம் பொட்டுக்கொண்டு வந்தோம். அந்தநேரம் தமிழினியின் நல்லமனதை நினைத்துப் பெருமை அடைந்தேன்.

“குமரன், சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்யுற காலையும், கற்புரம் கொழுத்தி எறிந்து புகையாகி வளியிலே கலந்து அகத்தம் செய்யுற காலையும் உப்பிடியான பிச்சைக்காரருக்குக் கொடுத்தால், முருகன் அதைத்தான் ரொம்பவும் விரும்புவார்.” இப்படி அவள் சொன்னாள்.

அவள் சொன்னது எனக்கும் சரியென்றுபட்டது. அன்றிலிருந்து அதைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு கண்ணியவாளனாக நான் மாறி விட்டேன். அப்படிச் செய்யும்போது என் மனதுக்கு ஒரு நிம்மதி கிடைப்பதையும் உணரத் தொடங்கினேன்.

தமிழினி சாமத்தியப்பட்டு பள்ளிக்கூடம் போகும்போது அவளை கூட்டிக்கொண்டு போனவன், நான்தான். அப்படி அவளைக் கூட்டிப் போகும்போது எனக்கும் பெருமையாகவே இருந்தது. நண்பர்கள் பலர் என்னைப் பெருமையாகப் பார்த்தார்கள்; வேறு சிலர் பொறாமையினை தங்கள் மனசெல்லாம் நிரப்பிச் சுழன்று தவித்தார்கள்.

அந்த வயதிலேயே அவள் கூந்தல் நீளமாகவே இருந்தது. பின்னால் பின்னி, நுனியிலே குஞ்சம் கட்டி விட்டால் இருப்பிற்குக் கீழே குஞ்சம் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அவளின் அழகான வெள்ளை நிறமும், நடந்து செல்லும்போது அழகாய் நெளியும் மெல்லி டையும் பார்ப்பவர்களை மெய் சிலிர்க்க வைத்துவிடும். அவளைக் காணும் போதெல்லாம் அந்தக்காலத்து நதியாதான் எனக்குள்ளே நினைவாக வந்து போவாள். ஆனாலும், நதியாவை விட

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அழகியாகவே தமிழினி எனக்குத் தெரிந்தாள். “சின்னக்குயில் பாடும் பாட்டுக் கேக்குதா குக்கூ..குக்கூ... கூ...கூ..” என்ற பாடல் சிலோன் ரெடியோவில் ஒலிக்கும் போதெல்லாம் தமிழினியின் நினைவுதான் எனக்குள்ளேவந்துபோகும்.

ஒருநாள் எனக்குள்ளேயிருந்த இந்தமாதிரியான அபிப்பிராயத்தை அவளிடம் சொன்னபோது, அவள் என் தோள் மூட்டிலே மெல்லமாக அடித்துவிட்டு வெக்கப்பட்டுச் சிரித்தாள். அவள் என் மீது காட்டும் அதீத அன்பினால் இன்னும் இன்னும் அவள்பால் ஈர்க்கப்பட்டேன். அவளுக்கு என்னை விட்டுப்பிரிய மனம் வந்ததேயில்லை. அவள் என்மீது காட்டும் அதீத அன்பு போலவே நானும் அவள் மீது பேரன்பாக இருந்தேன். இப்படி அவளோடு பழகப்பழக நல்ல முறையான பழக்க வழக்கங்களையே நானும் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

அவள் சாமத்தியப்பட்ட சில வருடங்களின் பின் நானும் அவளும் நெருக்கமாகப் பழகுவதை எங்கள் பெற்றோர் விரும்பவில்லை. தமிழினிக்கு அவள், அம்மா அடிக்கடி புத்திமதிகள் சொல்லி வந்தார். அவற்றையெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து என்னிடம் சொல்லிக் கவலைப்படுவாள். இதற்குப்பிறகு இருவருக்குமான பழகும் இடைவெளி தள்ளித்தள்ளிப் போக, எங்கள் இருவருக்குமான அன்பு இன்னும் இறுகிக் கொண்டே இருந்தது. இதற்குப் பிறகுதான் ஒருவரையொருவர் இன்னும் ஆழமாக நேசிக்கத் தொடங்கினோம்.

நாங்கள் இரண்டுபேரும் ஒன்பதாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம், அது. அவள் என் வீட்டுக்கு இடைக்கிடை வந்து போனாள். இது அம்மாவுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் சில கணக்குகளுக்கான விளக்கம் கேட்பாள். எனக்கும் கணக்குப் பாடம் என்றால் ரொம்ப விருப்பம். அவளுக்குக் கணக்குப் பாடம் நான் சொல்லிக் கொடுக்க, அதை அவள் கவனமாகக் கேட்டு விளங்கி விடுவாள். பிறகு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவாள். அந்தநேரம் என் மனம் எத்தனை

தமிழினி ----- சமர்பாரு சீனா உதயகுமார்

சந்தோசம் காணும் தெரியுமா? அவள் கேட்ட கணக்கிற்கான விளக்கத்தை நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது “ம்...ஓ...ம்...ஓ...” என்று ஒருவித ராகத்தோடு சொல்லும் அந்த ரீங்காரம் அவள் இங்கிருந்து போன பின்பும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டேதான் இருக்கும்.

ஒரு நாள் தமிழினி பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து “குமரன் உங்களையும் என்னையும் காதலிப்பதாத இங்கை எங்கட சனங்கள் கதைக்கி னமாம். நேற்று அம்மா எனக்குச் சொன்னவர்.” என்று சொன்னாள்.

“ஓம்.. தமிழினி என்ற அம்மாவும் இதை என்னிடம் கேட்டவர்.” என்று நானும் சொன்னேன்.

“வாங்கோ கன்றீனுக்குப் போய் ஐஸ்கிரீம் குடிச்சிட்டு வருவம்.” என்று சொல்லி என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனாள்.

அங்கே போய்க்கொண்டிருக்கும் போது மகாதேவன்சேர் எங்கள் இருவரையும் கண்டிட்டுக் கூப்பிட்டார்.

“ஸ்ராவ் ருமுக்கு ஒருக்கால் வாருங்கோ, உங்களோடு நிறையக் கதை இருக்குது.” என்றார்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஏக்கப் பார்வைகளை எறிந்தோம்.

“என்னவாக இருக்கும்? ஏன் கூப்பிடுறார்?” என்ற ஏக்கங்களே அவை.

அங்கே போனால், அந்த அறையில் குமுதா ரீச்சர் இருந்தார்.

“வாருங்கோ..! வாருங்கோ..! வருங்காலத் தம்பதிகள்; இருவரும் ஒன்றாக வாருங்கோ.” என்று நக்கல் குழைத்து மரியாதை வார்த்தைகளால் அழைத்தார்.

அப்படி அவர் கூப்பிட்டபோது எனக்கு நெஞ்சமெல்லாம் கனக்கத் தொடங்கியது. குமுதா ரீச்சர் எங்கள் இருவரையும் நக்கல் நையாண்டி பண்ணுகிறார் என்பதை உடனடியாகவே நான் உணர்ந்தேன். என்ன விடயம் என்பதும் இப்ப எனக்கு விளங்கி

தமிழினி ----- சுமர்பாகு சீனா உதயகுமார்

வந்தது. இவர்கள் எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருகிறவர்களல்லவா? பழியான எந்தவொரு விடயத்தினையும் மாணவர்களாகிய எங்களிடம் கேட்கும் முறை என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? படித்தவர்கள்; பெரியவர்கள் யாராக இருந்தாலும், சின்னவர்களாகிய எங்களோடு இப்படியான விடயங்களை இப்படியா அணுகுவது? எங்களுக்கென்று ஒரு மனம் இருக்கிறதென்பது இவர்களுக்குத் தெரியாதா? எங்கள் மனம் எத்தனை வேதனைப்படும் என்பதை இவர்கள் ஏன் உணர்கிறார்கள் இல்லை? குமுதா ரீச்சரின் இப்படியான முட்டாள்தன அணுகுமுறையினை, அந்தச் சின்னவயதிலும், நான் கெட்டித்தனமாகச் சிந்தித்தது என்பதும் எனக்கே வியப்பாகவே தெரிந்தது.

“படார்” என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது! என் தோள் மூட்டில் குமுதா ரீச்சரின் பிரம்பு பதம் பார்த்தது. திடுக்குற்றுப் போனேன். குமுதா ரீச்சர் என் காலுக்குக் கீழே அடிக்க ஒங்கியபடி நின்றார்.

“அடியாதேங்கோ ரீச்சர். எதுக்கடிக்கிறியள் என்று சொல்லிப் போட்டு அடியுங்கோ ரீச்சர்?” என்று கெஞ்சிக் கேட்டேன், நான்.

“படிக்கிற வயசில் என்ன காதல் வேண்டிக்கிடக்கு?” என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் என் காலுக்குக் கீழே ஒங்கி அடித்தார்.

சுழண்டு வலியால் துடித்தேன்.

“கையை நீட்டி...! கையை நீட்டி...!” என்று தமிழினியைப் பார்த்து குமுதா ரீச்சர் அதட்டினார். மரியாதைக் குறைவான வார்த்தைகளால் தமிழினியைத் திட்டினார். தமிழினி நடு நடுங்கிக்கொண்டு கை நீட்டினாள். அடியின் வலி தாங்கமாட்டாத அவள் கையினை உதறி உதறி என்னையே பார்த்தாள். என்னைப் பார்த்த உடனேயே அவளுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. குமுதா ரீச்சர் இப்ப என்னை முட்டங்காலில் நிற்க விட்டார்.

“கைகள் இரண்டையும் முன்னுக்கு நீட்டிக்கொண்டு நில்!” என்று தமிழினியிடம் சொன்னார். அவளும் அப்படித்தான் நின்றாள்.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

இத்தனையையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மகாதேவன்சேர் வெளியே போய்விட்டார். சின்னவகுப்புப் பிள்ளைகள் ஒருசிலர் யன்னலுக்கால் எட்டி எங்களைப் பார்க்க முயற்சிக்கிறார்கள். மகாதேவன்சேர், அவர்களைக் கலைத்துக்கொண்டு போகிறார். எங்கள் வகுப்புப் பொடியன் ஒருவன் சோக் பீஸ் எடுக்க உள்ளே வந்தான். எங்கள் இருவர் நிலையும் பார்த்துவிட்டு தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு போனான்.

வகுப்பிற்கு வந்த தமிழினி மேசையில் முகம் புதைத்து அழுதான். விக்கல் எடுத்து அவள் அழுத அழுகை எல்லோரையும் அழ வைத்திருந்தது. தமிழினி அழுத அழுகை பார்த்து தோழி சுயாவின் கண்கள் பனிக்கின்றன. அந்தநேரம் சமயபாட நேரம். நல்லகாலம் சமயபாட ரீச்சர் வரவில்லை. அதனால், தமிழினியைத் தேற்று வதற்கு மாணவிகள் உதவி செய்து கொண்டிருந்தனர். என் நிலையை விட தமிழினியின் நிலை நினைத்துத்தான் நானும் மனம் துவளாத் தொடங்கினேன்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப்பிறகு தமிழினி பள்ளிக்கூடம் வருவதில்லை. இது எனக்கு வலு ஏமாற்றமாக இருந்தது. “தமிழினியும் குமரனும் பள்ளிக்கூடத்தில காதுலிக்கினமாம்!” என்ற ஒருகதை மட்டும் அந்த ஊரெல்லாம் காட்டுத்தீயாக பரவிக் கொண்டிருந்தது. அந்தநேரம், தமிழினியின் வீட்டுக்குச் சென்று தமிழினிக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டுமென்று என் மனம் நினைத்தது. இந்த சந்தர்ப்பவாத சமூகத்தின் கூடாத எண்ணத்தை நினைத்துவிட்டுப் போகாமல் இருந்து விட்டேன்.

சில நாட்களாக அவளை நான் காணவில்லை. அவள் தன் தாய் தகப்பனோடு கிளிநொச்சிக்கு இடம்பெயர்ந்து போய்விட்டதாக அறிந்தேன். கிளிநொச்சியின் பிரபல பாடசாலை ஒன்றில் படிப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். எப்படியிருந்தபோதும் தமிழினியின் பிரிவு எனக்கு துன்பத்தையே தந்தது. அவள் என்னைப் பிரிந்து சென்ற நாளிலிருந்து என்னிடம் ஏதோ ஒன்று குறைந்து விட்டதாக உணரத் தொடங்கினேன். அந்தநேரம் பலவீனங்களை எனக்குள்ளே

தமிழினி ----- சுமரபாகு சீனா உதயகுமார்
நிரப்பியவன் போல என்னை நான் உணரத் தொடங்கினேன்.

இதற்குப்பிறகு குமுதா ரீச்சரினதும், மகாதேவன் சேரினதும் கள்ளக்காதல் பற்றித்தான் பாடசாலையிலும், பாடசாலைக்கு வெளியிலும் கதைப்பதை நானும் அறிந்தேன். ஒரு சமூகத்தில் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டியவர்களின் அருவருத்த அந்தச் செயலின் உண்மைத்தன்மை அறிந்தபோது எனக்குள் நானே வேதனையடைந்தேன். ஆனாலும், அவர்கள் பற்றிய இந்த மாதிரியான எந்தவொரு கதையையும் யாரோடும்; எவரோடும் கதைக்கவிருப்பம் இல்லாதவனாகவே நான் இருந்தேன்.

2

2005 ஆம் ஆண்டு. பங்குனி மாதம் ஏழாம் திகதி. மாலுசந்தி சதாப்பொன்ஸ் கடையடியில் சித்தப்பாவிடமிருந்து சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன், நான். அங்கே, தமிழினி தற்செயலாக என்னைக்கண்டு வந்தாள். ஸ்கூட்டிப்பெப்பில் நின்ற அவளை யாரென்று என்னால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும், அவள் என்னை யாரென்று அடையாளம் கண்டுவிட்டு, கிட்ட வந்து என்னோடு கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

சுமார் பதினேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தமிழினியை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவளின் தோற்றத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் தெரிகின்றன. அவள் தோற்றப்பொலிவு பார்த்து பிரமித்துப் போனேன். புன்னகை சிந்தும் ஒளி முகம் மாறாமலேயே இப்பவும் இருந்தாள். கால்பாதம் தொடுமளவுக்கு தலைமுடி நீளமாக இருந்தது.

“தனியாகவா வந்தியள்?”

“இல்லை, அம்மாவோடு வந்தேன். அம்மா, சித்திவீட்டில் நிக்கிறார்”

“அப்ப போனதுக்கு இண்டைக்குத்தானோ வந்திருக்கிறியள்..”

“அப்பாவும், அம்மாவும் ரண்டு தடவை வந்து போயிருக்கினம்.

தமிழினி ----- சமரபாகு கீனா உதயகுமார்

எனக்கு இதுதான் முதல்முறை” என்றாள்.

“எங்கட வீட்டுக்கு வாங்கோவன்” என்று சொல்லி தமிழினியை எங்கள் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்.

அங்கே என் மனைவியிடம் தமிழினியை அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். என் மனைவியும் தோழி தமிழினியும் கதைத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த ஒருநேரச் சந்திப்பிலேயே இருவரும் நல்ல நண்பிகளாக மாறியிருந்தனர். என் மனம் மிகப்பெரிய சந்தோசம் கண்டு துள்ளிக்குதித்தது.

தமிழினி முன்பு போலவே இப்பவும் அழகாகத் தெரிந்தாள்; பெரிய குடுமி கட்டியிருக்கிறாள்; அதே மெல்லிய உடலைத் தவாளிப்பாய் சுற்றிச் சேலை கட்டியிருந்தாள். அவள் தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடன் புரிந்துகொண்டேன் “தமிழினி ஒரு ரீச்சராகத்தான் இருக்க வேண்டும்!” என்று.

“எங்க படிப்பிக்கிறியள்?” எடுத்த எடுப்பிலேயே அவளிடம் இப்படி நான் கேட்டபோது, கிளிநொச்சியிலுள்ள பிரபல்யமான பாடசாலை ஒன்றின் பெயரைச் சொன்னாள்.

“தமிழினியக்கா, இருந்து கதையுங்கோ!” என்று சொல்லிவிட்டு என் மனைவி அடுக்களைப் பக்கம் போனாள்.

“உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்” என்று தமிழினி என்னிடம் கேட்டாள்.

“இரண்டுபேர்” என்று சொல்லிவிட்டு மாமரச்சோலைப் பக்கம் பார்த்தேன்.

பிள்ளைகள் இருவரும் மாமரத்திற்குக் கீழே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆட்டுக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து முற்றத்திலே நிறுத்தினார்கள். அது இவர்களின் கைகளிலிருந்து விடுபட்டதும், துள்ளிக்குதித்து தாய் ஆட்டிடம் ஓடிப்போனது. பிள்ளைகள் ஆட்டுக்குட்டியைக் துரத்திக்கொண்டு ஓடிப் போனார்கள். ஆட்டுக்குட்டியும் பிள்ளைகளும் ஓடிப்போகும்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அழகு பார்த்து தமிழினி சிரித்தாள். கன்னம் குழி விழ அவளின் அழகுச் சிரிப்புப் பார்த்து எத்தனை வருடங்களாகிவிட்டன தெரியுமா? அவள் சிரிப்பைக் காண, இப்பவும் இதயம் குளிர்கிறது.

மனைவி தேசிக்காய்தண்ணியில் சீனி போட்டுக் கலக்கிக்கொண்டு வந்து இருவருக்கும் தந்தாள். ஐஸ்கட்டி போட்ட தண்ணி அது; அன்றைய கடும்வெப்பத்திற்கு நல்லதொரு உற்சாகத்தை அது தந்தது.

“நீங்கள் என்ன செய்யுறியள்? உங்க மனைவி என்ன செய்யிறார்?” என்று தமிழினி கேட்டாள்.

“நான் பட்டதாரி ஆசிரியராக இருக்கிறேன்! மனைவி வீட்டிலை தான்! அவ, பொடியளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பா!” என்று சொன்னேன்.

இந்த இனிமையான உரையாடலின் பின்னர் தமிழினி போய் விட்டாள். அவள் இன்னும் கல்யாணம் ஆகாமல் இருப்பதை உணர்ந்த என் நெஞ்சு குறுகுறுக்கத் தொடங்கியது.

“தமிழினி ஏன் கல்யாணம் ஆகாமல், இருக்கிறியள்?” என்று கேட்கவேணும்போல் இருந்தது. பாவம் அவள்! அவளிடம் எந்தக் குறையும் இல்லையே! ஏன் இப்படி..? என்றெல்லாம் என் மனச்சாட்சி என்னைக் கேள்விகளாய்க் கேட்டு விறாண்டத் தொடங்கியது. தமிழினி எனக்காகவா இத்தனை காலங்களாக காத்திருந்திருக்கிறாள்? அப்படியென்றால் நான் ஒரு துரோகியா..? இல்லை, நான் ஒரு சுயநலக்காரனாகத்தானே வாழ்ந்திருக்கிறேன்! தமிழினியின் மனசு எத்தனை தங்கமானது தெரியுமா? அவள் தன் நல்ல எண்ணங்களை மாற்றாத ஒரு பிறவியாகத்தான் இப்பவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். ஆனாலும், நான் மாறி விட்டேனே! என்ற மனக்குத்தல் எனக்குள்ளே நீண்டுகொண்டு போனது.

இதற்குப் பிறகு ஒரு சனிக்கிழமை கிளிநொச்சியிலுள்ள தமிழினியின் வீட்டுக்கு நானும், என் மனைவி பிள்ளைகளுமாகப் போயிருந் தோம். தமிழினி சொன்ன அந்தக் குறிப்பின் பிரகாரம் அவளின்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

வீட்டைக் கண்டு பிடித்து விட்டேன். எங்களைக் கண்ட தமிழினி முகம் மலர்ந்து வரவேற்றாள். அங்கே தமிழினியின் அம்மாவும் அப்பாவும் எங்களை அன்பாக உள்ளே கூட்டிப்போனார்கள்.

அன்று எங்களுக்காக ஊர்க்கோழி அறுத்துக் கறி காய்ச்சி சம்பா அரிசிச்சோத்தோடு சாப்பிடத் தந்தாள். சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருந்தது. சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு கீலமாகச் சீவிக்கொண்டு ஒரு வெள்ளித்தட்டிலே மாம்பழம் கொண்டு வந்து தந்தாள். அவற்றினை எடுத்துச் சாப்பிட்டோம். அந்தக்காலத்தில் சாப்பிட்டது போல் மாம்பழம் சுவையாக இருந்தது. இப்படிச் சுவையான மாம்பழம் சாப்பிட்டு எத்தனை காலங்களாகிவிட்டன. தானாகக் கனிந்தபழம் என்று இதைத்தான் சொல்லுவார்களாக்கும்! அப்படியொரு சுவையை அந்த மாம்பழக்கீலம் தந்தது.

“இது எங்கடவீட்டு மாம்பழம். மரத்திலேயிருந்து புடுங்கி, வைக்கோல் கும்மிக்குள்ளே மறைச்ச வைச்ச பழுக்க வைச்ச பழமிது!” என்று தமிழினியின் அப்பா சொன்னார்.

“நாங்கள் எங்கள் வீட்டுத் தேவைக்கென்று வீட்டிலே தோட்டம் வைச்சிருக்கிறம். கடையில் விக்கிற மரக்கறிகள் போலத்தான் நஞ்சு மருந்தடிச்ச பழங்களையும் விக்கிறார்கள்!” என்று நான் சொன்னேன்.

“ஓ...ஓ..! உண்மைதான். உதுகளாலைதான் கான்சர், சலரோகம், கொலஸ்ரோல்... என்று எல்லா வருத்தங்களும் வந்துபோகுது” என்று சொல்லிதலையாட்டினார், தமிழினியின் அப்பா.

இப்படி எல்லோரும் சந்தோசமாகக் கதைத்துக்கொண்டு இருந்தோம். தமிழினி, என் மனைவி மீதும் பிள்ளைகள் மீதும் மிகுந்த பாசமாக இருந்தாள். அவர்களோடு ரொம்பக் கதைக்கும் அவள். என்னோடு ஒரு சில வார்த்தைகள் மட்டுமே கதைத்தாள். எங்கள் இருவரது உரையாடல்களிலிருந்தும், என் மனைவி சந்தேகப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டாள் என்பதை ஏகமனதாக என் மனம் ஏற்றுக்கொண்டது. அதற்காக

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
தமிழினிக்கு மனதிலே பாராட்டுச் சொன்னேன்.

3

2012 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் இருபதாம் திகதி. ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை நேரம். தமிழினியின் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டுகொண்டேன். மனைவி தேநீர் கொண்டு வந்து தருகிறாள். அதை வாங்கி மேசை மேல் வைத்து விட்டு, முகம்; கை; கால் சுழுவிவிட்டு வந்து இருக்கையில் அமர்கிறேன். அவள் தந்த தேநீரை எடுத்துக் குடிக்கிறேன். என் மனைவியையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். அவள் அழகாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

இப்ப நான், வல்லிபுரக்கோயிலுக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன். பிள்ளைகளும், அக்காவின் பிள்ளைகளும் வேப்பமரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடுகிறார்கள். அம்மாவும் அப்பாவும் தோட்டத்திலே மிளகாய்ப் பழங்கள் புடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழினியின் நல்ல சிந்தனைகளே என் நெஞ்சத்திலே மீண்டும் மீண்டும் வந்து எனக்குள் பதிவேற்றம் பெறுகின்றன.

போன தைமாதம்தான் நானும் மனைவியும் தமிழினியின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தோம். எங்களைக் கண்டவுடன் அவள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அப்படி மிகச் சந்தோசமாகத் தெரிந்தாள். அங்கே நாங்கள் இருவரும் போனவுடன், “பிள்ளைகள் ஏன் வரவில்லை” என்றுதான் முதலிலே கேட்டாள்.

“அடுத்தமுறை கூட்டி வருகிறோம்!” என்று சொன்னோம்.

தமிழினியின் பராமரிப்பில் வளரும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்து எங்களுக்குக் காட்டினாள். என் நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ ஊடுருவி நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கிழிப்பது போல இருந்தது. தமிழினியை நினைத்து மனதுக்குள்ளே இரஞ்சினேன். நெஞ்சு முட்டி அழுகை வர நினைக்கிறது. எதையும் காட்டிக் கொடுக்காத

வனாக அந்த இடத்திலே நின்று விடுகிறேன். இனி, தமிழினி எனக்குள்ளே மட்டுமில்லை, அவள் யார் நெஞ்சத்திலேயும் ஒரு தெய்வப் பெண்ணாக மாறியிருந்தாள். பாரதி சொன்ன புதமைப் பெண் இவள்தானா? இல்லை தமிழினி அதற்கும் மேலானவளா? என்று என் மனம் ஏங்கித் துவள்கிறது.

ஏன் தெரியுமா? தடுப்பு முகாமிலிருந்து வந்தவளின் கண்களுக்கு அனாதைச் சிறுவர்கள் பலரைக் கண்டிருக்கிறாள். மனமுருகி அழுதும் இருக்கிறாள். அவளுக்குள்ளே கருணை ஒளி இன்னும் பிரகாசமாக வீசியது. தன்னால் இயலக்கூடிய உதவும் நிலைக்கு வந்தாள். அங்கே அனாதையான இரண்டு சிறுமிகளைத் தத்தெடுத்தாள். அவர்கள் இருவரும் எட்டு வயதிலும் குறைந்த வர்களாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு விருப்பமான உணவு; விருப்பமான உடை; விருப்பமான கல்வி; விருப்பமான பொழுது போக்குச் சாதனங்கள் என்று அத்தனையும் வழங்கி அவர்களின் மகிழ்ச்சிநிலைகண்டு தானும் வாழத் தொடங்கினாள்.

அவள் வீட்டுக்கு அருகாக வாழும் சின்னவர்களுக்குப் படிப் பிக்கவென்று சிறு கிடுகுக்கொட்டில் ஒன்றும் போட்டிருக்கிறாள். அங்கே தன்னிடம் கல்வி கற்க வருகிறவர்கள் எவரிடமும் அவள் பணம் அறவிடுவதில்லை. அவளின் நல்ல மனதும், கற்பிக்கும் திறனும் பார்த்து தூர இடங்களில் இருந்தும் ஏராளமான பிள்ளைகள் வந்து போகத் தொடங்கினர்.

என்றுமே மாறாத, எப்பவும் உதவும் குணமுள்ள ஒரு பெண்ணாகவே இப்பவும் தமிழினியைக் காண்கிறேன். மனம் சந்தோசித்தது. அவளின் உயர்ந்த எண்ணத்திற்கும், என்னிடமிருந்த சுயநலத்திற்கும் இருந்த இடைவெளி கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்து கொண்டேன், நான்.

இப்படியான தமிழினியின் எண்ணங்களை நினைத்துப் பார்த்தால் அவளைக் கையெடுத்து கும்பிட வேண்டும் போலவே எனக் குள்ளும் ஒரு சுகப்பிரவாகம் முளைத்து வரத் தொடங்கியது.

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

இப்ப மனைவி என்னைக் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்கிறது. மனைவி கோயிலுக்கு வர ஆயத்தமாகி விட்டாள். “இதோ வந்திட்டன்..! வந்திட்டன்..!” என்று அறைக்குள்ளே இருந்து குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். கோயில் முகப்பிலே கையேந்திக் காத்திருக்கும் ஆதரவற்ற மனிதர்களுக்கு கொடுப்பதற்காக மாற்றிய காசுகளை அவசரமாக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தேன். இதற்காக தமிழினிக்கு மனதாற நன்றி சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

தினக்குரல் - மாகி 15, 2015.

காசிருந்தால் வாங்கலாம்

1

பொன்னிக்கு மனம் ஏதோ போலிருந்தது. இன்று தன் மகனிடமிருந்து காலையில் வந்த கடிதம் படித்து முடித்தபோது அவளின் மனதை அது இறுக்கியிருந்தது. கடிதம் வாசிக்க வாசிக்க அவளை அறியாமலேயே மனம் கூசத்தொடங்கினாள். தானும் ஒருபெண் என்பதை மறந்து இப்படி நடந்து கொண்டேனே..! என்று மனத்தால் வினாசித்தாள். தனக்கு வந்த மருமகனின் அழகிலும், பண்போடு பேசும் அவள் வார்த்தையிலும் எத்தனை மதிப்பு வைத்திருந்தேன். ஆனாலும், அசிங்க வார்த்தைகள் எனக்குள்ளிருந்து எப்படி உருவாகிக் குதித்தன? எப்பிடியிருந்தாலும் மாலி என் மகனைக்கரம் பிடித்தவள். அவள் என் மருமகள் அல்லவா...? பாவம் மாலி! அதிகாலையில் நான் எழுந்து வீட்டு வேலைகள் செய்தால் அந்த நேரத்திலே எழுந்து எனக்கு ஒத்தாசையாக வேலைகள் செய்பவள். அவளிடம் என்ன குற்றத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன்? இப்படி குற்றமுள்ள நெஞ்சாக குறுகுறுத்தாள் பொன்னி.

கொழும்பு கல்கிசையில் புதிதாக வாங்கிய தொடர் அடுக்குமாடி அது. ஐந்து மாதங்களாக அங்கேயே வசித்து வந்திருக்கிறோம். இத்தனை காலத்திலும் மாலி தனியே வெளியே போனதை நானும் பார்த்ததில்லை. அப்படிப் போகவும் மாட்டாள். ஒரு சின்னஞ்சிறுபிள்ளை போலத்தான் என்னோடு ஒட்டி வருவாள். ஆசைப் பட்டுக்கூட, “சாப்பாடு வாங்கித் தாருங்கோ மாமி..?” என்றோ அல்லது “உடுப்பு எடுத்துத் தாருங்கோ மாமி..?” என்றோ எப்பவும் கேட்டிருக்கமாட்டாள். மாலியோடு உரையாடும் சந்தர்ப்பங்கள் நிறைய எனக்கு இருந்திருக்கின்றன. அந்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அனாவசியமாகவேனும் ஒரு வார்த்தை பேசியதை நானும் பார்த்ததில்லைத்தானே! இப்படி ஒரு பண்புள்ள மருமகனை வாய்க்கு வந்தபடி பேசியதும், திட்டித் தூற்றியதும் வலு

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கேவலமான செயல் அல்லவா என் செயல்...? பொன்னியின் கண்கள் பனித்து வந்தன. தன் சேலைத்தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்தாள்.

நான் அவளை வைந்து பேசிய போதெல்லாம்; அவள் தலை முடி பிடித்து இழுத்துச் சரித்து விழுத்தி முதுகில் கும்பும் என்று கும்மிய போதெல்லாம்; அவள் சட்டையைக் கிழித்து கீழே தள்ளி விழுத்திய போதெல்லாம்; சுவரோடு மோதி நெற்றி உடைந்து இரத்தம் சிந்திய போதெல்லாம் மாலி அழுதாளே தவிர ஒரு வார்த்தை எதிர்த்து என்னோடு பேசியிருக்கமாட்டாள்.

இப்படி அமைதியான, பண்புள்ள அப்பாவி மருமகளின் அருமையை இப்ப உணர்ந்து என்ன பயன்? பொன்னி மனம் நினைவுகளில் கருக்குளித்தது.

மாலி நடத்தை கெட்டவள் என்று எப்பிடி நான் முடிவெடுக்க முடியும்? அதற்கான தகுதியை எனக்கு யார் தந்தார்? மாலியின் அமைதியும், அவள் வார்த்தையில் தெறித்து நெளிந்த லாவகமும் இயல்பானவை. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பார்கள். மாலி ஒழுக்கமான பெண் என்பது எனக்கும் அப்பட்டமாகத் தெரிந்ததுதானே! மாலி நினைத்திருந்தாள் என்னை எதிர்த்து வாய்த்தர்க்கம் காட்டியிருக்கலாம். இந்தத் தொடர் மாடிக்கட்டிட வீட்டிலிருந்து என்னைக் கலைத்துத் துரத்தியுமிருக்கலாம். இத்தனை சொத்துகளும் அவள் ஆண் சகோதரர்கள் அவளுக்கு கென்று பரிசளித்தவைதானே! அவற்றையெல்லாம் எப்படி நான் மட்டும் உரிமை கொண்டாட முடியும்? பொன்னியின் நினைவுகளில் மனச்சாட்சி குத்திக் கிழிபட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

மாலி விடயத்தில் அந்தநேரம் தான் எடுத்த முடிவு அவசரமானதும், அசுரத்தனமானதும் என்று ஏங்கித் துடித்தாள். மாலிக்கு, தான் கொடுத்த தண்டனைகளை நினைத்து கவலை கொள்ளத் தொடங்கினாள். இப்படியாகப் பொன்னியின் எண்ணங்கள் அவளை வெட்கப்பட்டுக் கூசவைத்தன.

மிக வசதியான குடும்பம் மாலியின் குடும்பம்; இருபது ஏக்கர் வயல் காணி; பன்னிரண்டு பரப்பு தென்னந்தோப்பு காணி; வீடு அமைந்திருக்கும் காணி மிக விசாலமானது; வீட்டுவளவு எங்கும் பெரிய மாமரங்களும், பலாமரங்களும் என்று சோலைத் தோட்டமாய் இருந்தன. தென்னந்தோப்பும் இயல்பாய் மிகு அழகு செய்தன.

மாலிக்கு அவள் அண்ணன்மார் வாங்கித் தந்த “பிளஸ்சர்” மோட்டர் சைக்கிளில் எந்தவொரு அலுவலுக்கும் தனியே போய்வருவாள். மாலி அப்படி “பிளஸ்சரில்” போய் வரும்போது வலு எடுப்பாகத் தெரிவாள். பார்ப்பவர்கள் அவனைக் கண்கொண்டு கொஞ்சநேரம் பார்த்து ரசிப்பார்கள். நீளமான கூந்தலை ஒற்றைப் பின்னலாகப் பின்னி பின்னலின் முடிவிலே குஞ்சம்போல தொங்க விட்டிருப்பாள். அப்படியான கெட்டப்பில் பிளசரில் ஓடி வந்தால் இன்னும் அழகாய் தெரிவாள். அவளின் அழகையும், அவளின் சொத்து சுகத்தையும் அனுபவிக்கவென்று எத்தனை பேர் அவள் பின்னே அலைந்திருப்பார்கள். யாராலுமே அவளை நெருங்கக்கூட முடிய வில்லை. அப்படி மிக ஒழுக்கமுள்ளவளாகவும், தாய் தகப்பனின் மரியாதை களுக்குக் கட்டுப்பட்டவளாகவும் அவள் இருந்தாள்.

ஒருமுறை தூர இடத்திலிருந்து பட்டதாரி மாப்பிள்ளைக்கு பெண்கேட்டு மாலி வீட்டுக்குப் போனது ஒரு குடும்பம். மாலியையும், அவள் வீட்டு விசாலத்தையும் பார்த்தவர்களுக்கு ஆசை வந்திருக்க வேண்டும். சாதகம் பொருத்தமில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை இந்த வீட்டில் ஒரு சம்பந்தம் செய்தாகவேண்டும் என்ற விருப்போடு ஒற்றைக்காலில் நின்றனர். ஆனால், சாதகப் பொருத்தத்தில் கிரகபாவம் மாலிக்குக்கூட என்றும்; தாலிப் பொருத்தம் இல்லை என்றும் சாத்திரி சொல்லியிருந்தார். இதனால் மாலியின் அம்மா இந்தச் சம்பந்தத்திற்கு கொஞ்சமும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

“கிரகபாவம் பெண்ணுக்குக் கொஞ்சம்தானே கூட....! அம்மன் தாலி

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
கட்டிக் கல்யாணத்தைச் செய்து வைப்பம்” என்று மாப்பிள்ளையின்
அம்மாவும் அப்பாவும் சொன்னார்கள்.

“ஐயோ இந்தக்கல்யாணம் வேண்டாம்..!” என்று ஒரே சொல்லாக
மாலியின் அம்மா சொல்லி முடித்தார்.

இதற்குப் பிறகு ஒருநாள் கனடாவில் வசிக்கிற பொன்னியின் மகன்
ரஞ்சித்துக்கு சாதகப்பொருத்தம் பார்த்தார்கள். நாள் நட்சத்திரமும்
பார்த்தார்கள். மாலிக்கு மிகவும் பொருத்தமான மாப்பிள்ளை.
மாப்பிள்ளையை மாலிக்கும் ரொம்பவே பிடித்திருந்தது. மாலியின்
பெற்றோர், மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கின்ற சீதனத்தைக்
கொடுப்பதற்கும் தயாராக இருந்தனர். மாப்பிள்ளை வீட்டாரோ,
சீதனம் எவையும் வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். மாறாக,
கொழும்பில் தொடர்மாடி வீடு மட்டும் வேண்டும் என்று
மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்டிருந்தனர்.

மாப்பிள்ளையின் அழகிலிலும், அவனின் மென்மையான
கதையிலும் லயித்துப்போன மாலியும் கொழும்பில் வாழவே
விரும்பினாள். இதற்குப்பிறகு சீதனமாகத் தரவிருந்த ஐம்பது பவுண்
நகையும், பத்து ஏக்கர் வயலும், ஆறு பரப்புத் தென்னந்
தோப்புக்காணியும் என்று எல்லாவற்றையும் விற்று அந்தப்
பணத்தில் கல்கிசையில் தொடர்மாடியின் பெரும்பகுதியை
வாங்கிக் கொடுத்தனர். கல்யாணம் நடந்து இரண்டு வாரம்
முடிவதற்குள் அவர்கள் இருவரும் கல்கிசை சென்றுவிட்டார்கள்.
அங்கேயே சில மாதங்களாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

மாலியின் அமைதி பார்த்தும், அவளின் அடக்கமான ஒவ்வொரு
வார்த்தையிலும் ரஞ்சித் உள்ளம் உருகுவான். தனக்குக் கிடைத்த மிக
முக்கிய சொத்தாக மாலியை நினைக்கத் தொடங்கினான். அவன்,
மாலியை கொஞ்சநேரமும் தனியே இருக்க விடுவதில்லை.
தன்னோடு கட்டியணைத்து முத்தமிடுவான்; வெள்ளவத்தைக்
கடற்கரை; தெகிவளை மிருகக்காட்சிச்சாலை என்று புதுமையான
இடங்களுக்குக் கூட்டிப்போவான். “நொ லிமிறில்” வடிவு
வடிவான உடுப்புகள் எடுத்துக் கொடுப்பான். இப்படி எந்தவொரு

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
சந்தர்ப்பத்திலும் மாலியின் விருப்பம் கேட்க மறக்கமாட்டான்.

“மாலி இது உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கா?”

“பிடிச்சிருக்கு” என்று அன்பு குழைத்துச் சொல்லுவான். அந்த நேரம் ரஞ்சித் முகம் மலர்வான்.

ஒருநாள் பம்பலப்பிட்டி சென்றபோது பனானாலீவ் கொட்டேலுக்குக் கூட்டிச் சென்றான். பச்சைப்பச்சேல் என்று காட்சி தந்த கட்டட அழகு பார்த்து ரசித்தான். அந்தக் கொட்டேலின் புரியாணிகளைப் போல் எங்கேயும் அவன் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை என்று மாலியிடமும் சொல்லியிருக்கிறான். அவன் அப்படிச் சொன்னதை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். அங்கே, ரஞ்சித்தின் இடதுபுற கரத்தை இறுகப்பிடித்து அருகாக இருந்தான். சர்வர் வந்து நின்றான். சாப்பாட்டிற்கு ஓடர் செய்தான் ரஞ்சித். மாலி தன் உருண்டை விழிகளை உருட்டியுருட்டி கொட்டேலின் உள்ளழகை ரசித்த வண்ணம் இருந்தான். அங்கே தோன்றும் எல்லாமே அவளுக்குப் புதுமையாகத் தெரிகின்றன.

உள்மேற்பரப்பு வாழையிலை தோற்றத்திலுள்ள மாபிள் “ற்றேயில்” புரியாணி வந்தது. ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வாசம் நுகர நுகர சாப்பிட வேண்டும் என்ற மாலியின் மனதை அது அவசரம் செய்தது. “மாலி சாப்பிடுங்க” என்றான், அவன். இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

“என்ன சுவை இது..? இப்படி ருசியான புரியாணியை நான் சாப்பிட்டதேயில்லை” இப்படி மாலி சொல்லும்போது ரஞ்சித் சிரித்துவிட்டான்.

“ஏன் சிரிக்கிறியள்..?”

“இங்கை வந்து சாப்பிட்டாப்பிறகு யாரும் சொல்லுறது உதைத்தானே!”

இப்ப மாலியும் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

தமிழினி கமரபாகு சீனா உதயகுமார்

இளமை இன்பங்களோடு அலைந்த இரு உள்ளங்களும் இதமாய் துவண்டன. அந்த இனிய இன்பங்களை இனி இருவரும் மறக்க மாட்டார்கள். இப்படி யான இவர்களின் இணைபிரியாத நடப்புக்குப் பிறகு சில காலங்களில் ரஞ்சித் கனடா போய்விட்டான். தாயையும் இளைய சகோதரனையும் கொழும்புக்கு அழைத்திருந்தான், ரஞ்சித். அவர்களோடுதான் மாலியும் இருந்தான்.

அவன் இல்லாத பொழுதுகளிலும் அவனோடு பகிர்ந்து நுகர்ந்த இன்பங்கள் எல்லாம் மாலியின் நினைவுகளில் அகலாதவையாக என்றும் வலம் வந்து போயின. மாலையானால் எப்பொழுதும் தான் குடியிருக்கும் தொடர்மாடியின் யன்னலின் ஊடாக தெருவீதியைப் பார்த்து நிற்பாள். காதல்சோடிகள், கல்யாணமான சோடிகள் என்று ஒவ்வொருவரும் கையும் கையும் பிணைத்துக் கதைத்து போவதையும், மோட்டர் சைக்கிளில் சோடிகட்டிச் செல்வதையும் பார்த்து சந்தோசமடைவாள். படுக்கை அறையில் ரஞ்சித்தின் அரவணைப்புகளில் முகம் புதைத்துத் தூங்கியவற்றையும், வெளிக் கோலின் மெத்தைக் கதிரையில் நெருக்கமாக இருந்து படம் பார்த்த வற்றையும், அந்தநேரம் ரஞ்சித் தன்னுடன் செய்த சில்மிசங்களையும் இனிமையோடு நினைத்துப் பார்ப்பாள்.

அவன் கனடா புறப்பட்டுப் போன நாளிலிருந்து இப்படி எதையோ பறிகொடுத்தவள் போலவே இருந்தாள். பொன்னி ஏதாவது கதை கேட்டாளா கூட திடுக்குற்றதுத் திடுக்குற்று பதில் சொல்வாள். மாலியின் எண்ணங்களில் ரஞ்சித்தின் நினைவுகள் வந்து வந்து போயின. ரஞ்சித்தோடு இருந்த நாட்கள் தன் வாழ்நாளில் கிடைத்த இனிய பரிசாகக் கருதினாள். தன் வீடு, ஊரிலுள்ள கடைகள் சில என்று பழக்கப்பட்டவளுக்கு கல்கிசை வந்து ரஞ்சித்துடன் சென்ற இடங்களும், காட்சிகளும், மனிதர்களும் புதினமாகவே அவளுக்குத் தெரிந்தன.

5

ஒருநாள் மாலி மயக்கம் வந்து விழுந்து போனாள். இளையவன் ஓடி

தமிழினி ————— சமரபாரு சீனா உதயகுமார்

வந்து தூக்கினான். தன் மடிமீது மாலியின் தலையை வளர்த்தி வைத்து “அம்மா... அம்மா...” என்று தாயைக் கூப்பிட்டான். ஆத்துப்பரக்கப் பொன்னி ஓடி வந்தாள். “டேய்.. மாலி... மாலி.... என்ற மாலி...” என்று பொன்னி அவளைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். பதில் எதுவும் வரவில்லை.

ஓடிப்போய் தண்ணீர் போத்தலோடு ஓடி வந்தாள். போத்தலைச் சரித்து கையில் ஊத்தி அவள் முகத்திற்குத் தெளித்தாள். கண் இமைகள் ஒரு விதமாக அசைந்தன. மாலியை தன் மடியிற்கு மாத்தி வளர்த்திக் கொண்டாள். “ஆட்டோ ஒண்டைப் புடிச்சுக்கொண்டு ஓடிவாராசா...” என்று பொன்னி சொன்னாள்.

இளையவன் விறுவிறு என்று கீழே இறங்கி ஆட்டோக்காரனைத் தேடி ஓடிப்போனான். பிரதான வீதிக்கு வந்த அவன் வெறுமை யாகப் போய்க்கொண்டிருந்த ஆட்டோ ஒன்றை கை நீட்டி மறித்தான். விபரத்தைச் சொன்னான். ஆட்டோக்காரனும் ஆட்டோவை அவன் வந்த வீதிக்குக் கொண்டு வந்தான். அந்த தொடர்மாடியின் கீழே விட்டுவிட்டு இளையவனோடு மேலே ஏறிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

ஓரளவு மயக்கம் தெளிந்திருந்த மாலி, மெதுமெதுவாக நடந்து வந்தாள். பொன்னியும் இளையவனும் பக்குவமாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தனர்.

தனியார் மருத்துவமனைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். மாலியை, பக்குவமாகப் பிடித்தபடி உள்ளே போய்க்கொண்டிருந்தாள் பொன்னி. அங்கே இருக்கையில் இருந்தபடி தலையை இரு கைகளாலும் பொத்திப் பிடித்து குனிந்தபடி மாலி இருந்தாள். அருகிலே இளைவன் இருந்தான். மாலிக்கு அருகாகப் போய் பொன்னி இருந்தாள். டொக்டர், மாலியை உள்ளே வரும்படி அழைத்தார். பொன்னியும் இளையவனும் மாலியைப் பிடித்தபடி உள்ளே கூட்டிச்சென்றனர். அங்கே டொக்டருக்கு முன்னாலிருந்த முக்காலியில் மாலி இருத்தப்பட்டாள். மாலியின் கண்ணின் கீழ் மடலை கீழே இழுத்துப் பார்த்தார். அடுத்த கண் மடலையும்

தமிழினி ----- சுமர்பாகு சீனா உதயகுமார்

இழுத்துப் பார்த்தார். இரத்தத் தன்மை கொஞ்சம் குறைவாகத் தெரிந்தது. கை நாடி பிடித்துப் பார்த்தார்.

“எப்பவிருந்து இப்படி மயக்கம் இருக்குது?”

“இதுதான் முதல் முறை டொக்டர்”

“எப்ப கல்யாணம் ஆனீங்கள்?”

“ஆறு மாதத்திற்கு முன்”

“நீங்கள் கற்பாக இருக்குறீங்கள். உங்கள் இரத்தம் ஒருக்கால் செக் பண்ணோணும்” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்து போனார்.

மெல்லிய உருவமான அழகிய தாதி வந்து மாலியை அந்தப் பிரத்தியேக அறைக்குக் கூட்டிப் போனாள். அங்கே இருந்த கட்டிலில் படுக்கும்படி சொன்னாள். இவளும் படுத்தாள். அந்தக் கட்டிலைச் சுற்றி நின்ற ஸ்கிறின் சேலையை விரித்துத் தொங்க விட்டாள். அதை ஒரு தற்காலிக மறைவிடமாக மாற்றிவிட்டாள். மாலிக்கு சின்னதாக ஒரு பயம் வந்தது. டொக்டர் உள்ளே வந்தார். அங்கே யாருமே இல்லை. இப்பவும் கண் மடல்களை கீழே இழுத்துப் பார்க்கிறார். அவளின் வயிற்றிலிருந்து நெஞ்சு வரை கையால் மென்மையாக அழுத்தினார். அவளுக்கு அது வலித்தது. “ஐ... யோ.. அ..ம்மா..” என்று மெதுவாக அனுங்கினாள்.

“பயப்பட வேண்டாம்” என்றுவிட்டு “துவாரகா, இங்கே வாங்கோ...!” என்றார்.

அதே மெல்லிய தாதிதான் வந்து நின்றாள். மாலிக்கு ஓரளவு பயம் போயிருந்தது. மாலியிடம் கதைத்து கதைத்து இரத்தம் எடுக்கும் ஊசியை கைப்புயத்தின் நரம்புவழி மெதுமெதுவாகப் புகுத்தினார். சிர் என்று சிறு வலி ஏற்பட “ஆ... அம்மா...” என்றாள். “சரி கொஞ்ச நேரம் ட்ரெஸ்ஸ் எடுத்திட்டு நீங்கள் போகலாம். போகும்போது நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடுங்க. பிறகும் மயங்கி விழுந்து போடுவியள்” டொக்டர் சொல்லி முடித்தார். இளையவன் ஒரேஞ் யூசோடு வந்தான். “அண்ணி இந்தாங்க இதை முதலில் குடியுங்க” என்றான்.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அதை வாங்கி அவள் குடித்தாள். மெதுவாய் சிரித்தபடி பொன்னியைப் பார்தாள். பொன்னி ஓடி வந்து மாலியை உச்சி முகர்ந்து கொஞ்சினாள். மாலியை தன்னோடு அரவணைத்தபடி பிரதான வீதிக்கு வந்து சேர்கின்றனர்.

அன்று இரவு ஏழு மணி இருக்கும். மாலி கட்டிலில் படுத்துறங்குகிறாள். ரெலிபோன் சத்தம் கேட்டு முளித்தாள். “பிள்ளை இந்தாங்கோ தம்பி எடுக்கிறான்” பொன்னி சொன்னாள். அழைப்பை இணைத்துக் கதைக்கத் தொடங்க முதலே மாலிக்கு அழுகை துருத்தி வந்தது. மாலி உள்ளே அறுத்து அழும் அழுகையை உணர்ந்த ரஞ்சித் மனதுக்கு இனிமை தரும் வார்த்தைகளால் மாலியோடு அன்பு குழைத்துப் பேசினான். மாலியின் கண்களிலிருந்து வடிகின்ற நீர் கட்டிலை நனைத்தது.

“அண்ணி இந்தாங்கோ! கோழிக்கொத்து. ரத்தம் எடுத்த தெல்லோ..! கட்டாயம் இதைச் சாப்பிடுங்கோ?” இளையவன் கொண்டுவந்து தந்தான். இப்படி இளையவன் சத்தமாகக் கதைத்து ரஞ்சித்திற்கும் கேட்டிருக்க வேண்டும். “மாலி சாப்பிடுங்க. பத்து நிமிசத்தில நான் எடுக்கிறேன்”

ரஞ்சித் அருகிலிருந்தால் நான் எவ்வளவு சுகமாக இருந்திருப்பேன் தெரியுமா? ஆறுதலுக்கு ரஞ்சித்தின் அரவணைப்பை அவள் விரும்பினாள். அவனை நினைத்து கண் கலங்கினாள். அவன் அருகாக எப்போது போய் சேரப் போகிறேன் என்றுதான் அவள் ஏக்கங்கள் முளைத்து வந்தன. “பிள்ளை சாப்பிடுங்க” பொன்னி சொன்னாள். மாலி சாப்பிடத் தொடங்கினாள். பொன்னிக்கான சாப்பாட்டுப் பார்சல்குலையாமல் மேசையிலே இருந்தது.

4

பொன்னி, இத்தனை நினைவுகளிலிருந்தும் மீண்டுகொண்டாள். தான் படித்து முடித்த கடிதத்தை மடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள். மேசை லாச்சியை இழுத்து டயரிப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்து அதனை விரித்து அதனுள்ளே சாய்த்து கடிதத்தை

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

வைத்தாள். தன் மகனால்தான் மாலிக்கு இப்படியொரு விபரீதம் என்பதை அறிந்து தன் மகனை நினைத்து பொன்னி வெட்கப்படத் தொடங்கினாள். “என்மகன் ஒழுக்கமானவன் என்ற அந்த அதீத நம்பிக்கையால் நல்ல மருமகளின் உண்மை அன்பினை இழந்து விட்டேனே!” மாலியின் அப்பாவித்தனமான பரிவு வார்த்தைகள் மீண்டும் பொன்னியின் நெஞ்சினை அருட்டின. கண்கள் கலங்கி வர புறங்கையால் துடைத்தாள். தன் மருமகனைப் பேசிய வார்த்தைகளின் கடுமைத்தன்மைகள் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தபோது வேதனைப் பட்டாள். “மாமி நான் அப்பிடிப்பட்ட பெண் இல்லை. என்னை நம்புங்க மாமி” என்று கெஞ்சி அழுததை நினைத்தபோது பொன்னிக்கு அழுகை வந்தது.

மாலி தன் தாயிடமிருந்து பிரிந்து சென்று விட்டாள் என்பதை ரஞ்சித் அறிந்தான். அவனுக்கு அது பலத்த மனவலியாகவும், அவமானமாகவும் இருந்தது. தன்னை நினைத்து அருவருக்கத் தொடங்கினாள். தன்னால்தான் மாலி தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை நினைத்து வருந்தினான். என் நிலை உணர்ந்தும் நான் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்ற அந்த எண்ணம் வரக்காரணம் அம்மா, அப்பா என் மீதிருந்த அதீத அன்புதான். இத்தனை வருடங்களாக வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த நான், ஊரிலே கல்யாணம் செய்தால் அது எனக்கொரு கௌரவம் என நினைத்தேனே தவிர, ஒரு பெண்ணின் வாழ்கையை நாசமாக்கும் என்று நினைக்க வில்லை..! எப்படியிருந்தாலும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டவள் ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணல்லவா..? எத்தகைய பெண்ணாக இருந்தாலும் இப்படி நான் நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. மாலியின் தூயமனதிற்கும், அவளின் அழகிற்கும் அடிமைப்பட்ட நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டேன். என் மனம் எப்படித் திருந்தியும் இனி என்ன பயன்? மாலிக்குத் தான் செய்தது மாபெரும் துரோகமே என்பதை உணர்ந்து துவண்டாள்.

இந்த உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் தாய்க்குச் சொல்ல நினைத்தான். அவன் நினைத்திருந்தால் தொலைபேசியில் எல்லா விபரங்களையும் சொல்லியிருக்கலாம். சில விடயங்களை தன்

தமிழிளி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

தாயிடம் சொல்லக் கூச்சப்பட்டுத்தான் அதையெல்லாம் ஒரு கடிதமாக வரைந்து அனுப்பி இருக்கின்றான். கணினியில் ரைப் செய்து ஏ-4 தாளில் எட்டுப் பக்கங்களிற்கும் குறையாமல் அந்தக்கடிதம் நீண்டிருந்தது. அதை வாசிக்க வாசிக்க பொன்னிக்கு நெஞ்சு நெருடி அழுகை வந்தது. இந்த அடுக்குமாடி ரஞ்சித்தினதும் மாலியினதும் பெயரில் இருந்தாலும், இது மாலிக்கே சொந்தம். இனி இந்த மாடியில் குடியிருப்பது நல்லதில்லை. இன்றிரவே ஊருக்கு வெளிக்கிட்டுப் போய்விடவேணும். தனது உடுப்புகளையும் இளையவனின் உடுப்புகளையும் மாத்திரம் ஒரு சூட்கேசில் வைத்துப் பூட்டினாள். தன் மகன் ரஞ்சித்தின் அசிங்க நடத்தைகள் நினைத்து தலைகுனிந்தாள். தன் மகனின் தரம்கெட்ட வாழ்க்கை நினைத்து அருவருத்தாள். இனி அவன் எனக்கொரு மகன் என்பதை மறந்தே விட்டேன். என்றமாதிரியான நினைவுகளோடு, மாடிப் படிகளின் வழியே இறங்கி வெளியே வந்துகொண்டிருந்தாள்.

வெளியே வந்த பொன்னி, ஊருக்குப் போவதற்கு பஸ்தரிப்பிடம் போக ஒரு ஆட்டோவைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு ஆட்டோவைக் கை காட்டிக் கூப்பிட்டாள். ஆட்டோ அவள் அருகாக வந்து நின்றது. ஆட்டோவில் ஏறிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அண்ணிக்கு எயிட்ஸ் என்று டொக்டர் சொல்லுறார், அம்மா..!” என்று இளையவன் வந்து சொன்னது இப்பவும் பொன்னியின் நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டதான் இருக்கிறது.

ஜீவந்தி- பங்குனி 2015

சுயம் உரிப்பு

என் பெயர் கவிதா. எனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். என் புருசன் பெயர் சிவநேசன். இவருக்குக் குட்டிக்கிளி என்றொரு நண்பர் இருக்கிறார். ஊரில் அவரை குட்டிக்கிளிமாமா என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

இப்படி தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினாள், கவிதா. தன் கதையை அவள் சொல்வதற்கு முன்பு குட்டிக்கிளி மாமா பற்றியும் சொல்லி ஆக வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

குட்டிக்கிளி மாமா ஓரளவு உயரமானவர். பொதுவான நிற முடையவர். நெருக்கமாக வளர்ந்த தலைமுடி. இலங்கைக் காவல்துறையினர் போல கன்னத்தின் இருபக்கமும், பிடரிப் பக்கமும் என்று அரித்து முடி வெட்டியிருப்பார். அவர் வேலைக்குப் போய் வந்ததை நான் இன்றுவரை பார்த்ததில்லை. அவர் ஒரு திறமையான மேசன் மேத்திரி என்று ஊரிலுள்ளவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவரின் மூத்தமகள் பெயர் உமா. அவளும் நானும் ஒரே வகுப்பிலே படித்திருக்கிறோம். உமாவின் மூத்ததம்பி உமாவைவிட பத்து வயது குறைந்தவன். அவளுக்கு இன்னும் இரண்டு தம்பிமார் இருந்தார்கள். மூத்தவனும் இரண்டு தம்பியும் வேலைக்குப் போய் வந்தனர். இதற்குப் பிறகு குட்டிக்கிளி மாமா வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டார்.

குட்டிக்கிளி மாமா, தெருக்களிலோ அல்லது வாசிகசாலையிலோ சனம் கூட்டமாக நிற்கும் இடங்களிலோ ஐக்கியமாகி விடுவார். அதில் நின்று மற்றவர்கள் சொல்லும் ஊர்க்கதைகளைக் கேட்டுத் தானும் ஏதாவது சொல்ல நினைப்பார். அப்படிச் சொல்லும் போது நக்கல், நையாண்டி செய்வார். அப்படிக் கதைப்பதில் அவருக்கொரு

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

திருப்தி. தான் சொல்ல வருவதைப் படக்கென்று சொல்லி விடுவார். இப்படி, தான் சொல்லும் கருத்துகளை மற்றவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற அவர், மற்றவர்கள் ஏதாவது சொன்னால், வீணாகவும் விழலாகவும் பதில் சொல்லி விடுவார். குட்டிக்கிளி மாமா வருகிறார் என்றால் அந்த இடத்தை விட்டு ஒவ்வொருத்தராகக் கழன்று அப்பால் போய் விடுவார்கள். சிலர் இவருக்கென்று வைத்திருந்தது போன்ற ஒரு சிரிப்பினை உதிர்த்து விட்டு தங்கள் பாட்டிற்குக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பர்.

இப்படித்தான் ஒருநாள், என்ற இவர் ஆலடிச்சந்தியில் தன் நண்பர்கள் ஒரு சிலரோடு கதைத்துக்கொண்டு நின்றிருக்கிறார். கடைக்குப் போன இவரும் அவர்களின் பம்பல் கதை கேட்டு கனநேரமாக அதில் நின்று விட்டார். அவர்களின் முகப்பாத்திக் கதைகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென ஏதோ நினைவு வர “டேய் நில்லுங்க..! ஒருக்கால் வீட்டை போட்டு உடனே ஓடி வந்திருறன்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டார். என்ற இவர் அந்த இடத்தை விட்டு விலத்துகிற நேரத்திலதான் சந்திரி அண்ணாவும் விலத்திப் போயிருக்கிறார். அந்த நேரம் குட்டிக்கிளி மாமா வந்திருக்கிறார். உவங்கள் இரண்டு பேரும் தன்னைக் கண்டிட்டுத்தான் விலத்திப் போறாங்களாக்கும் என்று குட்டிக்கிளி மாமா தவறாக நினைத்திருக்கிறார். அதுான், அந்தச் சந்தி கடந்து போகும்போது அதில் நின்ற யாருக்கும் தலையாட்டி முகமன் செய்ய நினைக்கவில்லை. குட்டிக்கிளி மாமா வலு கோபமாக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்.

என்ற இவர் வீட்டுக்குள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார். “அந்தரம் அவசரம் தெரியாத ஆள், நீங்கள்!” என்று நான் இவரைச் சினந்து பேசினேன். அவர் என்னோடு எதையுமே பறைய நினைக்கவில்லை. தேயிலையும் சீனியும் தந்து விட்டு உள்ளே போய்விட்டார். இவர் வந்து கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளேயே, “சிவநேசன்...! டேய் சிவநேசன்..!” என்று தெருக் கேற்றுப் பக்கமாகக் கூப்பிட்டுச் சத்தம் கேட்குது.

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“இஞ்சருங்கோ...! இஞ்சருங்கோ....! குட்டிக்கிளி மாமா போலக் கிடக்கு! உங்களைக் கூப்படுறார்” என்று நான் ஒரு குறிப்பிலே சொன்னேன். நான் சொல்வதைக் கேட்டு இவர் வேகமாக நடந்து வெளியே போனார்.

“ஏன்டா, குட்டிக்கிளி என்ன விசயம் சொல்லு” என்று கேட்டார்.

“நீயும் சந்திரியும் என்னைக் கண்டிட்டு இஞ்சாலை வந்திட்டியள்”

“இல்லை மச்சான்! நான் உன்னைக் காணேலையடா”

“டேய்..! தெரியுமெடா தெரியும்! எனக்கெல்லாரையும் நல்லாத் தெரியுமெடா” என்று வில்லங்கமாகச் சொன்னார்.

“மச்சானாணை எடா நீ வந்ததை நான் காணேலை...! உவள் மனிசி சீனி தேயிலை வாங்கி வரச்சொன்னவள். கதைப்பிராக்கிலகனநேரம் அதில நிண்டிட்டன்” என்று இவர் சொல்லி முடித்தார். இவர்கள் வாய்களால் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும்போது இருவருக்கும் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து நான் கொடுக்கிறேன். இருவரும் வாங்கி இதமாகப் பருகுகிறார்கள். இப்ப என் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் தேத்தண்ணி கொடுக்கச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

இப்ப இவரும் குட்டிக்கிளி மாமாவும் பலமாகச் சிரித்துக் கதைப்பது என் காதுகளிலும் கேட்கிறது. “உவர்கள் நெடுகிலும் உப்பிடித்தான். ஒருக்கால் கடுமையாக அடிபடுவினம். பிறகு பம்பல்பண்ணிக் கதைச்சுச் சிரிப்பினம்” என்று எனக்குள்ளே நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இதற்குப் பிறகு நடந்த சில சம்பவங்களையும் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்த கவிதா, அவற்றையும் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

என்ர பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கூடம் போய்விடுவார்கள். இவரும் வேலைக்குப் போய்விடுவார். ஒருநாள் அந்த நேரம் குட்டிக்கிளி மாமா எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். குட்டிக்கிளி மாமா வந்து கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டு குளித்துக் கொண்டிருந்த

தமிழிளி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
நான் வெளியே வந்தேன்.

“என்ன குட்டிக்கிளி மாமா? இவர் வீட்டில் இல்ல. இவருக்
கேதாவது சொல்லோணுமோ..?” என்று நான் கேட்டேன்.

“சீ..! சீ..! உதால வந்தனான். இங்கையொருக்கால் வந்திட்டு
போவமெண்டுதான்..!” என்று இழுத்துச் சொன்னார்.

“இவரில்லை! இவர் நிக்கேக்கை வாங்கோவன்!” என்று நான்
சொன்னேன்.

“ஓ..!ஓ..! நான் போட்டுப் பேந்து வாறன்.” என்று சொல்லி
குட்டிக்கிளி மாமா போய்விட்டார்.

இதற்கு அடுத்தடுத்த நாளும், அதே பகல் நேரத்தில் குட்டிக்கிளி
மாமா வந்தார். அப்பவும் நான் குளித்த குறையோடுதான்
நின்றிருந்தேன். என்ன இது வில்லங்கமாக இருக்குதே! இந்த நேரம்
பார்த்து வாறாரே! என்ற நினைவோடு நானும் கொஞ்சம் உசாராகி
விட்டேன். அப்படியே சுவரோடு ஒட்டிச் சாய்ந்து மறைந்து
கொண்டு தலையை மட்டும் வெளியே நீட்டிக்கொண்டு என்ன
விசயம்? சொல்லுங்கோ? என்று விசாரித்தேன். “இல்லை நான்
சும்மா உதாலை வந்தனான், பின்னெ இஞ்சையும் ஒருக்கால் வந்து
போவம் எண்டு போட்டு..” என்று இழுத்துச் சொன்னார். நான்
ஒன்றுமே பேசவில்லை. நான் பேசாமல் நிற்பது கண்டு “போட்டுப்
பிறகு வாறன்” என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

இன்னொரு நாள் வந்தார். அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை நாள். அன்று
நேரத்தோடு குளித்து சுவாமிப் படங்களுக்கு பூ வைத்துக் கும்பிட்டு
மத்தியானச் சாப்பாடு தயாரிக்க அடுக்களையில் நான் இருக்கிறேன்.
குட்டிக்கிளி மாமா வருகிறார்! நான் அடுக்களையில் தனிய
இருப்பதைக் கண்டதும் “சமைக்கிறியன் போல” என்று வில்லங்க
மாகக் கதை கேட்டுக்கொண்டே அந்த அகல வாங்கிலில் இருந்தார்.
இவர் இல்லாத நேரத்தில் ஆம்பிளையன் ஆரும் வீட்டுக்கு வரக்
கூடாது. அது எனக்குப் பிடிக்காது. இப்படி மனசுக்கு அந்தரமாக
இருக்க, “இந்தச் சனியன் இந்த நேரம் ஏன் வருது?” என்று

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

புறுபுறுத்தேன். “ஏன்..? என்ன விசயம் சொல்லுங்கோவன்..?” நான் அடுக்களையில் காய்கறிகள் வெட்டிக்கொண்டே அவரிடம் கதை கேட்டேன்.

“இல்லையில்லை நான் சும்மா வந்தனான்” என்று சொன்னார்.

“இவர் வேலையாலை வந்தாப்போலை வாங்கோவன்” என்று நான் பக்குவமாய் சொல்வது போல் சொன்னேன்.

“ஓ..! நான் போட்டுப் பிறகு வாறன்” என்று சொல்லி போய் விட்டார்.

ஒரு மாதம் கழித்த ஒரு நாள், இரவு ஏழு மணியிருக்கும். இவர் வேலையால் வந்து குளித்துத் தோய்ஞ்சு விட்டு வந்து அந்தக் கதிரையில் இருக்கிறார். “கவிதா, உவன் குட்டிக்கிளியன் இப்ப எங்கட வீட்டுப் பக்கம் வராமல் விட்டிட்டானடி. ஆரும் ஏதாவது அண்டி விட்டுதுகளோ தெரியாது; அவன் வீட்டுக்கு வந்தான் எண்டால் எல்லா ஊர்க்கதையளும் அறியலாம்; ஏன் வராமல் விட்டவனோ தெரியல?” என்று என்னிடம் கேட்டார்.

“இந்தாருங்கோ தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ” என்று சொல்லி தேத்தண்ணியை இவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவரும் என்னிடம் எந்தவொரு பதிலும் எதிர் பார்க்காதவராகவே தேத்தண்ணியை வாங்கி உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினார்.

இப்பவெல்லாம் நான் இன்னும் உசாராகிவிட்டேன். கொஞ்ச நாளாக குட்டிக்கிளி மாமாவின் நடத்தைகள் எனக்குப் பிடிக்கா மலே இருந்தன. வீட்டில் நான் தனிய நிற்கிற நேரங்களில் வந்து போனதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். குட்டிக்கிளி மாமா கூப்பிட்டவுடன் ஓடி வந்து அவர் ஏன் வந்தார்? என்று கதை கேட்கும்போது, அவர் என் மார்புக் குறுக்குக்கட்டைப் பார்த்து ரசித்ததையும்; அப்படிப் பார்த்து விட்டு, அவர் என்னைப் பார்த்த ஒரு மாதிரியான விதத்தாலும் அவர் மீதிருந்த மரியாதையும் குறைந்து வந்தது.

தமிழினி ————— சுரபாகு சீனா உதயகுமார்

நான் ஓரளவான பருத்த தோற்றமுடையவன். என் பருத்த உடல் கட்டிற்கு ஏற்றால் போலிருந்த மார்பகங்கள், குளிக்கும்போது குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டிய துணியின் மேலால் புடைத்து மேலே எம்பியிருக்கும். அந்த உடையிலும் அப்படியொரு கவச்சியாக நான் தெரிவேன். இந்தமாதிரியான என் அழகினை என்ர அவர் அடிக்கடி என்னிடம் சொல்லிக் கதைப்பார். நான் குளிப்பதை ரசிப்பதற் கென்றே என்னோடு சேர்ந்து அடிக்கடி குளித்திருக்கிறார்.

குட்டிக்கிளி மாமாவின் நடத்தைகெட்ட குணங்கள் பற்றி ஊரிலே நிறைய அறிந்திருந்திருக்கிறன். இவரோடு நல்ல மாதிரிப் பழகுகிறார் என்ற ஒரு காரணத்திற்காகவே குட்டிக்கிளி மாமாவோடு கதைத்துப் பழகியிருக்கிறன். குட்டிக்கிளி மாமாவோடு அளவாகப் பழகுங்கோ; அவரைக் கண்டபடி வீட்டுக்கு அண்டாதேங்கோ; என்றறெல்லாம் இவருக்குச் சொல்ல நினைப்பேன். அப்படிச் சொன்னால்தான் குட்டிக்கிளி மாமாவோடு பழகுவதை இவரும் நிறுத்துவார். பழகுவதைக் குறைத்தால் வீட்டுக்கு வருவதையும் குறைத்துப் போடுவார்தானே! இருந்தாலும் மனதிலே ஒருவித பயம் காரணமாக இவரிடம் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டேன். இதுபற்றி இவருக்கு நான் சொல்ல, அதை இவர் குட்டிக்கிளி மாமாவிடம் கேட்கப்போக அது பெரிய சண்டையிலும் முடியலாம். ஏதொ வொரு பயம் காரணமாக இந்த விடயத்தை நான் இவரிடம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன்.

என்னைப்பற்றி ஒரு சின்னக்கதை என்றால் அதை உடனே நம்ப வதற்கு இந்த ஊர்ச்சனம் ஆயத்தமாக இருந்தனர். சனம் நினைக் கிறது போல நான் அப்பிடிப்பட்ட பெண்ணில்லை. ஆனால் என்னைப் பற்றி ஒரு கதை வந்தால் இந்த ஊர்ச்சனம் கட்டாயம் நம்பும். அந்தக் கதையை உண்மையாக்கியும் விடுவார்கள். என்னை அக்கா என்றும்; தங்கா என்றும்; அன்ரி என்றும் கூப்பிடும் பெண் கள் கட்டாயம் நம்புவார்கள். அதுமட்டுமில்லாமல், அவர்களே அதை உண்மை என்றும் சொல்லித் திரிவார்கள். எனக்கொரு அவமானத்தை உருவாக்கி விடுவதில் இவர்கள் முன்னுக்கு நிற்பார்கள். இதையெல்லாம் நினைத்துத்தான் எந்தவொரு

தமிழினி ----- சமர்ப்பாகு சீனா உதவகுமார்

விடயத்திலும் நான் கவனமாக நடந்து கொண்டேன். இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம் என்பதற்காக என் சின்ன வயதில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும் இங்கு நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்று கவிதா தன்னுள்ளே எண்ணிக் கொண்டவள், எழுந்து போய் ரீ போட்டுக் குடித்து மனதைத் திடம் செய்தாள்.

மீண்டும் கதை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

அப்ப எனக்குப் பதின்நான்கு வயது இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆனால், என் தோழி உமா எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போதே காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். அவள் காதலன் எங்கள் வகுப்புத் தான் படித்தான். அவனிடம் அழகும் வசதியும் அதிகமாய் இருந்தன. உமா தங்கள் காதல் கதைகள் எதுவென்றாலும் ஒழிவு மறைவின்றி எனக்குச் சொல்லுவாள். அவன் எழுதிக்கொடுத்த கடிதங்களையும், தாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து எடுத்த போட்டோக்களையும் கொண்டு வந்து காட்டுவாள். அவன் எழுதிய அவளுக்கு அந்த ரகசியக் கடிதங்களைப் படிக்க எனக்குள்ளும் ஒரு ஆவல் பிறக்கும். உமாவின் இளமை இன்பமாக நனைவதை நினைத்து நானும் அதில் நனைய ஆவல்கொள்வேன்.

பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கின்ற காலத்தில் உமாவும் அவள் காதலனும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கதைக்கத் தொடங்கினர். உமா வீட்டுக்கு மாலை நேரங்களில் வந்து உமாவோடு அவன் கதைக்கத் தொடங்கினான். அவன் அவளோடு செய்யும் சில்மிசங்கள் அத்தனையும் ஒன்று விடாமல் எனக்குச் சொல்லுவாள். சொல்லக் கூடாத கதைகளையும் சொல்லுவாள். அந்த நேரம் எனக்குள்ளே தோன்றி மறையும் இன்பக் கிளர்ச்சியினை உமாவுக்கும் சொல்லாமல் நானே அனுபவித்து மகிழ்வேன்.

உமாவின் காதல் அனுபவக்கதை கேட்கும் ஒவ்வொரு இரவும் தூக்கமின்றி உருண்டு புரண்டு படுப்பேன்; அதே ஏக்கத்தில் தவிப்பேன். உமா குடுத்து வைச்சவள்! சின்ன வயசில் அவளுக்கு எத்தனை சந்தோசங்கள்! என்று எண்ணத்தோன்றும். நாளையும் உமாவை சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொள்வேன். அவளின்

தமிழிளி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

காதல் கதைகள் கேட்க நீண்ட ஆவலாகவே இருப்பேன். அவள் காதல் கதைகளை எங்கே, எப்ப கேட்கப்போகிறேன் என்றெல்லாம் ஏங்கித் தவிப்பேன். அவள் தன் இன்ப அனுபவங்களைச் சொல்லும் போதெல்லாம் உமாவின் காதலன் மீது எனக்குமொரு விருப்பம் வரும். ஆனாலும், அடுத்தகணமே “சீ..சீ... உமா என் இனிய தோழி. அவளுக்கு இப்படியொரு துரோகம் நான் செய்யக்கூடாது” என்றுவிட்டு அவள் காதலனைக் கண்டாலும் காணாதவள் போல் போய்விடுவேன். “என்ன உன்ர தோழி கவிதா, என்னைக் கண்டால் காணாதவள் போலப் போகிறாள்” என்று உமாவிடம் கேட்பாராம். உமா என் அன்பான தோழியல்லவா? எதையும் என்னிடம் வந்து சொல்லிவிடுவாள். இதையும் வந்து சொன்னாள்.

அவள் சொல்லும் இன்ப ரகசியங்கள் ஒவ்வொன்றும் என் நினைவுகளை முள்ளாகக் குத்தி என்னை ஆர்ப்பரிக்க வைக்கும். சித்தபிரமை பிடித்தவள் போல் இருந்தேன். அம்மாவோடு கூட இருந்து வீட்டு அலுவல்கள் ஏதாவது செய்து கொடுப்பேன். அம்மா என்னைக் கதை கேட்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் திடுக்குற்றுத் திடுக்குற்று என் சுயநினைவிற்கு வந்து போவேன். அம்மாவிற்கு என் எண்ணங்களை இப்படிக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவேன் என்ற பயம் எனக்குள்ளே வர, மீண்டும் என்னை ஒரு சுய கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து விடுவேன்.

இப்படித்தான், ஒருநாள் அம்மாவும் அப்பாவும் வல்லிபுரக் கோயிலுக்குப் போய் விட்டார்கள். நான் மட்டுமே தனியாக வீட்டில் நின்றேன். அந்த நேரம் பார்த்து, பக்கத்து வீட்டு அங்கிள் என் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் கல்யாணம் செய்தவர். மூன்று சின்னப்பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். அவருக்கு என்னைவிட இருபது வயது அதிகமாக இருக்குமெண்டு நினைக்கிறேன். நான் சின்னவயததாக இருந்த காலங்களில் அவர் என்னைத் தூக்கிக் கொஞ்சியிருக்கிறார்; என்னோடு பகிடிகள் விட்டிருக்கிறார். அவை எல்லாம் எனக்கு விருப்பமாகவே இருந்தன. அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார். வீட்டுக்கு வந்தால் விறகு கொத்தித் தருவார். அப்பாவோடு சேர்ந்து வேலி அடைப்பார். அப்படி எங்களோடு

நல்லதொரு பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அந்த அங்கிளைப்பற்றி இத்தனையும் தெரிந்த நான் அந்த அங்கிளை உள்ளே கூப்பிட்டேன்.

“உள்ளே வாங்கோ அங்கிள்” அவர் உள்ளே வந்து அந்தக் கை வாங்கிலில் இருந்தார். நான் இந்தப்பக்கம் ஒரு புறமாக நின்றேன். எப்பவும் என்னோடு அன்பாகக் கதைப்பது போலவே இப்பவும் கதைக்கிறார். தன் அந்த நாளைய பள்ளிக்கூட முகப்பாத்திக் கதைகளைச் சொல்லுகிறார். வல்வெட்டி ரஞ்சனா தியேட்டரில் படம் பார்க்கப் போன கதைகளையும், அங்கே சண்டை புடிச்ச கதைகளையும் அடுக்கிச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். அந்தக் கதைகள் கேட்க ஆசையாக இருந்தது. “உங்களைப் பாக்க அந்த நாளைய நடிகை ராதா போல இருக்கிறியன்” என்று திடீரெனச் சொன்னார். இப்படி அந்த அங்கிள் சொல்லுவார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர் இப்படிச் சொல்லும்போது எனக்குள்ளே ஏதோபோல் இருந்தது. வெக்கச் சிரிப்புச் சிரித்தேன். அவர் எழுந்து வந்து என் கையைப் பிடித்திழுத்து “இந்த வாங்கிலில் இப்படி இருங்கோ..! என்ன வெக்கம்..?” என்று கேட்டார். அவரிடமிருந்த மரியாதையின் நிமித்தம் அவர் சொன்ன இடத்தில் இருந்தேன்.

இப்பவும் வேறு ஏதோவொரு கதை சொல்லுகிறார். அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு கதையும் எனக்குப் புதினமாகவும் புதியதாகவும் இருந்தன. அப்படி அவர் கதை கேட்டு சுவார்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். “இன்னும் கிட்ட வாங்கோ” என்று தன் அருகாக என்னை இழுத்து இருத்தினார். அவர் அப்படி இழுக்கும்போது எனக்குள்ளே இருந்த கூச்சம் எங்கோ போய் மறைந்தது. நான் மௌனமாக இருப்பது கண்டு தன்னோடு என்னை அணைத்து என் முதுகோரம் தடவினார். அது எனக்கொரு புது சுகமாக இருந்தது. “ஆ.. ! இதுதான் உமா சொல்லும் இன்ப ரகசியமா..? எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது தெரியுமா?” இப்ப இன்னும் மௌனமாக இருந்தேன். என் மௌனத்தை சம்மத அறிகுறியாக எடுத்தார் போலும். என் உதடு, கன்னம் என்று எதையும் விட்டு வைக்க வில்லை. தன் ஆசைதீர் அள்ளி அணைத்துக் கொஞ்சினார். அப்படி அவர் அணைத்துக் கொள்ளவும், கொஞ்சிக்கொஞ்சி இச்சை

தமிழிளி ----- சமஸ்கிருத சீனா உதயசுமார்

செய்யவும் நான் எதிர்பார்த்த அந்த சுகங்கள் கிடைப்பதாகவே உணரத் தொடங்கினேன். இப்படி நான் சுகமாய் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது என்னைத் தூக்கி அணைத்தபடி உள்ளே கொண்டு சென்றார்.

இந்த நாளுக்குப் பிறகு அந்த அங்கிலும் நானும் ரகசியமாக சந்தித்து வரத்தொடங்கினோம். எங்கள் இருவரது வீடும் பக்கத்து வீடு என்பதால் யாருக்கும் எப்படிமே சந்தேகம் வரவில்லை. எங்கள் இருவர் நடத்தையும் அப்படித்தான் இருந்தது. அங்கிள் என்னில் அதிக அன்பு வைத்திருந்தார். என் அப்பா, அம்மாவிற்குத் தெரியாமல் அங்கிள் காக தருவார். கேக், இனிப்புப் பலகாரம் என்று வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருவார். சந்திதிகோயில், வல்லிபுரக் கோயில் போனால் கச்சான், கடலை, மஸ்கற் வாங்கி வந்து தருவார். தன் ரகசியங்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லும் தோழி உமாவிற்கும் இதைச் சொல்ல நான் நினைக்கவில்லை. இது சொல்லக்கூடிய விடயமுமில்லை. இந்த விடயத்தை எனக்குள்ளே வைத்து கட்டிப்பாதுகாத்து வந்தேன். மூன்று வருடங்கள் கழித்து ஒருநாள் நான் கற்பமாகியிருந்தேன். இதை அறிந்து அப்பா, என் தலை முடி இழுத்து அடித்தார். தொண்டையத் திருகினார். அப்பாவின் கோபம் கண்டு அம்மா பயந்து போனார். எனக்கு நடக்கக் கூடாதது ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்று பயந்தார். பயத்தினால் தன் நெஞ்சு நெஞ்சாகக் குத்திக் குழறினார். அம்மா குழறின சத்தம் கண்டு அப்பா எனக்கு அடிக்காமல் விட்டுவிட்டார். அதற்குள்ளே புதினம் அறிய ஊர் கூடிவிட்டது.

என் வயிற்றில் வளரும் கருவைக் கலைக்க அப்பாவும் அம்மாவும் முயற்சி செய்தார்கள். இதற்காக அப்பா என்னைக்கொண்டு திரியாத இடமில்லை. கடைசியாக புத்தூரில் கருக்கலைப்புச் செய்கிற ஒரு கிழவி இருப்பதாக அறிந்து அங்கே கொண்டு போனார். அந்தக் கிழவியின் உதவியோடு எனக்குள்ளே வளர்ந்த கருவை அழித்தார்கள். அந்த வேதனையை இப்பவும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பிறகு ஊரில் வந்து வீட்டுக்குள்ளே மௌனமாக இருந்துவிட்டேன். அம்மாவிற்கு வீட்டுப் பணிவிடை

செய்யும் பெண்ணாக என் காலத்தைக் கழிக்கத் தொடங்கினேன். இந்தச்சம்பவம் நடந்ததிற்குப் பிறகு என் ஊரிலுள்ள வீடுகளில் நடைபெறும் எந்தவொரு வைபவத்திற்கோ, கோயில் திருவிழா விற்கோ நான் போனது கிடையாது. கவிதா ஒரு நடத்தை கெட்டவள்; அவளோடு யாரும் கதைக்கக் கூடாது என்று என்னோடு படித்த தோழிகளையும் அவர்களின் தாய்மார் கண்டித்தனர். ஊரிலே என்னைக் கண்டுகண்டு சுட்டிப்புக்கதை போடத் தொடங்கினர். எதையும் உள் வாங்காதவளாக நானும் நடந்து கொண்டேன். என் மௌனநிலை கண்ட மற்றவர்கள் என்னோடு சருகுவதை நிறுத்திவிட்டனர். நானும் வீட்டுக் குள்ளேயே முடங்கியிருந்தேன்.

எனக்கு இருபத்தைந்து வயதான ஒருநாளில் இவர் என் வீட்டுக்கு வந்தார். இவருக்கு என்னைவிட பதினைந்து வயது கூட இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். வீட்டிற்கு வந்த இவர், அப்பா அம்மா விடம் என்னைப் பெண்கேட்டார். இவர் பக்கத்து ஊர்க்காரர்தான். என் நிலை இவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. என் நிலை தெரிந்தும் என்னைப் பெண் கேட்டு வந்திருந்த நேரம் அப்பா, அம்மாவின் சந்தோசத்தைப் பார்க்கவேண்டும்.

இவர் வந்து போய் அடுத்தடுத்த நாள், இவர் வீட்டாரும் என் வீட்டாரும் சேர்ந்து சோறு கொடுத்து எங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் கல்யாணம் செய்த நாளிலிருந்து சண்டை செய்தது கிடையாது. என்னைப் போலவே இவரும் அமைதியானவராகத் தெரிந்தார். கல்யாணம் செய்து இரண்டு வருசத்திற்குள்ளே இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இரண்டு பேரும் பெண்பிள்ளைகள். இப்ப மூத்தவன் சாமத்தியப் பட்டுவிட்டான். மற்றவன் அடுத்த வருசம் எப்படியும் சாமத்தியப் படுகிறபருவம்.

அறியா வயதில் நான் செய்த தவறுக்காக வருந்தி அழுத அழுகைகள் இப்பவும் ஞாபகமாய் இருக்கின்றன. என்னைக் கண்டு சுட்டிப்புப் போட்டு என் மனதை நோகடித்தவர்களை இப்பவும் ஞாபகமாக

வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்குத் தந்த வலிகளை என்னால் இலகுவில் மறக்கக் கூடியவை அல்லவே! அவர்களையும் நான் மறக்கவில்லை; மறக்கவும் மாட்டேன். நான் சாமத்தியப்படுகின்ற வயதுப் பருவத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்கு விளையாடப் போயிருக்கிறேன். அங்கே, அண்ணா என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவன் இருந்தான். அப்ப அவனுக்கு பதினேழு வயதிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். என்னைக் கண்டால் பகிடி விடுவான். தன் றாமுக்குக் கூப்பிட்டு கதைகள் சொல்லுவான். பாடங்களில் கேள்வி கேட்பான். இடையிடை கைச்சேட்டை செய்வான். அரும்பிவரும் என் மார்பினைப் பிசைந்து கொஞ்சுவான். அந்த வயதில் அதெல்லாம் தவறென்று எனக்கு புரிவதில்லை. ஆனாலும் மனம் ஆசைப்படும். இந்தமாதிரியான ஆசை வர அந்த வீட்டிற்கு அடிக்கடி போய்வரத் தொடங்கினேன். நான் சின்ன வயசிலே கெட்டு போனத்திற்கு இப்படியான ஆரம்பகாலப் பழக்கமும் ஒரு காரணம் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். எனக்கு நடந்த இத்தகையதொரு விபத்துப் போல் என் பிள்ளைகளுக்கும் வரக் கூடாது என்று எச்சரிக்கையோடு இருந்தேன். அதனால், மிகக் கவனமாகப் பிள்ளைகளை வளர்த்து வருகிறேன். எனக்குக் கிடைத்த என் பட்டறிவு என்னை எச்சரிக்கை செய்து கொண்டேதான் இருந்தது.

என் பிள்ளைகளை எங்கேயும் கூட்டிப் போவதென்றால்கூட ஏதாவது விசேட வைபவங்களுக்கு மட்டுமே என்னோடு கூட்டிக்கொண்டு போவேன். வயதில் கூடிய ஆண்கள் என் பிள்ளைகளைத் தொட்டுக் கதை கேட்பதிலோ; அல்லது தூக்கிக் கொஞ்சுவதிலோ வலு கவனமாக இருந்தேன். ஊரிலுள்ள ஆண்கள் சிலரைப்பற்றிப் பிள்ளைகளுக்குச் சிலவற்றைச் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். இன்றுவரை என் பிள்ளைகள் எச்சரிக்கையோடுதான் பள்ளிக்கூடம் போய் வருகிறார்கள். ஆண் ஆசிரியர்கள், வயதான ஆண்கள் யாராவது வித்தியாசமாக நடந்து கொண்டால் அதை என்னிடம் வந்து கட்டாயம் சொல்லுவார்கள். அப்படிப் பிள்ளைகள் யாராவது ஆண் பற்றி வந்து சொன்னால் அவர்களை ரகசிய

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
முறையில் எச்சரிக்கை செய்து வைத்துவிடுவேன்.

2

இன்றும் வழமைபோல் குளிச்சிட்டு வந்து ஈரம் துவட்டிக் கொண்டிருக்கிற நேரம் பார்த்து வந்திருக்கிறார். “சனியன் வந்திடுத்து” என்று புறுபுறுத்தபடி வந்து கட்டடச் சுவரோடு மறைந்து தலையை நீட்டிப் பார்க்கிறேன். “என்ன குளிச்ச முடிஞ்சது போல..” என்று கதையைத் தொடக்கினார். இப்படி வில்லங்கமாகச் சொல்லும்போது, என் மனம் எரிந்து சாகும். மனதிலே கொஞ்சமும் விருப்பமில்லாமலே “உதில இருங்கோ” என்று சொன்னேன். அப்படி நான் சொல்லுவேன் என்று எதிர்பார்த்தார் போலும். உடனடியாகவே அதிலே உட்கார்ந்து விட்டார். அந்த அகல வாங்கிலில் இருந்துகொண்டு எட்டி எட்டி உள்ளே நிற்கும் என்னைப் பார்க்க முனைகிறார். இப்ப நான், மறைவில் போய் நின்று உடுப்பு மாத்திப்போட்டு வந்தேன்.

“சொல்லுங்க? என்ன விசயம்?”

“இல்லை நான் சும்மா வந்தனான்”

“இருங்கோ சுவாமி கும்பிட்டிட்டு வாறன்” என்று சொல்லி சுவாமியறைக்குப் போனேன்.

சுவாமிப் படத்திற்குப் பூ வைத்துக் கும்பிட்டேன். திருநீறு பூசிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். குட்டிக்கிளி மாமா வீட்டு விறாந்தைக்குள்ளே வந்து நின்றார். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே சொல்லத் தெரியவில்லை. எனக்கு ஏதோ போல் இருந்தது. குட்டிக்கிளி மாமா தவறான ஓர் எண்ணத்தோடுதான் இங்கை வருகிறார் என்று நான் நினைத்தது சரியாக இருந்தது.

“குட்டிக் கிளி மாமா போட்டுப் பிறகு வாங்கோவன்” என்று சொன்னேன்.

“இல்லை, நான் உன்னட்டை ஒன்று கேக்கப்போறன்”

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“கெதியாச்சொல்லுங்கோ..! சமைக்கத்தொடங்கோணும்..!”

“கேட்டால் குறைநினைக்கமாட்டியா?”

“என்னெண்டு சொல்லுங்கோவன்..!”

அவர் கெஞ்சிக் கேட்ட அந்த அருவருத்த செயலுக்காக வெட்கப்பட்டேன். “ஐயோ..!” என்று கத்தி குறை வேண்டும் போல் இருந்தது. என்னை நான் கதாகரித்துக் கொண்டேன். கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை. உடனடியாகவே பதில் சொல்லிவிட்டேன். நான் சொன்ன பதில் அவருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்! குட்டிக்கிளி மாமா முகம் இருண்டு போனார்! அவரின் இறால்வடிவச் சொண்டு இரண்டும் பதறிக்கொண்டிருந்தன. வெட்கித் தலை குனிந்து போய் இருந்தார். இப்ப வலு வேகமாக வெளியே போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மனம் அமைதியடைந்தேன். இனி குட்டிக்கிளி என்னை மட்டுமில்லை, வேறு இன்னொருத்தியோடும் தப்பான எண்ணத்தோடு பழக நினைக்க எண்ணமாட்டார் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இப்படியாக குட்டிக்கிளி மாமா பற்றியும் தன் சின்ன வயதுக்கால நடத்தைகள் பற்றியும், ஊர்ச்னம் தன்னை ஒதுக்கி வைத்த விதங்களையும், ஊரிலுள்ள ஆண்கள் சிலர் தன்னைப்பற்றி எப்படியான அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தனர் என்பதையும் ஒரு கதை போல கவிதா, சொல்லி முடித்தாள்.

இப்பவேல்லாம் குட்டிக்கிளி மாமாதன் கோபத்தை ஓரளவு நிறுத்தி விட்டார். ஓரளவேன்ன முழுதாக நிறுத்திவிட்டார் என்று சொல்லலாம் போலும். அவர் இப்ப யாரோடும் முரண்பட நினைப்பதும் இல்லை. மற்றவர்களுடனான தனது பழக்கத்தை மரியாதையாக மாற்றி பழகத் தொடங்கினார். இப்ப மகனோடு வேலைக்கும் போய் வரவும் தொடங்கிவிட்டார். ஊரில் இருக்கிற

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சந்தி, ஆற்றையேனும் வீடு என்று எங்கேயும் போவதும் கிடையாது. ஏதாவது விசேடமென்றால் மட்டும் வீடுகளுக்குப் போகிறார். போனாலும், அமைதியாக இருந்து கதைத்து விட்டு வருகிறார். அவர் வீட்டிலும் அவரை வித்தியாசமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினர். குட்டிக்கிளி மாமாவும் அந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்து கொள்கிறார். எது எப்படி இருந்தாலும் தன் மனதுக்குள்ளே ஒரு புது சுகம் நீள்வதை உணர்ந்தவராக உலா வருவதையும் காண முடிகிறது. ஆடுகளுக்கு குழை ஓடித்து வந்து போடுகிறார். மாடுகளுக்கு ஓலை கிழித்துப் போடுகிறார். காலை மாலை இரு நேரமும் மாட்டிலே பால் கறந்தெடுக்கிறார். பால் வாங்கிப் போக ஆள்கள் வந்து போகிறார்கள். இப்படியாக அவரின் பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருநாள் வீட்டு மாமரத்திற்குக் கீழே சாய்மனைக் கதிரையிலே சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டு பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவி பால் ஆத்திக்கொண்டு வந்து தருகிறாள். அதை வாங்கிக் குடிக்கிறார். உறிஞ்சிக் குடித்துக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கும் மனைவியைப் பார்க்கிறார். கல்யாணம் செய்து முப்பது வருசங்கள் கடந்துவிட்டன. தன் மனைவியின் நல்ல நடத்தைகளையும், தனக்கு அவள் செய்த அன்பான பணிவிடைகளையும் நினைத்துப் பார்க்கிறார். அடக்கமாகவும் மிக நல்ல அமைதியாகவும் இருக்கின்ற என் மனைவியை விட்டுத்தானே இப்படி நாயாக அலைந்திருக்கிறேன் என்று ஏக்கம் அடைகிறார். என் மகள் உமாவின் வயதுள்ள கவிதா இப்படியொரு கேள்வி கேட்டு என்னைப் பக்குவப் படுத்திவிட்டாள். அவள் கேட்ட அந்தக் கேள்வியால்தான் எனக்கொரு ஞானமே பிறந்திருக்கிறது! கவிதா பற்றி ஊரிலுள்ளவர்கள் எப்படி எல்லாம் கதைத்திருப்பார்கள் தெரியுமா? அந்தக் கதைகளை நம்பித்தான் அவளோடு தப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நானும் நினைத்திருக்கிறேன். கவிதாவின் இளமை அழகை எண்ணி அந்த வீட்டிற்கு அடிக்கடி போயிருக்கிறேன். அந்த அழகை ருசித்துவிட வேண்டும் என்று ஒரு காழகனாக நினைத்திருக்கிறேன். இதற்காக அவளை முழுதாக

அடைய எண்ணி அங்கே அலைந்திருக்கிறேன்.

இன்று, நான் இப்படி அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் இருந்தாலும் கவிதா என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட அந்தக்கேள்வி நினைவில் வரும் போதெல்லாம் நெஞ்சு பதட்டம் அடைகிறது; உடல் கூனிக்குறுகுகிறது. கவிதா தன் அறியா வயதில் விட்ட அந்தவொரு தவறுதான் அவள் நடத்தை கெட்டவள் என்ற மாதிரியான விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கி இருக்கிறது. அதை ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தலாம் என்று நான் நினைத்திருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் கவிதா ஒழுக்க மானவள். அவள் நல்லதொரு பெண்ணாகவே எப்பவும் வாழ்கிறாள். என் கூடாத மனதைத் திருத்திய ஒரு புதுமைப்பெண்ணாக கவிதாவை நான் நினைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன்.

கவிதா நீ என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வி சரியானதே! உன் துணிச்சலைப் பாராட்டுகிறேன். உன்னைத் தவறானவள் என்று இந்த ஊர் கதைத்ததை நானும் நம்பியிருக்கிறேன். நீ ஒரு கூடாதவள்; நீ நடத்தை கெட்டவள்! என்றெல்லாம் உன்னை நானும் தூற்றித் திரிந்திருக்கிறேன். நீ என்னிலிருந்து தூர நின்றபோதும், உன்னைத் தூற்றித் திரிந்த நான் உன் வீடு வந்து உன் புருசனோடு கதைத்துப் போன போதும், நீ என்னை நெருங்கி விட்டதாகவே நானும் நினைத்தேன்; உன் மேல் ஆசைப்பட்டு அடிக்கடி உன் வீடு வந்திருக்கிறேன்! இந்தமாதிரியான என் ஆசைகளை உன்னிடம் சொல்லத் துடியாத் துடித்து அலைந்திருக்கிறேன். அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி என் எண்ண ஆசைகளைக் கொட்டியபடி கேட்டேன். நீயோ பத்திரகாளி போல் உரு மாறி கோபித்தாய். உன் கோபம் பார்த்த எனக்குள்ளே பதட்டம் இன்னும் நீடித்தது.

“உன்ர மோனை என்ர இவரோடு படுக்க விடுவியாடா செம்மரி! உனக்கு நான் கிடைப்பன்! உன்ர பொண்டிலையும் இன்னொருத் தனோடு படுக்கவிட்டா நாயே! அவன்ர மனிசியும் உனக்குக் கிடைப்பான்! இப்படியே செய்து கொண்டு அலை! ஊரில் உள்ள

தமிழினி ----- சமரபாரு சீனா உதயகுமார்

எல்லாப் பொண்டுகளும் உனக்குப் பொண்டிலாய் இருப்பினம்“
என்று நீ சொன்ன போது நான் தலை குனிந்து வந்தேன். அந்தச்
சம்பவத்தை நினைத்தால் இப்பவும் அவமானமாகவும் அருவருப்
பாகவும் இருக்கிறது. உண்மையாக என்னிடமுள்ள எந்தவொரு
கூடாத எண்ணத்தையும் எரித்தவள் நீதான். கவிதா நீ நல்ல
பெண்ணாகவே இப்பவும் இருக்கிறாய். அதை நான் நம்புகிறேன்!

ஜீவநதி—மார்கழி 2015

அம்மா

நேற்று அம்மா மற்றும் தம்பியிடமிருந்து நான் பிரிந்து வந்தவேளை எனக்குள் ஏற்பட்ட வலிகொண்ட நினைவுகளை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அப்படி நினைத்துப் பார்க்கும்போது, அழுகை அழுகையாக வந்தது. எனக்குப் பல்கலைக்கழகம் கிடைத்து விட்டது என்று அம்மாவிற்குச் சந்தோசம். பல்கலைக்கழகம் கிடைத்து அங்கே போகப்போகிறேன் என்ற சந்தோசங்கள் எனக்குள் நிறைய இருந்தாலும், இவர்களின் பிரிவு என் நெஞ்சை நெருடுவதாகவே உணர ஆரம்பித்தேன்.

இத்தனை காலங்களாக அம்மாவின் அரவணைப்பில் இருந்து கல்வி கற்ற நான், இந்த உயர் படிப்புக்காக மட்டும் அம்மாவையும் தம்பியையும் பிரிய வேண்டி இருக்கிறதே..! என்ற ஏக்கம் எனக்குள் ளே துருத்தியபடி இருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் கிடைத்திருந்தாலாவது ஒவ்வொருநாளும் அங்கே போய் வந்து அம்மா, தம்பியோடு இருந்து செல்லமாய் சண்டை பிடிக்கலாம். ஆனால், எனக்குக் கிடைத்திருப்பதோ கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம். சில வருடங்களுக்கு இவர்கள் இருவரையும் அடிக்கடி பிரிந்து வாழவேண்டிய கட்டாயத்திற்குள் தள்ளப்பட்டேன். அதை நினைக்கும்போது மனதால் துவைந்து கொண்டிருந்தேன். “ஐயோ..!” என்று குழறி அழவேண்டும் போல் மனது துடித்தது.

நேற்று அம்மாவும் தம்பியும் என்னை வழி அனுப்பி வைக்கும்போது அவர்கள் அழுத அழுகையை நினைக்க இப்பவும் என் கண்களில் திவலையாக நீரை வரவழைக்கிறது. “இந்தக் கம்பஸ் வேண்டாம்; அம்மா, தம்பியோடு போய் இருந்திடலாமோ?” என்றும் என் மனம்

தமிழினி சுமரபாகு சீனா உதயகுமார்

எண்ணுகின்றது. இப்படியொரு மிகப்பெரிய பிரிவினைச் சந்திப்பேன் என்று நான்கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

இந்தக் கதை சொல்லிக்கொண்டு இருப்பதற்கிடையில் சுரேன் பற்றியும் நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். என்னிலும் பார்க்க ஒரு வயது கூடியவன் சுரேன். இப்ப அவன் என்சினியரிங் பிரிவிலே பெராதெனியா பல்கலைக்கழகத்திலே படித்துக் கொண்டு இருக்கின்றான். அவன் ஏ.எல். படிக்கின்ற காலத்திலேயே என் பின்னால் சுத்திக்கொண்டு அலைந்தவன். எனக்குப் பின்னால் அலைந்தது மட்டுமில்லை, என்னைக் காதலிப்பதாகவும் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்திருக்கிறான். இதற்குப் பிறகு என்ற வகுப்பிலே என்ற யாரிப் பொடியளும், பொடிச்சியளும் “சுரேன்..சுரேன்..” என்று என்னைப் பட்டம் சொல்லிக் கூப்பிடத் தொடங்கினார்கள். இதை அறிந்த அம்மா, என்னிடம் வந்து கேட்டார். “நான் அப்படி இல்லேம்மா..! அவன்தான் சொல்லிக்கொண்டு திரியுறான்..” என்று சொன்னேன்.

“தெரியும்தானே... நான் படுற கஸ்ரம்.. அதுக்கேத்தால் போல நடவுங்க..” என்று அம்மா என்னைக் கண்டித்தார்.

“என்னை நம்புங்க அம்மா..” என்று நான் சொன்னபோது அம்மா என்னை நம்பினார்.

ஆரம்பத்தில் சுரேன் மீது எனக்குக் காதல் வந்தாலும், அதை நான் அவனிடம் வெளிக்காட்டவில்லை. அப்படிப் பக்குமாக நடந்து கொண்டேன். காதலைவிட அம்மாவும், தம்பியும்தான் எனக்கு முக்கியமானவர்களாகத் தெரிந்தார்கள்.

எனக்குக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திற்குக் காணும் என்ற நிலை அறிந்து என் அம்மா தன் பள்ளிக்கூட சக ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் கன்டோஸ் வாங்கிக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். வீட்டுக்கு வந்து என்னைக் கட்டிப்படிச்சுக் கொஞ்சினார். அப்படிக் கொஞ்சும் போது, அம்மா கண் கலங்கி அழுது விட்டார். அப்பா, இல்லை என்ற கவலை ஒருபுறம் இருக்க, தான் ஒரு பொம்புளை இப்படி என்ற

தமிழிளி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
பிள்ளையைப் படிப்பிச்சுப் போட்டன் என்ற ஒரு நினைவும்
வந்திருந்திருக்க கூடும்.

எனக்குக் பல்கலைக்கழகம் கிடைத்தது அறிந்து சுரேன் கைபேசியில்
தொடர்பு கொண்டு என்னை வாழ்த்தினான். அது எனக்கும்
சந்தோசமாக இருந்தது. இதற்குப் பிறகு அவன் மீதிருந்த மரியாதை
எனக்குள்ளே இன்னும் உயர்ந்தது. இதற்குப் பிறகு அவன்
என்னோடு அடிக்கடி கைபேசியில் தொடர்புகொண்டு கதைக்கத்
தொடங்கினான். அப்படிச் கதைக்கும் போதெல்லாம் என்
விருப்பம் கேட்க மறக்க மாட்டான். இதை ஒருநாள் நான்
அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மாவிற்கு சரியான கோபம்
வந்திருக்க வேண்டும். என் கைபேசியினை அம்மா பறித்துப்
போட்டார். இப்ப நான், யாரோடும் கதைப்பதென்றால்,
அம்மாவின் கைபேசியில் இருந்துதான் கதைக்க முடியும். இந்த
உயர்ந்த நிலைக்குக் என்னைக் கொண்டு வந்த என் அம்மா,
எனக்காக எது செய்தாலும் அது என் நன்மைக்கு என்றுதான் என்
மனம் நினைத்துக் கொள்ளும். என் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அம்மா
என்றால் அவர் எனக்கு உயிர் என்பது போலவே நடந்து
கொண்டார்.

இப்படி இருக்கிற ஒரு நாளில், என் தோழி சுயா வந்து சுரேனின்
நிலைப்பாட்டினை எனக்குச் சொன்னாள். அவன் இப்ப கொஞ்ச
நாளாகச் சாப்பிடுவதில்லையாம்; ஒழுங்காக விரிவுரைகளுக்குப்
போகிறதில்லையாம் என்று இன்னும் சொல்லிக்கொண்டு
போனாள். சுரேனின் நல்ல எண்ணங்களையும், அவன் என் மீது
வைத்திருக்கிற காதலையும் நினைக்கும் போது அவனைக்
காதலிக்கவும், அந்தக் காதலைச் சொல்லவும் நான் விருப்பமாக
இருந்தேன். “அடுத்த வாரம் கம்பஸ் வருகிறேன். அங்கே வந்து என்
விருப்பத்தை சொல்லுகிறேன்” என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு
“அது வரைக்கும் எனக்குப் போன் பண்ணாதே!” என்றும்
சொல்லியிருந்தேன். அவனும், அதை ஏற்று நடக்கத்
தொடங்கினான்.

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

நான் கொழும்புக்குப் புறப்படுகிற அன்று காலையில்தான் என் கைபேசியினை அம்மா என்னிடம் தந்திருந்தார். அம்மாவுக்கு என்னில் நம்பிக்கை வந்ததாக நினைத்தேன்.

இன்று கொழும்பு வந்து சேர்ந்து விட்டேன். எப்படியும் அவனுக்கு என் விருப்பத்தை நான் சொல்லியே ஆகவேண்டும். அம்மாவின் நினைவுகளோடு சுரேணுக்கொரு குறுந்தகவல் அனுப்பலாம் என்றும் மனம் ஆவல் கொண்டது. அவனுக்கென்று மளமளவென எழுதிய அந்தக் குறுந்தகவலை அவனின் கைபேசி எண்ணுக்கு அனுப்பினேன். நினைத்த மாத்திரத்திலே நாலைஞ்சு குறுந்தகவல் அனுப்பிவிட்டேன்.

இதற்குப் பிறகு அம்மா பற்றிய சிந்தனைதான் எனக்குள்ளே இன்னும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

என் சின்ன வயதிலிருந்து நேற்று வரை அம்மா தம்பியிடமிருந்து பிரிந்து விடாத ஒரு ஜீவனாகவே நான் இருந்திருக்கிறேன். பள்ளிக்கூடம் போய் வீடு வந்தால் ரியூசன் போவேன். ரியூசன் போய் வந்தால் அம்மா தம்பியோடுதான் இருப்பேன். அம்மா சொல்லித் தரும் பாடங்களைப் படிப்பேன். என் இந்த இருபது வயதிற்குள் இப்படி எத்தனை சந்தோசங்கள் தெரியுமா? அத்தனையும் என் அம்மா தந்த சந்தோசங்கள்தான். கஸ்ரம் என்பதும், கவலை என்பதும் என்னவென்று தெரியாத அளவுக்கு அம்மா என்னையும் தம்பியையும் வளர்த்து வந்தார். இத்தனை சந்தோசங்களை எங்களுக்குத் தந்த அம்மாவிடம் இருந்த வேதனைகளையும், அவவுக்கு வந்த துயரங்களையும் யாரிடமும் சொல்லி ஆறுதல் பெற்றுவிட முடியாது. அத்தனை கவலைகளையும் தன் நெஞ்சப் பெட்டகத்திற்குள்ளேயே பூட்டி வைத்து வாழ்ந்திருக்கிறார். எங்களுக்காகவே வாழ்ந்து வருகிறார். அவற்றை எல்லாம் பின் நாளில்தான் நானும் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

எனக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும்போது தம்பிக்கு ஒரு வயதுகூட ஆகியிருக்காது. அப்பதான் எங்களுக்கு ஒரு பேரிடி வந்து விழுந்தது. அந்தக் காலத்தில், அப்பாவிற்கு கழுத்திலே கான்சர்

வந்து இறந்து போன கொடூர சம்பவம்தான் அது. அப்பா வெத்திலை சப்புவதில்லை; சிகிரட் குடிப்பதில்லை! அப்படியென்றால் எப்படி அப்பாவிிற்குக் கான்சர் வந்திருக்கும்? எனக்கு ஓரளவு வயது வந்த நாள் முதலே இப்படி நான் நினைத்துக்கொண்டு திரிந்தேன். ஒருநாள் இதை அம்மாவிடம் கேட்டு விட்டேன். என்னருகிலே தம்பியும் இருந்தான். அப்பதான் அதை அம்மா எனக்கும் தம்பிக்கும் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்.

ஒருநாள் அப்பாவின் இப்படியான கதை சொல்லி முடிக்கும்போது அம்மாவின் கண்களில் நீர் திவலைகளாய் திரண்டு வர அம்மா அழுத்தொடங்கினார். அம்மா சொன்ன கதை கேட்டு அம்மாவோடு சேர்ந்து நானும் தம்பியும் அழுது விட்டோம். அதற்குப் பிறகு அப்பா பற்றிய கதைகள் எதுவும் எங்களுக்கு அம்மா சொல்லுவதில்லை. நாங்களும் கேட்பதில்லை.

என் அப்பா ஒரு கணிதபாட ஆசிரியர். கரப்பந்தாட்ட வீரனும் கூட. ஒருநாள் கரப்பந்தாட்ட வலைக்கம்பம் நடுவதற்கென்று ஓரளவான தூர இடத்திலிருந்து நறுக்கிய தென்னங்குற்றிகளைத் தன் நண்பர்பர்களோடு சேர்ந்து தூக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார். அப்படித் தூக்கிக் கொண்டு வரும்போது தென்னங்குற்றியின் சொர சொரப்பான பகுதி அப்பாவின் கழுத்தோடு உராஞ்சி உராஞ்சி புண்ணாக்கியிருந்தது. அந்தநேரம் அதை ஒரு சாதாரண புண்ணாகத்தான் அப்பா நினைத்திருந்தார். அந்தச் சிறிய புண் சீக்கிரமே மாறியிருந்தது. இதற்குப் பிறகு சில காலங்களுக்கு அப்பாவில் எந்த மாற்றமும் தெரியவில்லை. பத்து வருடம் கழித்துத்தான் அதன் தாக்கத்தை அப்பா உணர்ந்திருக்கிறார். காயப்பட்ட இடத்தில் கறுப்பான அடையாளம் ஒன்று பொருமி வந்தது. அந்த கறுப்பு அடையாளத்தை அப்பா, அம்மாவிற்குக் காட்டியபோது அம்மாவும் பயந்துதான் போனார். அடுத்த நாளே பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அப்பாவும் அம்மாவும் போயிருக்கிறார்கள். அப்பாவின் கழுத்தில் இருந்த அடையாளத்தைப் பார்த்த டொக்டர் அப்பாவை வாட்டிலே நிற்கும்படி மறித்திருந்தார்.

அடுத்தடுத்தநாள் அந்த இடத்தில் ஒப்ரேசன் செய்து அதில் இருந்த இரத்தக் கட்டியை எடுத்து கொழும்புக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். இதற்கு, அடுத்தநாள் வீட்டிற்கு வந்து படுத்த படுக்கையாக அப்பா படுத்திருந்தார். அப்பாவிற்குத் துணையாக அம்மா இருந்தார். கழுத்தடியில் வலிக்கும் போதெல்லாம் அதன் வேதனை பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லுவார். அந்த நேரம், வலிக்கிற இடத்தில் வேப்பங்குழையால் ஒத்தித்தடவி விடுவார், அம்மா. வேப்பங்குழை சிராய்ப்பாகக் கீறித் தடவிக்கொண்டு போகும்போது அது அப்பாவிற்குச் சுகமாக இருப்பதாகவும் சொன்னார்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு கொழும்பிலிருந்து வந்த மெடிக்கல் ரிப்போட்டில் அப்பாவிற்கு கான்சர் என்று இருந்தது. அந்தச் செய்தி அறிந்தவுடனே அம்மா குழறி அழ ஆரம்பித்தார். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் எல்லோரும் ஓடி வந்து “என்ன..? ஏதென்று..?” விசாரித்தார்கள். அம்மாவின் அழுகையை அடக்க சிலர் முற்பட்டார்கள். அப்பாவின் இந்த மாதிரியான நிலை நினைத்து அம்மா அழுது கொண்டதான் இருந்தார்.

இப்படியாக அம்மாவின் வாழ்விலே துன்பங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக துரத்தத் தொடங்கின. அடிக்கடி வல்லிபுரச் சுவாமியிடம் போய் வந்தார். அப்பாவின் பெயரில் அர்ச்சினை செய்து கொண்டு வருவார். அப்பா இந்த நோயிலிருந்து விடுபட்டுவிட வேண்டும் என்று நேராத நேத்திகளெல்லாம் நேர்ந்தார். எத்தனை நேத்திகள் போட்டும் தான் என்ன பயன்? அப்பாவிற்கு நோய் முற்றிவிட்ட அந்த ஒருநாள். இனி எந்தச் சுவாமியாலும் அப்பாவைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று அம்மாவிற்குத் தெரிந்தது. “இன்னும் இரண்டு நாளில் அப்பா இறந்து விடுவார்” என்று சொல்லி ஆசுப்பத்திக்காரர்களும் அப்பாவை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அப்பா கட்டிலிலே வளர்த்தி வைத்தபடி கிடந்தார். அந்த நேரம் நான் ஓடிப்போய் அப்பாவின் அருகாய் நின்றேன். அப்பா என்னைக் கட்டிப்படிச்சுக் கொஞ்சினார். என்னிடம் அப்பா கதை கேட்பார்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

என்ற ஆவலோடு அப்பாவிற்கு அருகிலே இருந்தேன். அப்பாவின் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்து கன்னம் வழி உருண்டு கொண்டிருந்தது. கொர்...!கொர்...! என்ற மூச்சு விடுகை மட்டும் சத்தமாய் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இப்பவும் அம்மா அழுது கொண்டதான் இருந்தார். அம்மா அழுவதைப் பார்க்க எனக்கும் அழுகை வந்தது. அம்மாவின் முதுகுப் புறமாகச் சாய்ந்து கிடந்து அழ ஆரம்பித்தேன். அம்மம்மா வந்து என்னைத் தூக்கி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டார். அம்மம்மாவின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வழிந்தோடிக் கொண்டேயிருந்தது.

தம்பி அம்மாவின் மடியிலே கிடந்துகொண்டு பால் உவிஞ்ச குடிக்கிறான். அம்மா அழுவதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறான். இடைக்கிடை பால் உவிவதை விட்டு கண் வெட்டாமல் அம்மாவின் முகத்தையே உற்று அவதானிக்கிறான். அழகிய முழுநிலவு போல் இருந்த அம்மாவின் முகத்தில் ஓர் அமாவாசை இரவே குடிகொண்டிருந்தது போல் தெரிந்தது. தம்பி பால் உவியவில்லை என்பதை அம்மா உணர்ந்தார் போலும். தம்பியின் தலையைத் தூக்கிப் பக்குவமாய் அணைத்துப் பால் கொடுக்கிறார். இப்ப மீண்டும் அவன் பால் உவியும் வேகம் விறுவிறு என்று ஆகியது. பால் குடிக்கத் தொடங்கினான். தம்பியின் நேர்கொண்ட பார்வை அம்மாவின் கண்களை நோக்கிய படியே இருந்தது.

இரண்டு நாட்களாய் எங்கள் வீட்டிற்கு உறவுக்காற்ச சனங்கள் வந்து கொண்டு இருந்தார்கள். இந்த இரண்டு நாட்களும் அம்மா சாப்பிடவே இல்லை. பக்கத்து வீட்டு அன்றியாக்கள்தான் அம்மாவை வில்லங்கப்படுத்தி இரண்டு வாய் சோறு ஊட்டி விட்டார்கள். அப்பம்மா நெஸ்ரோமோல்ற் பால் கலக்கிக்கொண்டு வந்து அம்மாவைக் குடிக்க வைத்தார். அம்மாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது. ஒவ்வொரு நேரமும் அப்பாவிற்காக அழும் அம்மாவைப் பார்த்த எனக்கும் விம்மிக் கொண்டு அழுகை வந்தது. அந்த நேரம் அம்மாவைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டேன். அவரின்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டேன். அம்மா, என்னைப் பிடித்து தன் மடியிலே இருத்திக் கொண்டார். அப்பாவிடம் இருந்து வருகிற கொர்..! கொர்..! என்ற விபரீதமான அந்தச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இதற்கு மூன்றாம் நாள் அப்பா இறந்து போனார்.

அம்மா, அம்மம்மா, அப்பம்மா, அன்றியாக்கள், மாமாக்கள், சித்தப்பாக்கள் என்று எல்லோரும் பெரும் சத்தமாகக் கதறி அழுதார்கள். அவர்கள் அழும் அழுகை பார்த்த நானும் வீறிட்டு அழுது கொண்டிருந்தேன். அம்மாவின் மடியிலே தம்பி! அம்மா, என்னைக் கட்டி அணைத்தபடி குழறி அழுதார். அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து வீறிட்டு அழும் என்னை வந்து அன்றி தூக்கிக் கொண்டு போனார். அந்தநேரம் அம்மாவின் அருகிலேதான் நான் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்கும் தோன்றியது. அன்றி என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும் போது நான் கால்களை உதறி உதறி இன்னும் சத்தமாக அழுவதைப் பார்த்த மாமா, அன்றியிடமிருந்து என்னை வாங்கினார். மாமாவின் தோழிலே தலை வைத்துச் சாய்ந்தபடி விக்கலெடுத்து அழுது கொண்டே இருந்தேன்.

இந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்க்க மனசுக்குப் பயம் பயமாக வரும். எங்கள் சின்னவயதிலே அப்பா எங்களைப் பிரிந்து சென்று விட்டார் என்ற கவலை இன்னும் நீண்டு கொண்டே இருந்தது. அப்பா சாகும்போது அம்மாவிற்கு 23 வயது. எத்தனை இளமையான வயது தெரியுமா? அம்மா நினைத்திருந்தால் இன்னுமொரு கல்யாணம் செய்திருக்கலாம். அம்மாவின் அழகும் அடக்கமும் பார்த்த எத்தனையோ பேர் அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்ய முன் வந்தனர். ஆனாலும், அம்மா கல்யாணம் செய்வதில்லை என்ற பிடிவாதத் தோடுதான் இருந்தார். தன் இளமையான அந்த இனிமைகளை எல்லாம் எங்களுக்காகத் தியாகம் செய்து, எங்களுக் காகவே வாழ நினைத்த அம்மாவை நினைக்க இப்பவும் அழுகை அழுகையாகவே வருகிறது.

ஒருமுறை இப்படித்தான், அம்மாவோடு படிப்பிக்கிற சேர் ஒருவர்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அம்மாவின் சம்மதம் கேட்டு அலைந்திருக்கிறார். அவரின் மனைவியும் இறந்து போனாராம். அவருக்குப் பிள்ளைகளும் இல்லை. அம்மாவின் அமைதியும் அடக்க நிலையும் கண்ட அவருக்கு அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டிருக்கிறார் போலும். அதற்குப்பிறகு அம்மா அவரோடு கதைக்காமலும் திரிந்தார். கடைசியாக பள்ளிக்கூட அதிபரிடம் இதை அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் ஒரு பெண் அதிபர் மட்டுமல்லாமல், அம்மாவிற்கு ஒரு தாய் போலவும் இருந்தார். அந்த அதிபர் அம்மாவிடம் வந்து விடயத்தைச் சொன்னபோது, அம்மா மறுத்துக் கதைத்தார். எனதும், தம்பியினதும் எதிர்காலம் சீரழிந்து விடும் என்று பயந்தார். அப்பா கடைசிவரை தன்னைக் காதலித்தவற்றையும் நினைத்திருக்கிறார் கடைசி வரைக்கும் அப்பா நினைவாக வாழவே அம்மா ஆசைப்பட்டிருக்கிறார் அதனால், எங்களுக்காக வாழவே அம்மா ஆசைப்பட்டார்.

ஒருநாள் அந்த சேர் அம்மாவின் சக ரீச்சரிடமும் சொல்லி விட்டிருக்கின்றார். அந்த ரீச்சர் வந்து அம்மாவிடம் சொன்ன போது, “நான் அந்தச் சேரோடு கதைக்க விருப்பமாக இருப்பதாகவும், நாளைக்குப் பின்னேரம் போல எங்கட வீட்டுக்கு அந்தச்சேரை வரச்சொல்லியும்” ரீச்சரிடம் அம்மா சொல்லி அனுப்பினார்.

அடுத்தநாள் பின்னேரம் நாலு மணி இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். எங்கட வீட்டிற்குச் அந்தச் சேர் வந்திருந்தார். நான் வீட்டு அறைக்குள்ளே கட்டில் மேலே படுத்திருக்கிறேன். கதவு இருக்கின் ஊடாக அந்தச் சேரினைப் பார்க்கின்றேன். முன் கோலிலே அம்மாவும் அந்தச் சேரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவை, தான் ரொம்ப நேசிப்பதாகவும் உங்கள் பிள்ளைகளைத் தன் பிள்ளைகள் போலக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதாகவும் சத்தியம் செய்கிறார். அம்மா கீழே பார்த்த படிதான் இருந்தார். அந்தச் சேர்தான் நீண்டதாக ஏதோவெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு போனார். அம்மாவும் அந்தச் சேரும் கதைப்பதைப் பார்க்கும் போது அம்மாவும் கல்யாணத்திற்குச்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சம்மதம் தெரிவித்து விட்டாவோ..? என்றுதான் நான் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அம்மா, ரீ போட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார். அவர் சிரித்தபடி ரீயை வாங்கிக் குடிக்கிறார். ரீ குடித்து விட்டு அவர் விடை பெற்றுச் செல்ல ஆயத்தமானார். அவரை வழி அனுப்பி வைத்துவிட்டு அம்மா உள்ளே வந்தார். வீட்டு அறைக்குள்ளே வந்த அம்மா என் நிலை கண்டு ஏங்கிப் போய் நின்றுவிட்டார். நான் அம்மாவைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. கட்டில் மேலே முகக்குப் புறப் படுத்திருக்கிறேன். என் நிலை கண்ட அம்மா என்னை வந்து தூக்கிக் கொஞ்சினார். நான் விக்கலெடுத்து முட்டறுத்து அழுவதைப் பார்த்து, அம்மா பயந்து போனார். “ஏன்டா..! அழுறா... ஏன்.. என்ட கடவுள்” என்று அம்மா என்னிடம் கேட்டார்.

எனது அழுகை சத்தமாக வெளியே வரவில்லை. அதே நேரம் அம்மா கேட்கும் கேள்விக்கு என்னால் பதில் சொல்லவும் முடியவில்லை. வாய் திறக்க முடியாமலே நான் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தளவுக்கு என் மனம் இறுக்கமாய் இருந்தது. அம்மா மீது மிகவும் வெறுப்பாக இருந்தேன். இப்ப என் இரண்டு கன்னங்களையும் மாறிமாறி, அம்மா கொஞ்சுகிறார். இதற்குப் பிறகுதான் என் மனமுட்டு வெடித்துப் பீறிட்டது போல் இருந்தது. பலத்த சத்தமாக அழுத்தொடங்கினேன். அம்மாவும் பெரிய சத்தமாக அழுது போட்டார்.

“ஏன்டா..! அழுறாய்... ஏன் என்ற செல்லம்...?” என்று அம்மா திரும்பவும் என்னிடம் கேட்கிறார்.

“அம்மா அந்தச்சேரைக் கல்யாணம் செய்யப் போறிங்களோ..? என்னையும் தம்பியையும் விட்டிட்டு போடுவிங்களோ..?” என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

“இல்லையெடா..! நான் உங்களை விட்டிட்டு எங்கையுமே போகமாட்டேன்” என்று சொன்னார்.

அம்மாவின் கண்கள் பணிக்கின்றன. இப்பவும் அம்மா என்னைக்

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கொஞ்சுகிறார். “எங்கட அம்மா எப்பவும் எனக்கும் தம்பிக்கும் தான்..!” என்று நினைத்துக் கொண்டே அம்மாவின் தோழினை இறுகிக் கட்டிப் பிடித்தேன். என் ஆசை தீர அம்மாவைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தேன். என் அழகையால் எனக்கு வந்த விக்கல் இன்னும் நிக்கவே இல்லை.

எனக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும்போது நடந்த சம்பவம் இது. அம்மா அவரைக் கல்யாணம் செய்யப் போகிறார் என்பதை நான் தவறாக நினைத்திருக்கிறேன். “நான் கல்யாணம் செய்ய மாட்டேன்..! என்னை வற்புறுத்தாதேங்கோ சேர்” என்றுதான் அம்மாவும் கதைத்திருக்கிறார். அம்மாவின் ஏக்கங்கள் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத வயது அது. எங்களுக்காகவே தனிமையில் வாழவும், வாடவும் துணிந்த அம்மாவின் பெருமனதை நினைக்க நினைக்க அழகை இன்னும் கூடிக்கொண்டு போனது. அம்மா நினைத்திருந்தால் அப்பா இறந்து போன அன்றே இறந்திருப்பார். ஆனால், அம்மா அப்படி நினைக்கவில்லை. அப்பா பற்றிய நினைவுகளும், எங்கள் இருவர் பற்றிய உணர்வுகளுமே அம்மாவிடம் மிதமிஞ்சி இருந்திருக்கின்றன.

அப்பாவும் அம்மாவும் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தவர் களல்லவா? அம்மா மீது அப்பா எந்தளவு பாசமாக இருந்தாரோ? அவரைவிட அதிகமாக அப்பா மீது அம்மா பாசமாக இருந்திருக்கிறார். அந்தப் பாசம் அப்பா இறந்த பின்னும் இன்னும் குறைந்து போகாமலேயே இருக்கின்றது. நான் சின்னவளாகவும், தம்பி குழந்தையாகவும் இருந்த எங்களுக்காகவே அம்மா வாழத் தொடங்கினார். அப்படி வாழப் பழகிய அம்மாவின் எண்ணங்களில் எத்தனை நெருடல்கள் தெரியுமா? அம்மா பாவம்...! என்று நினைத்தவுடன் என் கண்கள் கலங்கி வருகின்றன. அம்மாவின் எண்ணங்களுக்குத் தீங்கு செய்யாத ஒரு பிள்ளையாகவே இப்பவும் வாழ்கிறேன் என்று நினைக்கும்போது சந்தோசம் அடைகிறேன். அம்மா... அம்மாதான்..! அம்மாவின் ஆசை போல் எல்லாழம் நன்றாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையினை ஊண்டி வளர்க்கிறேன்.

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“என் உயிரிலும் மேலானவளே என் அம்மா உனக்கும் ஒரு ஐ லவ் யூ அம்மா...” என்று மனதுக்குள்ளே சொல்லி விடுகின்றேன். இப்ப, என் கைபேசியை எடுத்து சுரேனுக்கு அனுப்பிய குறுந்தகவல்கள் அனைத்தையும் வாசிக்க முற்படுகின்றேன். என் கைபேசியில் தமிழில் அழுத்திப் பதிவு செய்யும் வசதி இருந்தது.

“அன்புள்ள சுரேன்..! நான் நலம், நாடலும் அதுவே..! என்னைப் பற்றிய உன் வண்ணமான எண்ணங்களை நன்கு நான் அறிவேன்! உன்னை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். என் இத்தனை கால வளர்ச்சிக்குச் சகல வசதிகளும் செய்து தந்தவர் என் அம்மாதான்! என் அம்மா எனக்கு நல்லதொரு அப்பாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறார். கண்டிக்க வேண்டிய இடத்தில் கண்டித்து வலு கண்ணியமாக வளர்த்திருக்கிறார். அவரின் சொல் தட்டாத பிள்ளைகளாகவே இத்தனை காலங்களாக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றேன். என்னைப்பார்த்தே என் தம்பியும் வளர்ந்து வருகின்றான்.”

“அம்மா எனக்கொரு முன் மாதிரியாக இருந்தார். இப்பவும் இருக்கின்றார். அதே போல் என் தம்பிக்கு நல்லதொரு முன் மாதிரியாக இருக்க நான் விரும்புகின்றேன். அவன் நிச்சயமாக ஒரு டொக்டராக வருவான் என்று நான் நம்புகின்றேன். என் அம்மாவின் ஆசையும் அதுதான். என்னை அம்மா நன்கு நம்புகின்றார். தன்நலம் கருதாமல் எங்கள் இருவருக்காகவும் வாழ்ந்து வரும் அம்மாவிற்கு சுயநலம் காட்டி வாழ நான் விரும்பவில்லை.”

“என்னடா, இவள் தத்துவம் பேசுகின்றாள்! இவளுக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? என்று கூட நீ நினைக்கலாம். அப்படி நீ நினைத்தால் அதற்கு நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தங்கள் பிள்ளைகள் மீது அதீத நம்பிக்கை வைத்திருப்பார்கள் என்பது உண்மைதான்! என் அம்மாவும் அப்படித்தான்! என் அம்மா என் மீது அதிகமாகவே நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றார்.”

“உண்மையாக நீ என்னை நேசிப்பவனாக இருந்தால் இந்தக் கட்டத்தில் என் சொல் கேட்கும் ஓர் ஆடவனாக இருந்தால்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அதற்காக நான் ஆண்டவனை பிரார்த்திப்பேன். நான் உனக்காகவே எப்பொழுதும் காத்திருப்பேன். அதுவரையும் நீயும் எனக்காகக் காத்திருப்பாயா? அப்படி நீ காத்திருந்தால் நானுமொரு அதிலர்க்காரிதான்! அதுவரை எம் காதலை மனதுக்குள்ளே பூட்டி வைப்போம்! படிப்பில் முழுக் கவனம் செலுத்துவோம்! இங்கே எங்கள் படிப்பு என்பது நான்கு வருடங்கள்தானே! நான்கு வருடங்கள் என்பது படிக்கின்ற காலத்தில் அவை எல்லாம் சிறு பொழுதாகவே இருக்குமென நான் நினைக்கிறேன்.”

“அந்த நேரத்தில் என் அம்மாவிடம் இந்த விடயத்தைச் சொல்லுவேன்! அம்மா என் காதலை ஏற்பார்! கல்யாணம் செய்து வைத்து நல்லபடி ஆசிரவாதமும் செய்வார்! இவற்றை எல்லாம் நீ ஏற்றுக்கொள்வாய் என்று நான் நம்புகின்றேன்! அந்த நம்பிக்கையில் ஐ லவ் யூ சுரேன் என்று சொல்லி விடை பெறுகின்றேன். மீண்டும் கேட்கின்றேன் எனக்காகக் காத்திருப்பாயா சுரேன்..?”

இத்தனை குறுந்தகவலை அனுப்ப ஐந்து தடவை முயற்சி செய்திருக்கின்றேன். பெரிய குறுந்தகவல் அல்லவா அவை..?

இப்ப என் தோழிலே யாரோ தட்டுவதை உணர்கிறேன். திடுக்குற்ற படி திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். ஓ.. தோழி சுயாதான் நிற்கிறாள். உடனடியாகவே “என்னடி..?” என்று கேட்டு விடுகிறேன். “வாடி..., வெளியே கடைக்குப் போய் வருவாம்..” என்று கேட்கிறாள். நான் அவளோடு சேர்ந்து கடைக்குப் போக ஆயத்தமாகிறேன். ஆனாலும், என் எண்ணங்கள் யாவும் சுரேனுக்கு அனுப்பிய குறுந்தகவல்களுக்கான பதிலை எதிர்பார்த்த வண்ணமே இருந்தன.

இன்னும் ஏன் சுரேனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை? ஒரு வேளை நான் இப்படிக் கேட்டது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ..? சீ..சீ... அவன் என்னில் உயிரே வைத்திருக்கின்றான் என்று சுயா சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். கட்டாயம் அவன் எனக்காகக் காத்திருப்பான் என்ற நம்பிக்கையிலே போய்கொண்டு இருந்தேன். மனம் ஒருநிலைப்படவில்லை.

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

இப்ப என் கைபேசிக்கு ஒரு குறுந்தகவல் வரும் ஒலி கேட்கிறது. மனம் அங்கலாய்ப்பதாக கைபேசியின் உள்பெட்டியைப் புரட்ட நினைக்கிறது. இது சுரேன் அனுப்பிய குறுந்தகவலாகத்தான் இருக்கும்! அதில் எந்த மாற்றமும் இருக்க முடியாது! என்று என் மனம் அவசரம் கொள்கிறது.

உள்பெட்டிக்கு வந்து குறுந்தகவலைப் பார்க்க முனைகின்றேன். ஒ... சுரேன் அனுப்பிய குறுந்தகவல் அது என்பதை உறுதி செய்கின்றேன். மனம் அகல விரிகின்றது.

“நிச்சயமாக...” என்று மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தது அந்தக் குறுந்தகவல்.

வீரகேசரி - 2015

மகேஸ்வரன் சேர்

1982 ஆம் ஆண்டாக அது இருக்கலாம். குமரன் இரண்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். அப்போது அந்தப் பாடசாலை ஐந்தாம் வகுப்பு வரையே (ஆறாம் ஆண்டு) இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. தங்கள் பாடசாலையின் அதிபராக வந்து சேர்ந்த மகேஸ்வரன் சேரின் உடை, நடை மற்றும் அவர் மாணவர்களோடும், ஆசிரியர்களோடும் பேசும் முறை எல்லாமே குமரனுக்கும் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தன. ஆண்பிள்ளைகளை “எடி” என்று சொல்லியும், பெண்பிள்ளைகளை “எடா” என்று சொல்லியும் அழைக்கும் முறை மாணவர்களுக்கும் விருப்பமாக இருந்தது. அவர் அதிபராகத் தன் கடமையினை ஏற்றுக் கொண்டவுடன் தன் கடமை முடிந்துவிட்டதாகக் நினைக்க வில்லை. ஏனென்றால், சில வகுப்புகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பொறுப்பினையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டார்.

குமரனுக்குத் தெரிந்த வரையில், ஒரு பாடசாலை அதிபர் ஒருவர், அதிபர் எனும் தன் மிகப் பொறுப்பான வேலையினைச் சரியாகச் செய்து கொண்டு, வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பிரத்தியேகக் கடமையினைச் செய்தவர்கள் என்ற வகையிலே இருவரைக் கூறிக்கொள்வான். ஒருவர் மகேஸ்வரன் சேர்; மற்றவர் கரவெட்டி விக்किனேஸ்வராக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த சிவபாதசந்தரம் சேர்.

குமரனின் ஆரம்பகாலப் பள்ளிக்கூடத்தின் அடையாளச் சின்னமாக இருப்பது அந்தப் பெரிய வேம்பும்; குடைபோல் அகலமாய் சடைத்து நிழல் தருகின்ற கட்டையான வாகை மரமும் தான். பாடசாலை எல்லைகளாக கிழுவை, பூவரசு மரங்களும் முற்றத்தின்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

ஓரமாக பருத்த இரண்டு சீமைக்கிழுவை மரங்களும் ஒங்கி வளர்ந்து நின்றன. வாகை மரத்திற்குக் கீழே கூட்டிச்சென்று சின்னக் கதிரைகளில் எங்கள் எல்லோரையும் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு பாடம் சொல்லித் தருவர்களில், மகேஸ்வரன் சேரும் முக்கியமானவராவார்.

எப்பொழுதும், காலை நேரம் அந்த பாடசாலை முற்றத்தில் வரிசையாக ஒன்றுகூடி நின்று தேவாரம் பாடி வணக்கம் சொல்லுவார்கள். அந்தப் பாடசாலைக்கு மகேஸ்வரன் சேர் அதிபராக வந்து ஒரு மாதம் கழிந்த ஒருநாள்; அன்று தேவாரம் பாடி முடிந்த வேளையில் மகேஸ்வரன் சேர் வந்து சில அறிவுரைகள் மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு நின்றார். இதற்கு முன்பு, மாணவர்கள் எல்லோரும் ஓர் ஒழுங்கான முறையிலே வந்து வரிசை கட்டி நிற்பதையும்; அமைதியாகத் தேவாரம் பாடுவதையும் அவதானித்திருக்கிறார். அப்பாடசாலை மாணவர்களை அவருக்கு ரொம்பவே பிடித்திருந்தது. மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் அவர் நன்றி சொன்னார். அந்தக்காலத்தில் மாணவர்கள் எல்லோரும் கலர் சட்டையும், வேறு நிற காற்சட்டையும் போட்டுத்தான் பாடசாலை வருவார்கள். இந்த நடமுறை அந்தப் பாடசாலையில் மட்டுமில்லை அனேகமான வேறு பாடசாலைகளிலும் இருந்திருக்கின்றது. இப்ப மாணவர்களைப் பார்த்து ஒரு விடயத்தைச் சொன்னார். “பிள்ளைகள், உங்கள் வகுப்பிற்கு யாராவது ஆசிரியர் வரும்போது எல்லோரும் எழுந்து நின்று கரம் கூப்பி அழகாக வணக்கம் ஐயா என்று சொல்லுறியன்! நல்ல விடயம்! எங்கள் தாய்மொழி தமிழ்! அந்த மொழியிலே வணக்கம் சொல்வது பாராட்டுதலுக்குரியது. உங்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.” என்று சொன்னார். “நன்றி ஐயா” என்று மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒருமித்துச் சொன்னார்கள்.

இனி வரும் காலங்களில் எல்லோரும் வெள்ளை உடை உடுத்து வரவேண்டும் என்ற கட்டளையினையும் பிறப்பித்திருந்தார். இதற்காக ஒரு மாதங்கள் தந்திருந்தார். அந்த நாளுக்குப் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பிள்ளையாக; இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளாக மாணவர்களும் வெள்ளை உடை உடுத்துவர

தமிழினி சமராபு சீனா உதயகுமார்

ஆரம்பித்தனர். அந்தப் பாடசாலையின் மாணவர்களின் பெற்றோரும் அதைவிரும்பினர்.

சுமார் ஒரு மாதம் முடிவதற்குள் ஆண்பிள்ளைகள் எல்லோரும் வெள்ளைச் சேட்டும் நீலக்காற்சட்டையும் உடுத்து வந்தனர். ஆண் மாணவர்கள் ஒரு சிலர் மட்டும் வெள்ளைச்சட்டைக்கு கறுப்பு அல்லது பிறவுண் நிற காற்சட்டை உடுத்திருந்தனர். பெண்பிள்ளைகள் வெள்ளைச் சட்டை உடுத்து வரும்போது எல்லோரும் அழகாகத் தெரிந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் உச்சிவகிட்டுத்து, பின்னே இரு திரியல் விட்டுக் கறுப்புநிறப் பட்டித்துண்டினால் அழகாய்க் கட்டி வந்தனர். மாணவர்கள் எல்லோரும் தூய்மையாகக் காட்சி தந்தனர். காலை நேரம் தேவாரம் படிக்க ஒன்று கூடும் மாணவர்களைப் பார்த்தால், வெள்ளைப் புறாக்கள் கூட்டம்கூடி உலக சமாதானம் காட்டுவது போலபாடசாலைமிக அழகாகத் தெரியும்.

குமரனின் வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோரும் புலமைப்பரிசில் போட்டி பரீட்சைக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தநேரம். சென்ற வருடத்திலிருந்து மகேஸ்வரன் சேர், புலமைப்பரிசில் வகுப்பிற்குப் பாடம் சொல்லித்தரும் சிறப்பாசிரியர் கடமையினைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். இது அவர், தானாக முன் வந்து ஏற்றுக்கொண்ட கடைமை ஆகும். பொறுப்பெடுத்த முதல் வருடத்தில் குமரனின் உற்ற நண்பன் ரகுபதி புலமைப்பரிசில் பரீட்சை பாசாகியிருந்தான். இதனால், எங்கோ ஒரு மூலைக் கிராமத்தில் இருந்த அந்தப் பாடசாலையின் விழிப்பு வெளிச் சத்திற்கு வந்தது. இது வேறு இடத்தினைச் சேர்ந்த பலருக்கும் அதிசயமாகவே தெரிந்தது. அந்த ஆண்டு இறுதித்தவணை விடுமுறை நிகழ்வின்போது ரகுபதிக்கு, நீலநிற “மதமெற்றிக் கொம்பால்” ஒன்று வழங்கிக் கௌரவித்திருந்தார், மகேஸ்வரன் சேர்.

அடுத்த ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ரகுபதிக்கு அவனுடைய அப்பா புது ஏசியா சைக்கிள் ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். அவன் அதிலே

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

ஹாட்லிக் கல்லூரிக்குப் போய் வந்தான். ரகுபதியை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். இந்திகழ்வினைப் பார்த்தபோது எங்களுக்கும் ஓர் உற்சாகம் பிறந்தது. நாங்களும் நல்லபடி படிக்கவேண்டும்; மற்றவர்கள் எங்களையும் பாராட்ட வேண்டும்; பரிசாக மதமெற்றிக் கொம்பாசினைப் பெறவேண்டும்; புது ஏசியாசைக்கிள் ஓடவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆவலும் குமரனுக்கும், அவன் சக தோழர்களுக்கும் துருத்தி வளர்ந்துகொண்டு வந்தன. இவற்றிற் கெல்லாம் மகேஸ்வரன் சேர்தான் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தார்.

இம்முறை பலர் இப்பரீட்சையில் பாசாகுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை பலரிடத்திலும் இருந்தது. அவர்களுள், நந்தன், வேல்ராஜினி, இராஜேஸ்வரன், குமரன் முக்கியமானவர்களாகப் பேசப்பட்டனர்.

ஒருநாள், “பிள்ளைகள் எல்லோரும் வாகை மரத்தடிக்குச் செல்லுங்கள்..” என்று கட்டளைதந்தார். எல்லோரும் ஆளுக்கொரு கதிரை தூக்கிக் கொண்டு வாகைமரத்தடிக்கு கீழே போய் இருந்தார்கள். வகுப்பு மாணவத்தலைவன் என்ற வகையில் குமரனுக்கொரு கடமை இருந்தது; மகேஸ்வரன்சேர் இருக்க வென்று அந்தப் பெரிய கைபிடியுள்ள கதிரையினை எடுத்து வந்து வாகைமரத்தடியில் வைத்துவிட்டுத்தான், அவன் தன் கதிரையினை எடுத்து வந்து அமர்ந்து கொள்வான். இன்றும் அப்படித்தான் நடந்துகொண்டான். வாகை மரத்திற்குக் கீழே பாடம் வலு சுவார்சியமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி கேள்வி கேட்டு கேள்வியினையும், விடையினையும் எல்லோருக்கும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். “ரகுணா, தண்ணி எடுத்தெண்டு ஓடியாம்மா” அப்படி மகேஸ்வரன் சேர் சொன்னதுதான் தாமதம், சிட்டாகப் பறந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தான், ரகுணா.

காற்று மிக இதமாக வீசுகிறது. வாகை மர இலைகள் ஒன்று சேர்ந்து ஆடும்போது மெல்லிய தென்றல் காற்று மாணவர் எல்லோர் கன்னங்களையும் உரசிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இதற்கிடையில் தண்ணிர்ச்செம்புடன் ரகுணா வந்து நின்றான். அதைப் பெற்று

அண்ணாக்கிலே குடிக்கிறார். தண்ணீர் குடிக்கும் சத்தம் மடக்மடக் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மாணவர்கள் எல்லோரும் அந்தச் சத்தம் வருகின்ற அவரின் முடப்பகுதியினையே உன்னிப்பாகப் பார்க்கின்றனர்.

ஒருநாள் அந்த வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோரையும் தங்கள் வீட்டுக்கு வரும்படியாக மகேஸ்வரன் சேர் சொல்லியிருக்கிறார். இது மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் புழுகானந்தமாகவே இருந்தது.

“வரும் ஞாயிறுக்கு அடுத்த ஞாயிறு எங்கள் வீட்டுக்கு எல்லோரும் வாருங்கள் பிள்ளையன்” என்று அவர் சொல்லியிருந்தார். இதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் “எப்ப ஞாயிறு வரும்..” என்ற சிந்தனையோடுதான் திரிந்தார்கள். மாலை நேரம் மணியாறம்பாதி வெட்டையில் விளையாடும்போது இப்பயணம் பற்றியே கதைத்தார்கள். வெள்ளிக்கிழமை அன்று வீரபத்திரர் கோயிலில், இரவு ஏழு மணிக்குக் கூட்டுப் பிரார்த்தனை ஆரம்பமாகும்; கூட்டுப்பிரார்த்தனை முடித்து வரும் போதும் மகேஸ்வரன்சேர் வீட்டுக்குப் போகிற கதையினையே கதைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்படி அந்த வயதில் அவர்களுக்கு இருந்த ஆர்வத்தையும், அளவு கடந்த சந்தோசத்தையும் விபரிக்க வார்த்தைகள் ஏதும் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை.

மகேஸ்வரன் சேர் வீட்டுக்குப் போகும் அந்த ஞாயிறு வந்தது. அன்று தங்கள் பள்ளிக்கூட வாசலில் மாணவர்கள் காத்து நிற்கிறார்கள். அங்கே, பெண்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். போவதற்கு ஆயத்தமாகும் போதுதான் செல்வமும், சந்திரனும் ஓடி வருகிறார்கள். இப்ப எல்லோரும் சேர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினர். இன்றைய காலங்களில் இருக்கிறது போன்ற வசதி அப்போது இருக்கவில்லை. எல்லோரும் நடந்துதான் போய்கொண்டிருந்தனர். பெண்பிள்ளைகள் பெரியதொரு பார்சல் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆண்பிள்ளைகளும் பிஸ்கட் பெட்டி பார்சல் ஒன்று வைத்திருந்தனர்.

நடந்து நடந்து ஒரு மாதிரி மகேஸ்வரன் சேர் வீடு வந்து சேர்ந்து

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

விட்டார்கள். அந்தப் பாடசாலையிலிருந்து மகேஸ்வரன் சேரின் வீடு சுமார் மூன்று கிலோ மீற்றர் தூரம் இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். நடந்து வந்த களைப்பு அதிகமாகவே இருந்தது. “வாருங்கள் பிள்ளைகள்... உள்ளே வாருங்கள்” என்று அழைத்து உள்ளே கூட்டிப் போனார், மகேஸ்வரன் சேர். அவருடைய பாரியாரும் அதிக புன்னகைகளை அள்ளித் தந்து மாணவர்களை வரவேற்றார்.

அங்கே போய் இருந்து சில நிமிட நேரங்களுக்குள் தேசிக்காய்த் தண்ணி இனிப்பாகத் தந்தார். கிளாஸ் சரியான குளிராக இருந்தது. அதைப் பிடித்து சில செக்கன்கள் கதிரை முன்னிருந்த குட்டி மேசையில் வைத்து வைத்து எடுத்துக் குடித்தார்கள் மாணவர்கள். நித்தி குளிரான தேசிக்காய்ப் பானத்தைத் தொட்டுக்கொண்டே, “சேர்... சு...டு...து சேர்” என்றான். அவன் இப்படிச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், மாணவர்கள் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். மகேஸ்வரன்சேரும் மௌனமாகச் சிரிக்கிறார். நித்திக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. உடனேயே, மாணவர்கள் எல்லோரும் சிரிப்பினை நிறுத்திவிட்டு உரையாடத் தொடங்கினார்கள்.

உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது மகேஸ்வரன்சேரின் பாரியார் பப்பாசிப்பழத்தினைக் கீலங்களாக வெட்டி வெள்ளித் தட்டிலே வைத்துக்கொண்டு வந்து தந்தார். அதை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினர். பப்பாசிப்பழம் மிக ருசியாக இருந்தது. மகேஸ்வரன் சேரும் அவர்களோடு சேர்ந்து பப்பாசிப்பழம் சாப்பிடுகின்றார். மாணவர் ஒவ்வொருவரும் மிக அதிகமாகவே சாப்பிட்டு முடித்தனர். அது, அவர் வீட்டுத் தோட்டத்துப் பப்பாசிப்பழம்.

சாப்பிட்டு முடித்து கிணற்றடிப் பக்கம் போய் கைகளை சுத்தமாகக் கழுவி முடித்து தோட்டத்தையும் சுற்றிப் பார்த்தனர். மிக அன்பாகவும், மிக்க அக்கறையோடும் அச்சிறு தோட்டத்தைச் சுற்றிக்காட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார், மகேஸ்வரன்சேர்.

மீண்டும் வீட்டு நடுக்கூடாரத்திற்கு வந்து இருந்து விட்டனர்.

“பிள்ளைகள் எல்லோருமாக இருந்து படம் பாருங்கோ...! நான், என் பாரியாரோடு சேர்ந்து சமைக்கப் போகிறேன்” என்று சொன்னார். அப்படி அவர் சொல்லும்போது மாணவர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். சமையல் என்றால் பெண்கள் செய்யும் வேலை என்றுதான் அந்தச் சின்ன வயதுவரை தெரிந்திருந்தனர். தங்கட சேரும் சமைக்கப் போகின்றார் என்றவுடன் அது அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகவே தெரிந்தது.

“ஒலியும் ஒளியும் இருக்கு..! ரஜனிகாந்த் நடிச்ச மூன்று முகம் இருக்கு..! எது பாக்க விருப்பம்”

“ரஜனிகாந்தின்ரையைப் போடுங்க சேர் “ என்று குமரனும், அவன் நண்பர்களும் சொன்னார்கள்.

“இல்லை... இல்லை... ஒளியும் ஒலியும்தான் நாங்கள் பாக்கப் போறம்” என்று பெண்பிள்ளைகள் அடம்பிடித்தனர்.

“சரி.. சரி... முதலில் ஒளியும் ஒலியும் போடுறன். ஐஞ்சாறு பாட்டு முடியட்டும். அதுக்குப்பிறகு படம் போடுறன்” என்றார்.

“ஓம் சேர்.. ஓம்.. சேர்..” என்று எல்லோரும் ஒருமித்துச் சொன்னார்கள்.

படம் பார்த்து முடியவும் மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் மதியச் சாப்பாடு வரவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. சைவச் சாப்பாடுதான். மிக ருசியாக இருந்தது. தயிரும், ரசமும் சாப்பாட்டினை மேலும் ருசிப்படுத்தின. மாணவர்களோடு சேர்ந்து மகேஸ்வரன் சேரும், அவர் பாரியாரும் சாப்பிடுகின்றனர்.

உண்மையில் ஓர் ஆசிரியன் என்பவன் பள்ளிக்கூடப் பாடத்தின் ஊடாக மட்டுமன்றி, தன்னுடைய நல் நடத்தைகளின் மூலமாகவும் மாணவர்களை நல் மாணவர்களாக மாற்ற முடியும். மகேஸ்வரன் சேரின் இத்தகைய நடத்தைகளை நினைத்து இப்பவும் குமரன் வியப்படைவதுண்டு.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அந்தக்காலத்து ஆசிரியர்கள் நிறைய வாசிப்புப் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவர்கள், என்பதையும், அதனால்தான் அன்று சிறந்த ஆசிரியர்கள் பலர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. அப்படியானவர்களுள் ஒருவராகவே மகேஸ்வரன் சேரினையும் குமரன் உணர்ந்துகொண்டான்.

அந்த வகுடம் குமரனின் வகுப்பில் நத்தன் ஒருவனே புலமைப் பரிகில் பரீட்சை பாசாகி இருந்தான். நான்குபேர் மாத்திரம் வெட்டுப்புள்ளியிலிருந்து இரண்டு புள்ளி, ஐந்து புள்ளி, ஏழு புள்ளி, எட்டுப்புள்ளி எனும் குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்தனர். இம்முறையும் அப்பாடசாலையின் புகழ் மற்றைய பாடசாலைகளிலும் பேசும்படியாக இருந்தது. இது பாடசாலைக்கு மட்டுமல்ல பாடசாலையில் படிக்கின்ற பெற்றோர், பாடசாலை நலன் விரும்பிகள், பாடசாலை பழைய மாணவர்கள் யாவருக்குமே ஒரு பெருமை சேர்த்த விடயமாக எண்ணமுடிந்தது.

மகேஸ்வரன் சேரின் உன்னத பணிபற்றிய திறனை மாணவர்களின் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் பெற்றோர் பெருமை சொல்லிக் கதைத்தனர்.

இப்படியான கதைகளை வீட்டிலே பெற்றோர் கதைக்கின்ற போது தான், அக்கதை கேட்கின்ற அடுத்த வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் அது ஓர் உற்சாகமாகவே அமைந்து விடுவதுண்டு.

ஐந்தாம் வகுப்பு (ஆறாம் ஆண்டு) வரை இருந்த அந்தப் பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பு, ஏழாம் வகுப்பு என்று அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் வளர்ச்சி காணத் தொடங்கியது. இதற்கு மேல் வகுப்பு நடத்த அனுமதி தர முடியாது என்று உயர் கல்வி அதிகாரிகள் மறுத்துவிட்டார்கள். இதனால், குமரனின் வகுப்பு மாணவர்கள் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கவென்று வேறு பாடசாலைகளை நாட வேண்டி வந்தது.

குமரன் கரவெட்டி விக்கினேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்க்கப் பட்டான். அங்கேயும் அவன் படிப்பிலும், விளையாட்டிலும்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கெட்டிக்காரனாகவே இருந்தான். பாடசாலை அஞ்சலோட்டக் குழுவிலும், கிரிக்கெட் விளையாட்டுக் குழுவிலும் குமரன் இடம் பிடித்திருந்தான். பாடசாலையின் அதிபர் சிவபாதம்கந்தரம்சேர், குமரன் கல்வி கற்ற முதல் பாடசாலையின் உபஅதிபரை கல்விக் கந்தோரில் சந்தித்து உரையாடும் போது, “உங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து ஒரு பொடியன் வந்திருக்கிறான்..! அவன் பயங்கரக் கெட்டிக்காரன்..! படிப்பு, விளையாட்டு, கவிதை, பேச்சு என்று என்று கலக்கிறான்..! அவனுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கு..! கவனமாகப் பாருங்கோ..!” என்று பெருமையாகச் சொல்லி யிருக்கிறார். “அவன் என்ர மச்சாளின்ர மகன்தான்” என்று உப அதிபரும் சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டார். இதை அவர் குமரனின் அம்மாவிடம் வந்து சொல்லும்போது குமரன் கேட்டுக்கொண்டு நின்றிருக்கின்றான்.

ஒரு மாணவனுடைய ஆளுமை என்பது அவனது பெற்றோர்; அவனது ஆசிரியர்; அவன் சார்ந்துள்ள சமூகத்தின் யாரோ ஒருவர் என்று இவர்களில் யாராவது ஒருவர் சரியாகக் கிடைத்தாலே போதும் என்றுதான் குமரன் மனம் இப்பவும் நினைப்பதுண்டு. அந்த வகையில் குமரன், இன்று மேடையில் அழகாகப் பேசுவதாக இருந்தாலும் சரி; ஒரு விடயத்தைத் தந்தால் அதனைத் திறமையாக செய்து முடிப்பதாக இருந்தாலும், சரி மகேஸ்வரன்சேர் தனக்குச் சின்ன வயதில் தந்த சந்தர்ப்பங்களையே நினைத்துப் பார்ப்பான்.

குமரன், தன் ஊர் பாடசாலையில் படிக்கின்ற காலங்களில் எந்தவொரு அலுவலுக்கும் மகேஸ்வரன்சேர் அதை குமரனிடம் தான் சொல்லுவார்.

“குமரன், டாப்பெடுத்தெண்டு வாடி...”

“குமரன், சோக் எடுத்தெண்டு வாடி...”

“குமரன், போஸர் ஒபிஸ் போட்டு வாடி...”

“குமரன், கதிரை எடுத்தெண்டு வாடி...”

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“குமரன், கரும்பலகையில் இதையொருக்கால் எழுதி விடுங்கோ..”

“குமரன், நாளைய மாணவர் விழாவிலே கவிதை ஒன்று வாசியுங்கோ..”

“குமரன், நாளைய மாணவர் விழாவிலே பேச்சொன்று பேசுங்கோ..”

ஒவ்வொரு நாளுக்குப் பொருத்தமான ஒரு பணியினை குமரனுக்குத் தந்து மகிழ்வார். குமரனும் வலு சுறுசுறுப்பாகவே அவர் சொல்லும் கடமைகளைச் செய்து முடிப்பான். இவை போன்ற சம்பவங்களாலும் மகேஸ்வரன்சேருக்கு குமரனில் நல்ல விருப்பு வந்திருக்க வேண்டும்.

2

1987 ஆம் ஆண்டு நடந்த சம்பவம் இது. குமரன் தன் ஊர்ப் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற கடைசி ஆண்டாகும். வழக்கத்திற்கும் மாறாக அந்த ஆண்டு இல்ல மெய்வல்லுநர் போட்டி வலு சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. குமரன் வயதுப் பிரிவிலே நூறுமீற்றர் ஓட்டம், இருநூறுமீற்றர் ஓட்டம், நீளம் பாய்தல் என்று அத்தனை போட்டிகளிலும் குமரனே முதல் இடத்தினைப் பெற்றிருந்தான். அன்றைய விழாவிற்கு கல்வி அதிகாரி ஈஸ்வரபாதம் பிரதம விருந்தினராக வந்திருந்தார். பரிசில்கள் வாங்குவதற்காக எல்லோரும் ஒன்றுகூடி அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். விருந்தினர்கள் உரையாற்றி முடிய பரிசில் வழங்கும் வைபவம் தொடங்கியிருந்தது. அன்று குமரன் சிறந்த விளையாட்டு வீரன் என்னும் சிறப்புப் பரிசினைப் பிரதம விருந்தினர் கைகளில் இருந்து பெற்று மகிழ்ந்தான். சிறப்புப்பரிசினை அவர் குமரனிடம் தரும்போது குமரனின் சொக்கினை மெதுவாகக் கிள்ளிக் கொண்டார். அதுகூட குமரனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியினையே கொடுத்திருந்தது.

இப்ப பிரதம விருந்தினர் உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். அன்று, குமரனின் இல்லம்தான் முதல் இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பாடசாலை மாணத்தலைவனாக குமரனே இருந்துள்ளான்.

மகேஸ்வரன்சேர் குமரனைக் கை காட்டிக் கூப்பிடுகின்றார். எழுந்து குமரன் போகின்றான். அவர் முன்னே பணிவாய் நின்று, அவர் சொல்லும் விடயத்தை உற்றுக்கேட்கின்றான். அவர், குமரனின் கையிலே ஒரு கடிதத்தைத் தந்து அதை எடுத்துப் படிக்கச் சொல்லிச் சொல்லுகிறார். குமரன் அதை ஆவலோடு பிரித்துப் படிக்கின்றான். படித்து முடித்ததும் மகிழ்ச்சிகரமான சிரிப்பினை அமைதியாக மகேஸ்வரன்சேர் முன் சிந்தினான். கொடுப்புக்குள் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார், “நீங்கள் இருந்த இடத்திற்குப் போய் இருங்கோ. ஒரு ஐஞ்சு நிமிசங்கள் இருந்திட்டு இதை பிரதம விருந்தினரிட்டை குடுங்கோ..” என்று சொன்னார்.

நீலக்காற்சட்டையும், முழுநீளக் கையுமான வெள்ளைச் சேட்டும் அணிந்திருந்த குமரன் மிக அழகாகத் தெரிந்தான். குமரனின் சுறு சுறுப்புப் பார்த்த சிலர் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர். அவன், தான் இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டான்.

இப்ப எழுந்து செல்கிறான். அவன் எழுந்து சென்று தாழ்மையான மன்னிப்புடன் அக்கடிதத்தை பிரதம விருந்தினர் முன் பணிவாய்க் கொடுக்கிறான். தன் பேச்சினை இடைநிறுத்தி விட்டு கடிதத்தை வாங்கி மனதிலே படிக்கின்றார், பிரதம விருந்தினர். குமரன் தான் இருந்த இடத்திலே மீண்டும் வந்து அமர்ந்தான். கடிதம் படித்து முடித்த பிரதம விருந்தினர் நீண்ட புன்முறுவல்களை மாணவர்களை நோக்கி அள்ளி வீசினார். இப்ப கடிதத்தைப் பகிரங்கமாகப் படிக்கத் தொடங்குகின்றார்.

“இன்றைய விளையாட்டு விழாவின் பிரத விருந்தினராக வருகை தந்து எம் பாடசாலைக்கும், மாணவர்களாகிய எங்களுக்கும் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் உயர்திரு ஈஸ்வரபாதம் ஐயா அவர்களுக்கு. இன்று நாள் முழுவதும் விளையாடி களைப்பாகவும் அதே நேரம் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளோம். நாளை வெள்ளிக் கிழமை. அன்று எங்களுக்குச் சிறப்பு விடுமுறை தந்துவுமாறு தங்களிடம் என் சக மாணவர்கள் சார்பாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்”

என்று கடிதத்தைப் படித்து முடித்தார்.

பிரதமவிருந்தினர் சற்றுப் பின்னே திரும்பி அதிபர், மற்றும் விருந்திற்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றார். அவர்களும் அமைதியான ஒரு சிரிப்பினைச் சிரித்துவிட்டு குமரனையே பார்க்கின்றனர்.

“மாணவத்தலைவன் கேட்டுக் கொண்டதிற்கு இணங்க, நாளை இப்பாடசாலை மாணவர்களுக்குச் சிறப்பான விடுமுறையினை வழங்குவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்” என்று சொல்லி முடித்ததுதான் தாமதம், மாணவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று கைகள் தட்டி ஆராவாரம் செய்தனர். விருந்தினரும் முகம் நிறைந்த புன்னையோடு தன் பேச்சினைப் பேசி முடித்துவிட்டு தன் இருப்பிடத்திலே வந்து அமர்ந்துகொண்டார். குமரனின் வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள். குமரனைத் தோழிலே தூக்கிக்கொண்டனர்.

இப்படியாகவிளையாட்டு விழா மிகப்பெரிய சந்தோசத்தில் நிறைவு பெற்றது, இப்பவும் குமரனின் கண்களுக்குள்ளே அலையாக வந்து ஆடுவதை உணரத் தவறவில்லை, அவன்.

3

நேற்று குமரனும் அவன் நண்பனும் நூல்வெளியீட்டு விழாவிற்குப் போய் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவ்விழாவிலே, நூல் பற்றிய அறிமுகவுரையினை குமரனே நிகழ்த்தி இருக்கிறான். மிகச் சிறப்பான உரை என்று குமரனின் நண்பன் பின்னே இருந்து புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். அந்த நேரத்திலும், மகேஸ்வரன் சேரினையே குமரன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

குமரன் மேடையிலே சொன்ன சில விடயங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி அதன் நயங்களை மீண்டும் மீண்டும் குமரனின் மன வானில் பறக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தான், குமரனின் நண்பன். அவன் அப்படிச் சொல்லும்போது அதைக் கேட்கும் குமரனும் சந்தோசமாகவே தெரிந்தான்.

தமிழினி சமரபாரு சீனா உதாசுமார்

அப்ப, நேரம் இரவு ஏழு மணி இருக்கும். வீதியெங்கும் உள்ள மின்கம்பத்திலிருந்த மின் குமிழ்கள் ஒளியினைப் பாய்ச்சி வீதியினை அழகு செய்துகொண்டிருந்தன. பூவரசம் வீதி ஓரமாக மனித உருவம் வருவதை குமரன் காணுகின்றான். வெள்ளைச்சாரம், முழு நீளக்கையினை முக்கால் பங்கிற்கு மடித்து உடுத்த மென்நீலச் சேட் என்று அந்த மனித உருவத்தை இனம் கண்டுகொண்டான், குமரன். ஆம்... மகேஸ்வரன் சேர்தான் வந்துகொண்டிருக்கின்றார். இதனை குமரன் செப்பமாக உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். என்னது இந்த வயதில், இந்த நேரத்தில் இப்படி நடந்து வருகின்றாரே! எப்படியும் அவருக்கு வயது எண்பதிலும் பார்க்க அதிகமாக இருக்குமென்று நினைத்துக்கொண்டான். மோட்டர் பைக்கிளினை அவர் அருகாக நிறுத்தினான். “சேர்...என்ன இந்த நேரத்தில்..? எங்கை போறீங்கள் சேர்” என்று கேட்டுக்கொண்டே மோட்டர் பைக்கிலிருந்து இறங்கினான்.

“ஆர்.. குமரன் ஏ... எடி..” எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்டு விட்டார், மகேஸ்வரன் சேர். மகேஸ்வரன் சேரினைச் சந்தித்து எத்தனை ஆண்டுகளாகின்றன..? இன்றும் தன் குரலினைக் கேட்டவுடன் குமரன்தான் என்று ஞாபகமாகச் சொல்லுகிறாரே! மகேஸ்வரன் சேரின் இவ்வாற்றல்கண்டு சில கணங்களுக்கு மனம் கலங்கித்தான் போனான், குமரன். அவர் அருகாய் சென்ற குமரனின் தலையில் தன் கரத்தினால் தடவி ஆசிரவதித்தார். குமரன், அவர் பாதங்களின் பெருவிரல்கள் தொட்டு ஆசி வேண்டிக்கொண்டான். தன் மனதுக்கு வலு ஆறுதல் கிடைத்த திருப்தியினை குமரன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“நல்லதெடி, நல்லது; உங்கள் ஆக்கங்கள் பேப்பரில் பாக்கிறனான்; இன்னும் நிறைய வாசியுங்கோ; நிறைய எழுதுங்கோ; என்ற பிள்ளைகள் எங்கே இருந்தாலும் நல்லா இருக்கோணும் எடி..!” என்று சொல்லி முடிக்கும் போது குமரனின் கண்கள் பணித்து நின்றன.

இக்காட்சி பார்த்த குமரனின் நண்பன் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

தமிழினி கமரபாகு சீனா உதயகுமார்

நீண்ட காலங்களின் பின்னர் இன்று, சில நேரங்களுக்கு மகேஸ்வரன் சேரிடம் கதைத்த திருப்தி மனதுக்குள் நிரம்பி வழிகிறது. மனம் நிறைந்த பாரிய மகிழ்வுடனே சென்று கொண்டிருந்தான்.

இப்ப குமரனின் தொலைபேசியிற்கு யாரோ அழைப்பினை எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மோட்டர் பைக்கிலை வீதியின் ஓரமாக நிறுத்தி அழைப்பினை உள் வாங்கிக் கதைக்கத் தொடங்கினான். நான், கொழும்பில் இருந்து கதைக்கின்றேன் என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கள் இலக்கிய அமைப்பின் பெயரையும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

சென்ற வருடம் வெளிவந்த சிறுவர் இலக்கிய படைப்பாக்கப் போட்டியில் குமரனது சிறுவர் இலக்கிய நூலிற்குத்தான் முதலாம் பரிசும், ஐம்பதாயிரம் ரூபா பணமும் கிடைத்திருக்கிறது என்ற செய்தி கேட்டு மனம் புழகாங்கிதம் அடைந்து கொண்டான், குமரன். இதனை தன் அருகில் நின்ற நண்பனிடம் உடனேயே சொன்னான். அவன், குமரனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தான்.

நல்லவர்களின் சந்திப்பும்; நல் வழிகாட்டுதல்களும்; அவர்களின் ஆசிரவாதங்களும் உண்மையாக நேசித்தின்ற நெஞ்சங்களுக்கு நல் வழியினையே எப்பொழுதும் காட்டி நிற்கும். சற்று முன் தனக்குக் கிடைத்த இந்த மகிழ்வான செய்தி என்பது, தனக்கு விருப்பமான குருவின் எதிர்பாராத சந்திப்பின் பின்னர் கிடைத்ததால் குமரன் இரட்டிப்புச் சந்தோசமடைந்தான்.

இலக்கியம், அறிவியல் சார்ந்த குமரனின் தேடல்கள் இன்னும் இன்னும் குமரனுள்ளே நீண்டு கொண்டதான் இருக்கப் போகின்றன. மகேஸ்வரன் சேர் போன்ற நல்லுள்ளங்களின் ஆசிரவாதங்கள் இருக்கும்வரை, தான் நினைத்த எண்ணங்கள் யாவும் நல்லபடி நிறைவேறும் என்ற நினைப்புடனேயே தன் வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். வீதியின் இரு மருங்கிலும் உள்ள வேலிகளாய் நிற்கின்ற கிழவை; பூவரசு மரக்கிளைகளும், கிளையுடன் இணைந்த இலைகளும், தென்னைமர ஓலைகளும் அசைந்தாடி மகிழ்ச்சியினைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தன. அவை

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

தன்னை வாழ்த்தி அனுப்புவதாகவே தனக்குள்ளே குமரன் நினைத்துக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தான்.

ஞானம் - ஆடி 2016

முதுசொம்

அதுவோர் அழகிய கிராமம். எங்கு பார்த்தாலும் பச்சை பசேல் என்று செழித்து வளர்ந்த மரங்களால் மிக அழகாகக் காட்சி தந்த வண்ணம் இருந்தன. செம்மண்ணினால் ஆன அந்த பூமியில் வாழைமரங்கள் அடுக்கடுக்காய் நெருங்கி வளர்ந்து நின்றன. அவை நிமிர்ந்து நின்று குதூகலமாக ஆடி அசைவதைப் பார்த்தால் அதுவொரு கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவே இருக்கும். காலைப் பொழுதில் மேய்ச்சலுக்காகக் கூட்டிச் சென்ற தரவை மாடுகளை மாலைப்பொழுதில் அழைத்து வரும் மாடு மேய்க்கும் இளைஞன் மனதிலே சில சோகங்களையும், பல சந்தோசங்களையும் சுமந்திருப்பான். அவை பார்ப்பவர் நெஞ்சத்திற்கு தெளிவாய் சொல்லிநிற்கும்.

பச்சைப் புற்களையும்; வெட்டி வீழ்த்திய வாழை இலைகள்; வாழைத் தண்டுகள் மற்றும் பிடுங்கி எறிந்த மரக்கறிச் செடிகொடிகளையும் தின்று கொழுத்த மாடுகள் வாய் அசை போட்டு நடந்து போகும் அழகு என்பது பார்ப்பவர் நெஞ்சுக்கு ஆனந்தமே. ஒழுங்கை வீதி ஓரங்களில் பூவரசம் இலைக் சருகுகள் ஒரு தொகையாகப் பரவி விழுந்து கிடக்கும்; வீதிகள் தோறும் மாட்டுச்சாணம் கண்களில் புலப்படும்; அந்த வீதியால் போகின்ற போது மாட்டுச்சாண நெடி மூக்கைத் துளைபோடும். அந்த நெடி மனதுக்கு ஓர் உற்சாகத்தைத் தரும் என்ற எண்ணத்தையும் உருவாக்கும். அந்த ஊருக்கு யாராவது புதிதாக வந்தால் இதுவொரு விவசாயக் கிராமம் என்று இலகுவாகச் சொல்லிவிடுவர்.

இத்தனை அம்சங்கள் நிறைந்த அந்த ஊரில் ஒரு விவசாய பரம்பரையில் பிறந்து வளர்ந்தவன், நான். எனக்கு இப்ப வயது எழுபதைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. என்னைப் பார்த்தால்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அப்படியொரு வயதுக்காரன் என்று யாருமே சொல்ல மாட்டார்கள். என் சுறுசுறுப்பான நடையும், என் சைக்கிள் ஓடும் நேரத்தியும் பார்ப்பவர்களுக்கு என்னில் பொறாமை வராமல் இருக்க முடியாது. மிடுக்கான உடல் கட்டும், உதிர்ந்து விடாத தலை முடியும், சோர்ந்து விடாத என் எண்ணங்களும் என் முகத்தினை அழகாகவும், செளிப்பாகவும் அடையாளம் காட்டி நிற்கும். இந்த வயதாகியும் ஆசுப்பத்திரி கீசுப்பத்திரியென்று நான் போயிருக்க மாட்டேன். அப்படி ஆரோக்கியமாக என் உடல்வாகு இருந்தது. ஒவ்வொரு சனியும் விடிய வெள்ளனவாகவே உடலிலும், தலைமுடியிலும் எண்ணெய் வைத்து நான்கு அல்லது ஐந்து மணித்தியாலத்திற்கென்று ஊறவிடுவேன். சீயக்காய், வெந்தயம் அல்லது அரப்பு, தேசிக்காய் இவற்றினை ஒரு சட்டியில் போட்டு தண்ணீர்விட்டு நல்லாகச் சூடாக்கிக் கொண்டுவந்து தருவான், மனைவி.

தேசிக்காயினைச் சுடச்சுட உடைத்து உச்சந்தலையில் கசக்கினால் அப்பாடா..! அதுவொரு சுகம்தான். அரப்பினைத் தண்ணீரிலே பிசைந்து ஓரளவு பசையாக்கி தலையிலே தேய்த்துவிட்டால் அது வழிந்து வழிந்து கண்ணுக்குக் கிட்ட ஓடி விடும். விரல்களால் வழித்து வழித்து தலை முடியின் உச்சியிலே தடவி விடுவேன். சிலவேளைகளில் என்னையே ஏமாற்றிவிட்டு என் கண்ணுக்குள் அரப்பு திரவகத்துளி நுளைந்துவிடும். அந்த நேரம் நான்படும் வேதனை வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாது. அப்படியே கிணற்றடி போய் இருபத்தொரு வாழி தண்ணீர் அள்ளி முழுகினால் எல்லாமே சரியாகிவிடும்.

முழுகி ஈரத்தைத் துடைத்துவிட்டு வந்தால் சுட்ட உள்ளியினைக் கொண்டு வந்து மனைவி தருவான். சுட்ட உள்ளியின் சுவையும் ஒரு தனிச்சுவைதான். அதைச் சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு அந்தப் பெரிய வேப்பமர நிழலுக்குக் கீழே போய் பாயை விரித்து உறங்குவேன். இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு நித்திரை நீளும். அவ்வளவும் சுகமான நித்திரைதான். நித்திரை முறிந்து எழும்பினால் உழைத்துக் களைத்த என் உடலிற்கு அதுவொரு சுகம் என்பதை உணர்வேன்.

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அன்று மதியம் ஊர்க்கோழி அடித்து இறைச்சிக்கறி சமைப்பார்கள். இப்போதைய காலத்தைப் போல புறொயிலர் அல்லது கல்பேட் என்று இரசாயனக் கலவைக்கோழி இறைச்சிகள் எதுவும் அந்தநாளில் கிடைப்பதில்லை. கோழி இறைச்சிக்கு முதலாம் பால்விட்டு அவிந்து வருகிற நேரத்திலே, தூள் போட முன்பு வெள்ளை அவியலாக ஒரு சிரட்டைக்குள் அள்ளிக்கொண்டு வந்து தருவாள், ஆசை மனைவி. அதை சுவைத்துக் குடித்து சில நிமிடங்களின் பின்னர் ஓடியல் பிட்டு, குரக்கன் பிட்டு, தினைப் பிட்டு என்று இதில் ஏதாவது ஒன்று மத்தியானச் சோற்றுடன் கலந்து தருவாள். சோற்றுடன் பிட்டையும் இறைச்சிக் கறியையும் கலந்து குழைத்துச் சாப்பிட்டால் அதுவமொரு இன்ப சுகமாகத் தான் இருக்கும். இப்படியாகச் சாப்பிட்டுக் கழித்த அந்த நாளைய இனிய பொழுதுகளை நினைக்க நினைக்க இப்பவும் மனதுக்குச் சந்தோசமாகவே இருக்கும். அதேநேரம் இவை யெல்லாம் தவறிப் போய்விட்டனவே என்று நினைக்கும்போது கவலைகள் வரும்.

சில பொழுதுகளில் ஓடியல் பிட்டும் அரைச்ச கறியும் சேர்த்துக் குழைத்து சாப்பிடுவேன். அப்படிச் சாப்பிடும் தருணங்களில், எனக்கு வந்த தடிமன் காய்ச்சல் எந்த இடமென்று தெரியமால் ஓடிவிடும். அது மட்டுமில்லை, மரவள்ளிக்கிழங்குக் குழம்புக்கறிக் வாசம் மூக்கை துளைத்துப் போகும். அதன் வாசம் முகர்ந்தாலே பசியின் வேகம் இன்னும் அதிகரிக்கும். மரவள்ளிக்கிழங்குக் குழம்புக்கறியினை அடுத்தநாள் காலையிலே சாப்பாட்டுடன் குழைத்துச் சாப்பிடும் போது அதன் சுவை இன்னும் அதிகமாகத் தெரியும். தண்ணீர் விட்ட பழம் சோற்றினை மரவள்ளிக்கிழங்கு குழம்புக்கறிச் சட்டிக்குள் போட்டுக் கொண்டு வந்து மனைவி தருவாள். சோற்றை சட்டியிலே புரட்டிக் குழைத்து அள்ளிச் சாப்பிடும்ருசி இனி எங்கேயும் கிடைக்காது.

எல்லோரும் விடிய நித்திரையால் எழுந்தவுடன் ,அடுப்பிலிருந்து எடுத்த வேப்பம் விறகுக்கரியுடன் கொஞ்சமாக உப்புக் கலந்து பல் துலக்கினால் பற்கள் வெள்ளி போல பளிச்சென்று மின்னும். என் பற்களின் வெள்ளித்தன்மை பார்த்து இப்போதையப் பொடியன்

தமிழிணி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பலரும் என்னிடம் கேள்விகள் கேட்பாங்கள். நான் விடயத்தைச் சொல்லுவேன். ஆ... என்று வாய் பிளந்து கேட்டுக்கொண்டு நிற்பாங்கள். மாலை நேரங்களில் வேப்பங்குச்சி அல்லது ஆலங்குச்சியால் பல் துலக்குவதையும் அவர்களிடம் சொல்ல மறக்கமாட்டேன்.

தொலைக்காட்சிகளில் பற்பசை தொடர்பான விளம்பரங்களில் “உங்கள் ரூத் பேஸ்ரில் உப்புக் கலந்துள்ளதா?” என்று சொல்லுகிற காட்சிகள் பார்த்து எனக்குள்ளே நான் சிரித்திருக்கிறேன். உதைத்தானே அந்த நாளிலிருந்து நாங்கள் செய்து வருகிறோம். பல் துலக்குவதுகூட நாகரிகமாகப் பார்க்கின்ற காலமாக இந்தக்காலம் மாறிவிட்டது.

இன்றைய கால சூழ்நிலையில் உணவு தொடக்கம், உடுக்கும் உடை வரையில் எதுவுமே உடலுக்கு ஆரோக்கியமில்லை. ஆனாலும், படித்தவர்கள் முதல் பாமரர்கள் வரை அதனையே செய்து வருகிறார்கள். என் போன்ற அந்தக்காலத்தவர்கள் பலரும் இன்றுவரை மிக ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு எங்களுடைய பாரம்பரிய பழக்க வழக்கம்தான் காரணம் என்று இப்போதைய பொடியனுக்கு இப்பவும் நான் சொல்வதுண்டு. அவங்களுக்கு உது எங்கே விளங்கப் போகிறது?

இப்பவும் என் ஊரென்ன அயல் ஊரிலும் எனக்கான ஒரு மரியாதை இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. ஆனாலும், இருபது வருடங்களுக்குப் முன் நடந்த அந்த ஒரு சம்பவம் என் குடும்ப பாரம்பரியமான கௌரவத்தைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டதாக உணர ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஏனென்றால், அந்த நாளில் சாதி சார்ந்து தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று ஒடுக்கப்பட்ட சாதியிலுள்ள ஒரு குடும்பத்தில் பெண் எடுத்துக் கல்யாணம் செய்து ஓடி விட்டான், என் மூத்தமகன். எங்கள் ஊரில் இருந்து ஓரளவு தூரமாகவுள்ள ஊர்தான், அவன் கல்யாணம் செய்த ஊர். அந்த நாளில் இது எனக்கும் என் குடும்பத்திற்கும் ஏற்பட்ட அவமானமாகவே அதை நான் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“என்ன பிள்ளை வளப்பு வளத்திருக்கிறார்..?” “நாங்கள் என்ன சாதிக்காறர்?” “எந்தக் கோத்திரம்..?” “எங்கட குலம் என்ன..?” என்று எதையுமே சொல்லி பிள்ளைகளை வளக்கவில்லையாக்கும்.

இப்படிப் பலரும் ரகசியமாகப் பழித்துக் கதைத்தனர். இக் கதைகளை ஒரு சிலர் என்னிடம் வந்து சொன்னபோது, அந்தநேரம் நான் பட்ட வேதனைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. உண்மையாக என் வீரிய உழைப்பிற்கும், சமூக சேவைக்கும் கிடைத்த அவமான மாகவே இதனை நான் கருதினேன்.

பல ஏக்கர் காணிக்குள் தோட்டம் செய்கின்ற என் சொத்துகளின் பெறுமதி கணக்கிட முடியாதவை. இரண்டு மகனும், இரண்டு மகளும் என்று வாழ்ந்த எனக்கு, என் மூத்தமகனின் இச்செயல் பலத்த ஏமாற்றத்தையே தந்திருந்தது. ஊரிலே தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியாத அளவுக்கு நான் தாழ்த்தப்பட்டவன் போலாகி யிருந்தேன். இப்படியான ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை எனக்குள்ளே எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

என் பெயரைச் சொல்லவென்று பிறந்த முதல் வாரிசு அவன். அவன் மீது நான் கொட்டித் தீர்த்த அன்பின் ஆழங்களை எப்படிச் சொல்லி முடிக்க முடியும்? தோட்டத்திற்குப் போய் வீட்டுக்கு வந்தால் குளித்தவுடன் முதல் வேலையாக அவனை தூக்கிக் கொஞ்சுவேன். அப்படி அவனை அள்ளிக் கட்டிக் கொஞ்சாவிட்டால் என் மனதுக்கு நிம்மதி இருக்காது. தோளில் தூக்கி வைத்து என் வீட்டினைச் சுற்றி ஓடி வருவேன். அப்போது அவன் சிரிக்கும் கிலுங்கல் சிரிப்புப் பார்த்து என்னையே நான் மறந்திருக்கிறேன். ஊர்க்கோயிலில் சூரன் ஆட்டும்போது அந்தக் காட்சிகளை அவனும் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்காக என் தோளில் நிற்கவிட்டு சூரன் போர்க் காட்சியைக் காட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். ஒரு மனிதனாகப் பிறந்து வாழ்ந்து மறைவதற்கிடையில் எமக்கு வருகிற இன்பங்களில் இவை போன்றவைதான் முதன்மையானவையும், மறக்கமுடியாதவையும் ஆகும். இதை இப்பவும் நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமர்

இப்படியாக அவன் மீது நான் குவித்து வைத்திருந்த அன்பும் அரவணைப்பும் மிக அதிகமாகவே எனக்குள்ளே இருந்துள்ளன. அவன் என் வீட்டைப் பிரிந்து சென்றது என்பது மனதுக்குச் சொல்ல முடியாத துன்பத்தையே தந்தது. இருந்தாலும், எதையும் வெளியில் காட்டிவிட நான் நினைத்தில்லை.

ஊரவரின் கேவலம் கெட்ட எண்ணங்களுக்கு பலியாக வேண்டியவனாக நானும் இருந்தேன். ஊருக்காக என் மகனைக் கைகழுவி விட்டிருந்தேன். சமூக வரையறைகளுக்காக வெளியே சிரித்தும், உள்ளே அழுதும் ஒரு நடைபிணம் போல உலாவந்தேன். அவன் கல்யாணம் செய்த நாளிலிருந்து சில வருடங்களாக அவனை நான் காணவே இல்லை. வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றதாகவும் அறிந்திருந்தேன்.

இப்படியான அவமானம் நிறைந்த ஒரு சோக சம்பவம் எனக்கு வந்தபோது, என் விவசாய நிலத்தில் கால் வைத்தால் போதும். பசுமையான அந்த பச்சை மேடைகள் என்னைக் கட்டித் தழுவி ஆறுதல் தருவதாக நினைத்துக்கொள்வேன். நூறு அடி நீளக் கொட்டிலுக்குள் நின்ற பசு மாடுகளையும், அதன் பால் நிறைந்த மடியினையும் பார்க்கும் போது ஆனந்தமயமாவேன். காணியின் மூலை ஓரமாக வளர்ந்து நின்ற பப்பாசி மரங்களையும்; அதற்கு எதிர்த்திசையில் வளர்ந்து நின்ற மாதுளை மரங்களையும்; முற்றம் பரப்பி நின்ற மா, பலா மரங்களின் எழிலையும் பார்த்தால் சந்தோசம் பிறக்கும். அந்தச் சந்தோசத்தில் என் கடைமைகளில் கருத்தாக ஊன்றி நடக்கத் தொடங்கிவிடுவேன்.

2

விவசாயி ஆகிய எனக்கு கடந்த ஆண்டில் ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த விவசாயிக்கான ஜனாதிபதி விருது கிடைத்தது. இந்தச் செய்தி அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஊரிலுள்ள பலரும் என் வீடு தேடி வந்து என்னை வாழ்த்தினார்கள். ஜனாதிபதி விருது வாங்கி வந்த அன்றிரவு, எங்கள் ஊர் விவிசாயிகள் சங்கம் என் வீட்டுக்கு

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

வந்து வாழ்த்தினார்கள். என்னை வாழ்த்திவிட்டுப் போவதற்கு முன் என் போட்டோ ஒன்று தரும்படி கேட்டார்கள். பேப்பரில் முழுப்பக்கம் என் படம் போட்டு வாழ்த்துச் செய்தி போடப் போவதாகவும் சொன்னார்கள். அதற்கு நான் உடனடியாக மறுப்புத் தெரிவித்துவிட்டேன்.

இதற்குப் பிறகொருநாள் எங்கள் ஊரிலுள்ள விவசாயிகள் சங்க மண்டபத்தில் எனக்கொரு கௌரவிப்பு விழா செய்தார்கள். எங்கள் பிரதேச செயலர், எங்கள் ஊர் கிராம சேவகர், அதிபர், ஆசிரியர், ஊர் பெரிய மனிதர்கள் என்று பலரும் என்னைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். மலர் மாலைகள், பொன்னாடைகள் அணிவித்து கௌரவித்தார்கள்.

விழா நடுவிலே தேநீரும் வடையும், ரோளும் வழங்கினர். விழா முடிவிலே இராப் போசனமும் தந்தனர். எனக்கான கௌரவங்கள் பெறும்போது என் மனைவியும் சேர்ந்து கௌரவிக்கப்பட்டாள் என்பதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஓர் ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்பதும், அவள் தாயாகவோ அல்லது மனைவியாகவோ அல்லது சகோதரியாகவோ இருக்கலாம் என்ற உண்மையினையும் உணர்ந்து கொண்டேன். அன்றிரவு மிகப் பெரிய சந்தோசத்துடன் என் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

அடுத்தநாள் இரவு நேரப்பொழுதிலே என் வீட்டிற்கு எங்கள் பிரதேசத்துப் பெரிய பாடசாலையின் அதிபர், ஆசிரியர்கள், பழைய மாணவர் சங்க உறுப்பினர்கள் மற்றும் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்க உறுப்பினர்கள் பலர் வந்தனர். அவர்களை உள்ளே கூட்டிச் சென்று இருக்கைகளில் அமரச் செய்து உரையாடினேன். “இந்த வருசம் எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கவிருக்கிற பரிசளிப்பு விழாவிலே நீங்கள்தான் பிரதம விருந்தினராக வரவேண்டும்” என்று அதிபர் சொல்லி முடித்தார்.

“ஏன்.., என்னை அழைக்கிறியன்? கல்வியதிகாரிகள், கல்விமாண்கள் பலர் இருக்கினம்தானே! நான் ஒரு விவசாயிதானே..!” என்று

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
சொன்னேன்.

“அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது ஐயா..! ஒரு நாட்டின் முதுகெலும்பாகத் தொழிற்படுபவர்கள் விவசாயிகள்தான்..! அவர்களைக் கௌரவிப்பது எமது தலையாய கடமை ஆகும்..!”

“அது சரி.., இங்கை நான் மட்டுமோ விவசாயி.., வேறாக்களும் நிறையப் பேர் இருக்கினம்தானே..!”

“அவர்களுக்கெல்லாம் நீங்கள்தான் இப்ப முன்னோடியாக இருக்கிறீயள்..! உங்களுக்கு சனாதிபதியே கௌரவம் தந்த பிறகு, நாம் சும்மா இருக்க முடியுமோ..? உங்களைக் கௌரவிக்கிறதாலை எங்களுக்கும், எங்கட பள்ளிக்கூடத்துக்கும் பெருமைதானே, ஐயா. மற்றைய விவசாயிகளுக்கும் இதுவொரு ஊக்கமாகவும் இருக்குமெண்டு நினைக்கிறம்”

அதிபர், என்னுடனான நியாயங்களை அதிகமாகப் பகிர்ந்து கொண்டு போனார். வந்தவர்களும் அதிபரின் கருத்துக்களுக்கு உடன்படுவது போல சில கருத்துகளை முன்வைத்துச் சொன்னார்கள். அவர்களின் வாதங்களைச் சரி என்று கேட்டுவிட்டு “ஆ... நான் விழாவிற்கு வாறன்” என்று ஒப்புக்கொண்டேன்.

வந்தவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்றதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

5

பரிசளிப்பு விழாவிற்கு போய் வந்த அன்றிரவு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. அந்தளவுக்கு எனக்கும் என் மனைவிக்கும் கௌரவம் தந்தனர். அங்குள்ள அத்தனை மாணவர்களுக்கும் நானும், என் மனைவியும்தான் பரிசில்கள் வழங்கிக் கௌரவித்தோம். பரிசு வாங்க வந்த அத்தனை மாணவர்களும் எங்கள் இருவர் பாதங்களையும் தொட்டு வணங்கத் தவறவில்லை. என் மனைவிக்கு இதுவொரு புது அனுபவமாக இருந்தது.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பால்ராஜ் என்கின்ற பத்தாம் ஆண்டு படிக்கின்ற மாணவன் மட்டும் அதிகமான பரிசுகள் பெற்றுச் சென்ற காட்சிகள் என் நினைவுகளிலிருந்து தள்ளி வைக்க முடியாமலிருந்தன. அந்த வகுப்பில் அத்தனை பாடங்களுக்குமான பரிசுகளும் அவன் ஒருவனே பெற்றிருந்தான். தேசிய மட்டத்தில் நூறு மீற்றர், இரு மீற்றர் ஓட்டங்களுக்காக முறையே இரண்டாம், முதலாம் இடங்களுக்கான பரிசுகளையும் அவன் பெற்றிருந்தான். பால்ராஜின் தாயும், தகப்பனும் ஒரு கூலித் தொழிலாளிகள் என்பதையும், வெளி நாடொன்றிற்குப் புலம்பெயர்ந்து போனவர்களின் ஒரு காணிக்குள் சிறு குடிசைவீடு கட்டி வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்ற செய்தியையும் கேட்டபோது என் உள்ளம் வேதனையால் துவண்டு போனது. இச்சம்பவம் பற்றி என் மனைவியும் என்னிடம் சொல்லி வேதனைப்பட்டாள். பால்ராஜிற்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற என் எண்ணத்திற்கு அவளும் உடந்தையாகவே இருந்தாள். அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு மனதிலே நன்றிகள் சொன்னேன்.

அற்றைய பரிசளிப்பு விழாவின்போது பாடசாலை அபிவிருத்திக்கென ஐம்பதாயிர ரூபா வழங்கினேன். என்னுடைய பிரதம விருந்தினர் உரையின்போது பால்ராஜ் என்ற மாணவனின் கல்விச் செலவிற்காக அவனுடைய பெயரில் வங்கிக் கணக்கொன்று திறந்து, அக்கணக்கிலே இருபதாயிரம் ரூபாவினை சேமிப்பில் இடுவதற்கு நான் சம்மதம் சொல்லியிருந்தேன். இதற்காக வங்கி பற்றிய நடைமுறைகளுக்கு பாடசாலை அதிபர் ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டும் என்று பேசி முடித்தேன். இந்தச் செய்தி கேட்டு அதிபர், ஆசிரியர்கள், விருந்தினர்கள், மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று கைகள் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். அப்போது அம்மாணவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொலவென சிந்தி வருவதைக் கண்டபோது அவனுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற என் சீரிய எண்ணம் இன்னும் நீண்டுகொண்டது.

பால்ராஜின் அப்பாவித்தனமான தோற்றமும், பால்ராஜின் திறமைகளும் எனக்குள்ளே ஊசலாய் ஆடி வந்து நின்று பால்ராஜையே நினைக்கச் செய்தன. அப்படி யாருக்குமே

பிடிக்கும்படியான தோற்ற முடையவனாகவும், பழக்க வழக்க முடையவனாகவுமே அவன் தெரிந்தான். யாரையும் இலகுவில் கவர்ந்துவிடும் தோற்றமாக பால்ராஜின் தோற்றம் இருந்தது.

அந்தப்பாடசாலை அதிபரைச் சந்தித்துக் கதைக்கும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் பால்ராஜின் கல்விச் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கேட்பேன். பால்ராஜின் திறமைகள் பற்றி அதிபர் சொல்லுவார். அவனைத் தனக்கு மட்டுமில்லை இங்குள்ள ஆசிரியர், மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் பிடிக்கும் என்பதையும் அதிபர் புழுகத்துடன் சொல்லுவார். அவனுக்கென்று கொப்பி, புத்தகம், பேனைகள், உடுப்புகள் வாங்கி வந்து அதிபரிடம் கொடுத்து அனுப்புவேன். அவற்றினைப் பெற்றுக்கொண்ட பால்ராஜ் நன்றி தெரிவத்து எனக்கொரு கடிதம் எழுதி அனுப்புவான். குண்டுக்குண்டு வடிவிலான அவன் எழுத்துகள் என் வயது போன கண்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். வாசித்து முடித்த பால்ராஜின் கடிதங்களை பொக்கிசமாக மேசை இலாச்சிக்குள் வைத்துவிடுவேன்.

பால்ராஜ் பாடசாலைக்கு நடந்துதான் வருகிறான் என்ற செய்தி அறிந்த நேரம், அது. அப்போதுதான், அவனுடைய க.பொ.த (சா/தர) பெறு பேறுகள் வெளியாகி இருந்தன. அவன் தன் பாடசாலை அதிபரிடம் எனக்கான நன்றிகளைச் சொல்லி இனிப்புகள் கொடுத்திருந்தான். இனிப்புகளோடு சேர்த்து ஒரு கடிதமும் தந்திருந்தான். அதை ஆவலோடு பிரித்துப் படித்தேன். வழமை போன்ற நன்றிகள் சொல்லி எழுதிய கடிதம்தான், அது. அடுத்த நாள் அதிபரிடம் சென்று பால்ராஜிற்கு புது சைக்கிள் ஒன்றும் புத்தகம் கொப்பிகளும் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி இருபதயாயிரம் ரூபா பணத்தினைக் கொடுத்தேன்.

நான் சொன்னபடி அவற்றையெல்லாம் அதிபர் செய்து முடித்து மிகுதிப் பணத்தினையும் பால்ராஜிடமே கொடுத்திருந்தார். பால்ராஜ் புதுச்சைக்கிளில் தனியார் கல்வி நிறுவனத்திற்கு வந்து போவதாக என் ஊர்ப்பொடியன் கதைத்தார்கள். அவர்கள் அப்படிக்கதைக்கும்போது நானும் கேட்டிருக்கிறேன்.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பாடசாலை இல்ல விளையாட்டுப் போட்டி, ஆண்டு பரிசளிப்பு விழா என்று பாடசாலையின் எந்தவொரு விழாவானாலும் அவ்விழாவிலே கலந்துகொள்ளும்படி எனக்கும் அழைப்பு தருவார்கள். அனேகமாக விருந்தினர் பட்டியலில்தான் என்னைப் பதிவிடுவார்கள். இது எங்கள் ஊருக்குப் பெருமை சேர்க்கின்ற விடயம் என்று ஊரவர்கள் என்னிடம் சொல்லிக் கதைத்தனர். எனக்கான மதிப்பு, மரியாதை எங்கள் ஊரில் அதிகரித்திருப்பது கண்டு என் ஊரின் மற்றைய விவசாயிகளும் தங்கள் விவசாய முயற்சிகளை ஊக்கப்படுத்தினர். இதற்காக எங்கள் ஊருக்கு அண்மையில் இருக்கின்ற பட்டணத்து வங்கி முகாமையாளர் களிடம் சென்று, எங்கள் ஊர் விவசாயிகளுக்கு விவசாயக் கடன் கொடுத்து உதவவேண்டும் என்ற கருத்தினை முன் வைத்தேன். என் வேண்டுதலுக்கு மதிப்பளித்து வங்கி முகாமையாளர்களும் அதனைச் செய்து முடித்தனர்.

வரண்டு போய் தரிசு நிலமாகக் காட்சி தந்த விவசாய நிலங்கள் பச்சைப் பாயினால் பூமியை போர்த்தது போன்று அழகாய்க் கண்களுக்குக் காட்சி தந்தன.

பால்ராஜ் க.பொ.த (உ/தர) உயிரியில் பிரிவிலே மூன்று பாடங்களிலும் ஏ தரச் சித்திகளுடன் பாசாகியிருந்தான். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மூன்றாவது நிலையில் அவன் இருந்தான். இந்தச் செய்தி அறிந்தவுடன் நானும் சந்தோச மடைந்தேன். என் மனவிக்கும் இதுபற்றிச் சொன்னேன். என் மனைவியும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். ஏதோ, என் வீட்டுப் பிள்ளை சாதித்தது போன்ற நினைப்பு எனக்குள்ளே தோன்றி வந்தது. பாடசாலைக்கு ஓடோடிச் சென்றேன். அதிபர், ஆசிரியர்களின் சந்தோசத்திற்கு அளவே இருக்கவில்லை. பாடசாலை சந்தோசக் களிப்பில் மிக ஆரவாரமாகத் தெரிந்தது. இரண்டு மாணவர்கள் மருத்துவப் பிரிவிற்கும், ஐந்து மாணவர்கள் பொறியியல் பிரிவிற்கும் பாசாகியிருந்தனர் என்ற செய்தியினையே முக்கியப்படுத்திக்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
கதைத்தனர்.

பால்ராஜ் என்னருகாக மசிங்கி மசிங்கி வந்து என் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான். மற்ற மாணவர்களும் என் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினர். எல்லோரையும் ஆசிர்வாதப்படுத்தினேன். அவர்கள் அதிபர், ஆசிரியர்களின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினர். அங்குள்ள எல்லா மாணவர்களின் பெற்றோர்களும் வந்திருந்தனர். பால்ராஜின் பெற்றோர் மட்டும் வரவில்லை. அவர்களின் ஏழ்மை நிலை இந்த இடங்களுக்குப் போகக் கூடாது என்ற ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை தோற்றுவித்திருக்கலாம் என்று நான் நினைத்தேன்.

இப்ப பால்ராஜினை என் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினேன். அவன் மீதுள்ள எனது பாசத்தையும், அவனின் திறைமையினையும் என் வீட்டிலுள்ளவர்களும், ஊரிலுள்ளவர்களும் அறியவேண்டும் என ஆவல் கொண்டேன். பால்ராஜினை என் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனேன். ஊரிலுள்ளவர்கள் என்னைப் பெருமிதமாகப் பார்த்தார்கள். வீட்டு வெளிக் கேற்றடியில் நின்ற பால்ராஜ் உள்ளே வர தயங்கினான். அவன் கரங்களைப் பற்றிப் பிடித்து உள்ளே கூட்டிச் சென்றேன். மெத்தைக் கதிரையில் அமரச் செய்தேன். கதிரையின் நுனியில் அந்தரமாய் இருந்தான். மிகவும் கூச்சமுள்வனாக பால்ராஜ் தெரிந்தான். என் பிள்ளைகளும், பேரப்பிள்ளைகளும் வந்து பால்ராஜின் அருகாக இருந்து உரையாடினர். அவர்களுக்கும் பால்ராஜினைப் பிடித்திருந்தது. அவர்களின் குதூகலம் ஒவ்வொருவர் முகங்களிலும் அழகாய் அப்பித் தெரிந்தது.

என் மனைவி பசப்பாலும், உழுந்துவடையும் கொண்டு வந்து அந்தச் சின்னமேசை மேல் வைத்தாள். பால்ராஜ் அவற்றினை எடுத்துப் பருகவும், உண்ணவும் தயங்கினான். பால் கோப்பையைத் தூக்கி பால்ராஜிடம் கொடுத்தேன். அவன் அதை பக்குவமாகப் பிடித்து பருகத் தொடங்கினான். வடை ஒன்றினை எடுத்துக் கொடுத்தேன். வலது கையால் பெற்றான். வடையுடன் பால் பருகி

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

மகிழ்ந்தான். அவனோடு சேர்ந்து நானும் பால் பருகத் தொடங்கினேன். இதற்கிடையில் “தம்பி அப்பாவிற்றகு என்ன பேர்..?” என்று மனைவி கேட்டாள்.

பால்ராஜ் தன் தந்தையின் பெயரைச் சொன்னான். அவன் அந்தப் பெயர் சொன்னபோது எனக்கு திக்கென்று ஏதோ போல் இருந்தது. என்னை நான் சுதாகரித்துக்கொண்டேன். “உன் தாத்தா, பாட்டி பெயர் என்ன..?” என்று, நான்தான் கேட்டேன்.

“பாலசிங்கம், ராஜம்மாள்” என்று பால்ராஜ் சொன்னான்.

என் கண்கள் கலங்கி வருகின்றன. என் கையில் இருந்த பால் கோப்பைய முன்னால் இருந்த சின்ன மேசையில் வைக்கிறேன். இப்ப என் மனைவி ராஜம்மாளைப் பார்க்கிறேன். என் கண்கள் கலங்கி வர அவனை அப்படியே அள்ளி முத்தமிடுகிறேன். என் வாரிசு இவன். இவ்வளவு நாளும் இவன் என் வாரிசு என்று தெரியாமலேயே அவனுக்காக இருந்து விட்டேனே..! என்ற நினைவுகளோடு என் ஆசை தீர அவனை என் மடி மேல் தூக்கி இருத்தி அமரச் செய்கிறேன். அவன் தலைக்கேசங்களை வருடிக் கொண்டே மீண்டும் மீண்டும் அவனைக் கொஞ்சி என் ஆசைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவி ஓடி வந்து அவனை கட்டி அணைத்து சிறு ஒப்பாரி வைத்து அழத் தொடங்கினாள். நீண்ட காலங்களாக அடக்கி வைத்திருந்த மூத்தவன் பற்றிய கவலைகள் எல்லாம் பறந்து போகும்படி அவளின் ஒப்பாரி அழகை இருந்தது.

சுற்றியிருந்த பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் யாவரது கண்களும் பணித்து நிற்கின்றன. எல்லோரும் பால்ராஜுக்கு அருகாக வந்து நின்றனர். அவர்கள் கண் கலங்கி நின்ற கோலங்கள் பார்த்த பால்ராஜின் கண்களும் கலங்கின. அவளின் கண்ணீர்த்துளிகள் சொட்டுச் சொட்டாய் கன்ன வோரமாகப் படர்ந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. இப்ப அயலிலுள்ளவர்களும் என் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தனர். பால்ராஜ் என் பேரன் என்ற விடயம் ஊரெல்லாம் இப்ப பரவியிருந்தது.

தமிழிளி ----- சமரபாகு சீனா உதயபுரமார்

அடுத்த நாள் பத்திரிகைகளில் ஒரு பக்கம் முழுவதுமாக என் பேரன் பால்ராஜின் படம் போட்டு பாராட்டி வாழ்த்தியிருந்தார்கள், எங்கள் ஊர் விவசாயிகள் சங்கம். சிறந்த விவசாயிக்கான சனாதிபதி விருதினைப் பெற்ற என்னை, பத்திரிகைகளில் படம் போட்டு பாராட்டி வாழ்த்துவதற்கு என்னிடம் அனுமதி கேட்ட இந்த விவசாயிகள் சங்கம், என் பேரனைப் பாராட்டி வாழ்த்துவதற்கு என்னிடம் அனுமதி பெறவில்லை என்பது மிகவும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. இப்ப எங்கள் ஊரும், எங்கள் மக்களும் திருந்தி விட்டார்கள் போலும் என்று மட்டும் நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இந்த ஊருக்காக, என் மகனின் கட்டாயமான விலகியிருத்தல் துன்பத்திலிருந்து மீண்டுகொண்டேன் என்ற மன நிறைவு என்னை ஆட்கொண்டிருந்தது. இந்த சந்தோசமான செய்தி எனக்குள்ளே ஊருருவும் போது என் ஆயுள் இன்னும் கூடுவது போலவும், இந்த ஊருக்கும் மக்களுக்கும் என்னால் இன்னும் சேவைகள் செய்ய முடியும் என்கின்ற தெம்பும் எனக்குள் ஏற்பட்டு வருகின்றது. நான் மட்டுமல்ல என் குடும்பமே ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருப்பதையும் நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. எங்கள் சொத்துகளில் என் மூத்தவனுக்கான பங்கினை கொடுப்பதற்கு நான் அதற்கான அலுவல்களில் ஈடுபடத்தொடங்கினேன். புரக்கிராசி வீட்டுக்குப் போக சைக்கிளை எடுத்துத் திருப்பி உழக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நாளைக்கே என் மூத்த மகன் குடும்பத்தை வீட்டுக்குக் கூட்டி வரவேண்டும் என்ற ஆயத்தங்களில் என் மனைவியும் பிள்ளைகளும் ஈடுபடத் தொடங்கினர்.

வீரகேசரி – கார்த்திகை 2, 2014

கிறுக்கல் சித்திரங்கள்

அது மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்துகொள்ளும் ஓர் அரச அலுவலகமாகும். அங்கே மோட்டார் வாகனத்திற்கு ரக்ஸ் எடுக்கலாம்; பிறப்புப்பதிவுப் பத்திரம் எடுக்கலாம்; ஆளடையாள அட்டைக்கு விண்ணப்பிக்கலாம்; பென்சன் காசு வரவில்லையென்றால் அது தொடர்பான விளக்கம் கேட்கலாம்; வறுமைப்பட்டவர்களின் நிவாரணம் தொடர்பான அறிவுறுதல்களை அறியலாம்; கடவுச்சீட்டு எடுப்பது தொடர்பான விளக்கங்களை யும் கேட்டு அறியலாம். இப்படி மக்களுக்கென்று ஏராளமான கடமைகள் செய்து கொடுக்கக்கூடிய வசதிகள் அங்கே இருந்தன.

முந்தின காலம் போலல்லாமல் பல நவீன வசதிகளுடன், ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒவ்வொரு கிளை என அமைத்திருந்தார்கள். அதற்கென ஒவ்வொரு பொறுப்பதிகாரியையும், அந்த அதிகாரி சொல்லும் கடமைகளைப் செய்யவென்று சிறுதர உத்தியோகத்தர்களும், மற்றும் அலுவலக உதவியாளர்களும் அங்கே காணப்பட்டனர். இவர்கள் அத்தனை பேரையும் நெறி செய்யவென்று அந்த அலுவலகத்திற்கான உயரதிகாரியும், அவருக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள இரண்டு அதிகாரிகளும் இருந்தனர். இம்மூவரது அறைகளும் ஒரு நேர்கோட்டிலே இருந்தன. ஒவ்வொரு அறைக்கும் மின்சார குளிர்பரப்பி இயந்திரம் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. அந்த அறை எங்கும் எப்பவும் மார்கழி மாதக் குளிர்காற்றுப் போல சில்லென்ற குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டே இருக்கும். மக்களுக்கான கடமை செய்கிறபோது அலுப்பிருக்கக் கூடாது; சலிப்பு வரக் கூடாது என்பதற்காக இந்த வசதியையும் அரசாங்கம் இவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

வெளியே கடும் மழை பெய்துகொண்டிருக்கிற காலங்களிலும்,

அந்த மின்சார குளிர்பரப்பி இயந்திரம் அணைக்கப்படாமல்தான் இருக்கும். அப்படியான நேரங்களில் அது அணைப்பிலே இருக்க வேண்டும் என்ற அறிவின்மையே காரணமென அந்த அலுவலக அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தன் வித்தியன் நினைப்பதுண்டு. இப்படித்தான், வித்தியன் வித்தியாசமான சிந்தனைப் போக்குடையவன். அமைதியாக இருந்து எதையும் நன்கு அவதானித்து அதற்கேற்றாற் போல் செயற்படக்கூடியவன்.

அந்த அலுவலகத்தில், இரண்டாம் நிலை உத்தியோகத்தர்களாக இருக்கிற இருவர்களில் ஒருவர் நிர்வாகம் தொடர்பான அதிகாரியாகவும், மற்றவர் கணக்குத் தொடர்பான அதிகாரியாகவும் காணப்பட்டனர். இவர்கள் இருவரும், ஒரு பலம் பொருந்திய இராணுவக் கட்டமைப்பின் கட்டளைத் தளபதிகளாகவே தங்களைத் தாங்கள் நினைப்பதும் உண்டு. இவர்கள் இருவருக்குள்ளும் எப்பவும் ஒரு பணிப்போர் அங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். கணக்குக்குப் பொறுப்பானவர் நினைத்துக் கொள்வார், “தான்தான் மற்றவரை விட பெரியதிகாரியென்று.” நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பானவர் நினைத்துக் கொள்வார், “கணக்காளரைவிடத் தான்தான் பெரியதிகாரியென்று”.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்காத செயற்பாடுகளிலிருந்து அவர்களுக்கு இடையிலான போட்டி வெளிச்சமாய் தெரியும். அவைபற்றிய நாடகம் அங்கே எப்பவும் அரங்கேறிக் கொண்டதான் இருக்கும். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ள மாட்டார்கள். முகத்திற்கு முகம் பார்க்கவும் மாட்டார்கள். எப்பவும் மூஞ்சிகளை “ம்” என்று காட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள். தாங்கள் இருவரும் மட்டுமல்ல மற்றவர்களோடும் பேசமாட்டார்கள். அவர்களின் முகத்திலிருந்து சிரிப்பென்பதைத் துளியளவும் பார்த்துவிட முடியாது. அந்தளவுக்குத் தங்களைத் தாங்கள் மிக உயர்வான இடத்திலே வைத்துக்கொண்டு அந்த அலுவலகத்திற்கு வந்து போயினர்.

இப்படியான இந்த இரு துருவ நட்சத்திரங்களையும் அவர்களின் அலுவலக நடத்தைக் கோலங்களையும் பார்க்கிற போது வித்தியனுக்குள் வருகிற சங்கடமே மற்றைய அலுவலகர்களுக்கும் வருவதுண்டு. அவர்கள், இதுபற்றி வித்தியனிடமும் கதைத்திருக்கிறார்கள். “இப்படியானவர்களோடு சேர்ந்து எப்பிடியெடா வேலை செய்யறது?” என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்ல, வித்தியனும் கேட்டிருக்கிறான். “நான் உவரைவிட பத்து வருச சேர்விஸ் கூடியவன். நேற்று வந்த உவர் எனக்கு நடப்புக்காட்டவோ?” என்று கணக்காளர், தனக்குக் கீழுள்ள பணியாளர்களிடம் சொல்லிப் பேசியிருக்கிறார். கணக்காளர் இப்படிப் பேசிய பேச்சு மற்றவரிடம் எப்படியோ போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. அக்கதை கேட்ட அவர், “அவன் லூசன் கிடந்தான். விசரன் சொல்லுறதைச் சொல்லிப் போட்டிருக்கட்டும்” என்று கணக்காளரைத் திட்டினார்.

இப்படியானவர்களின், இப்படியான கோமாளித்தனப் போருக்கு மத்தியிலேதான் மற்றையவர்கள் எல்லோரும் அங்கே வேலை செய்ய வேண்டும். அங்கே வேலை செய்கிற அத்தனை புதினங்களையும் ஒரு வரையறையாக அவதானிப்பதும், அவற்றையெல்லாம் படம்பிடித்தது போல படம்பிடித்து வந்து தனிப்பட்ட முறையிலே வித்தியனுக்கும், விவேகனுக்கும் சொல்லிச் சிரிப்பது தான் ஆகாயவண்ணனின் முக்கிய கடமைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இதை அவன் தன்னுடைய அலுவலகக் கடமைகளில் ஒன்றாக நினைத்து செய்து வந்தான் போலும்.

ஆகாயவண்ணனுக்கு வித்தியனையும், விவேகனையும் கண்டால் போதும். எந்தக் கதையெண்டாலும் வலு முசுப்பாத்தியாகச் சொல்லிச் சிரிப்பான். அவர்களோடு விசித்திராவும் காணப் படுவான். வேறு யாரிடமும் தன் நக்கல் நளினக் கதைகளைப் பேசமாட்டான். மற்றவர்கள் யாரையும் நம்புகிற நிலையில் ஆகாயவண்ணன் இருக்கவில்லை. ஆகாயவண்ணனிடம் கதை கேட்பதென்றால் விசித்திராவும், விவேகனும் கொள்ளை விருப்பமாக இருப்பார்கள். ஏனென்றால், ஆகாயவண்ணன் ஆனொரு முசுப்பாத்திக்காரன்.

தமிழினி சமரபாரு சீனா உதயகுமார்

“உந்த அரச உயர் உத்தியோகத்தர்கள் என்னத்தைப் படிச்சுக் கிழிச்சவை. கம்பசில படிச்சு பட்டம் பெற்றுப்போட்டு, புத்தகப் பூச்சியள்போல இருந்து படிச்சு, போட்டிச் சோதனையில் பாஸ் பண்ணினாப் போல தங்களுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுமெண்டு நினைச்சால் காணுமோ? அலுவலக வேலை எதுவெண்டாலும் எங்களோடு ஒருக்கால் நிண்டு வேலை செய்யட்டும் பாப்பம். இங்கை வாற ஒவ்வொருத்தரும் தங்களைத்தான் பெரியாகக் களெண்டு நினைச்சுக்கொண்டு திரியினமே தவிர, ஒழுங்கா வேலை செய்யற பாட்டைக் காணேல. சும்மா அலுவலகக் கட்டிடத் துக்குள்ளே நடக்கினம்; போயினம்; வருகினம்; இப்படி வேறென் னத்தைப் புடுங்கினம்?” என்று குறைபட்டுச் சொன்னான், ஆகாய வண்ணன். அதற்குப் பக்கசுதியாக விசித்திராவும் சிலவற்றைச் சொன்னாள்.

2

ஆகாயவண்ணனுக்கு மகேஸ்வரியைக் கொஞ்சமும் பிடிப் பதில்லை. அந்த அலுவலக அதிகாரிகளை தனக்கு நெருக்கமான வர்களிடம் விமர்சிப்பது போலவே, மகேஸ்வரி பற்றியும் குறைபட்டுக் கதைப்பான். இந்தநேரத்தில் ஆகாயவண்ணனுக்குப் பக்க உதவியாக விசித்திராவும் சேர்ந்துவிடுவாள். இவள் மகேஸ்வரியின் சொந்த மச்சாள் முறையானவள். “தங்கள் குடும்பத்திலிருக்கிற பிரச்சினைகளுக்கான சரியான தீர்வுகளைப் பெற அலுவலகத்தைப் அவர்கள் பயன்படுத்திய விதம் பாராட்டத் தக்கதென்று” ஒரு முறை விவேகன் தன் நண்பர்களிடம் சொன்ன போது, அவர்கள் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

மகேஸ்வரி என்பவள் ஒரு பொறாமைக்காரி என்றும், மற்றவர்களைக் கோள் முடிஞ்சு பிரிச்சு வைக்கிறதிலை அவளொரு குர்ப்பனகை என்றும் விசித்திரா தன்நண்பர்களிடம் சொல்லி யிருக்கிறாள். முக்கியமாக ஆகாய வண்ணனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். இப்படி விசித்திராவும் ஆகாயவண்ணனும் ஒருவருக் கொருவர் கதைத்துச் சிரிப்பது; அந்த அலுவலகத்திலே நல்லபடி

பழகுவது எதுவும் மகேஸ்வரிக்குப் பிடிப்பதில்லை என்பது ஆகாயவண்ணனுக்கும் தெரியும். அருகருகாக இருக்கிற ஆகாய வண்ணனும், விசித்திராவும் ஏதாவது கதைத்துச் சிரித்தால், அதை வைத்த கண் வாங்காமல் மகேஸ்வரி பார்த்துக் கொண்டி ருப்பாள். மகேஸ்வரி, அவர்களை அப்படிப் பார்க்கிற போது, அவள் பார்வையில் ஒரு கனலும்; முகத்திலே ஒரு விசம்பலும் பளிச்சென்று தெரியும்.

மகேஸ்வரிக்கு அன்று அலுவலகத்திலே வேலை இல்லா விட்டாலும், தன் இருக்கையிலேதான் இருப்பாள். இருந்து கொண்டு பழைய கோவைகளைப் பிளந்தபடி இருக்க வைத்து, பைல் நூலை அவிழ்ப்பதும்; ஒவ்வொரு ஒற்றையாக எடுத்துப் வாசிப்பதும்; வாசித்து விட்டு அது இருந்தபடியே இருக்க பைல் நூலால் கோர்த்துக் கட்டுவதையும் வழமையாக்கியிருந்தாள். அது அவளுக்கு நல்லதொரு பொழுதுபோக்காகவும் அமைந்திருந்தது. அனேக நாட்களில் அவள் அப்படித்தான் நடந்துகொள்வாள். இக்காட்சியைப் பொதுமக்கள் யாராவது பார்த்தால், “அந்தப் பிள்ளை வலு கடுமையாக வேலை செய்யுறான்” என்று நினைக்கவும் சந்தர்ப்பம் இருந்தது. இதனால், அலுவலகத்தின் சிறந்த கடமைக்காரி என்ற அரசவிருது அவளுக்குக் கிடைப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே இருந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், இன்னும் அப்படியொரு பரிசு அவளுக்கு வழங்கப்பட வில்லை என்பது வலு வேதனையான விடயம் என்பதை விசித்திரா ரகசியமாய்க் கிண்டலடித்துச் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்தாள்.

ஒருநாள் மத்தியான நேரம், வித்தியன்; விவேகன்; ஜெயன்; கிருபா ஆகிய நான்கு பேரும் சாப்பிட்டு முடித்து வலு அட்டகாசமாக முசுப்பாத்திக் கதைகள் கதைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். அந்தநேரம் பீயோன் குமான் அண்ணையும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார். அவரது புழுக்குக் கதைகள் கேட்க யாருக்கும் விரும்பமாக இருந்தது. அப்போது, மகேஸ்வரி வந்து கொண்டி ருந்தாள். வழமைக்கு மாறாக இன்று நேரத்திற்குத் திரும்பியிருக்கிறாள். இது அதில் இருந்து கதைப்பவர்களுக்கு அதிசயமாகத் தெரிந்தது.

தமிழிளி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அந்தநேரம் இவர்களும் தங்கள் பாட்டிற்கு முசுப்பாத்திபண்ணிக் கதைக்க, “உவங்கள் தன்னைத் தான் ஏதோ நக்கல் பண்ணிக் கதைக்கிறாங்கள்” என்று அவள் நினைத்திருக்கிறாள்.

“சேர், ஆகாயவண்ணனும், விவேகனும் வேலையொண்டும் செய்யாமல் அந்த ருமிலை இருந்து பம்பல் அடிச்சச் சிரிக்கினம்” என்று உடனேயே சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டாள்.

உயரதிகாரிக்கு மகேஸ்வரியின் குணம் நன்றாகவே தெரியும். தான் ஒபிசில் இல்லையெண்டால் பதினொண்டரை மணிக்கெல்லாம் ஒபிசில் இருந்து வெளிக்கிட்டு விடுவாள். வெளிக்கிட்டால், முதல் போவது சந்தைக்குத்தான். அங்கே போய் காய்கறி, மீன், முட்டை வாங்கி வீட்டுக்கு வந்து சமையல் செய்வாள். பிறகு பள்ளிக்கூடம் போய் மகனை ஏத்திக்கொண்டு வருவாள். மகனுக்குச் சாப்பாடு தீத்தி, தானும் சாப்பிட்டு முடிப்பாள். அதுக்குப் பிறகு குட்டித் தூக்கம் ஒன்று போட்டிட்டுத்தான் ஒபிசுக்கு ஓடி வருவாள். திரும்பவும், ஒபிசுக்கு வருவதென்றால் எப்படியும் ரண்டரை, மூன்று மணியைத் தாண்டும். அந்த ஒபிசில் பலரும் இப்படிச் செய்வதால், உயரதிகாரி அதைக் கண்டும் காணாதவர் போல நடந்து கொண்டார்.

அந்த அலுவலக உயரதிகாரி எஸ்.எல்.ஏ.எஸ். பரீட்சையில் பாசாகி இருப்பது மட்டுமில்லை, “நீ திருந்து உலகம் தானாகத் திருந்தும்” என்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் பொன்மொழியையும் நன்கு படித்திருக்கிறார் என்பதும்; அதன்படி நடக்கிறார் என்பதும் தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிந்தன. அதற்காக அவருக்கொரு பாராட்டு விழா வைத்தாலும் தகும். ஏனென்றால் ஒபிசில் நடக்கிற இப்படியான நடத்தைகள் எதையும் அவர் கண்டுகொள்ளவே மாட்டார். இது, அங்கு வேலை செய்கிற உத்தியோகத்தர்கள் பலருக்கும் வாய்ப்பாக இருந்தது. இதனால், அலுவல் என்று ஒபிசுக்கு ஓடி வருகிற மக்கள்தான் பாவம். மத்தியானம் நேரம் வீட்டுக்குச் சாப்பிடவென்று போன உத்தியோகத்தர்கள் வீட்டிலி ருந்து திரும்பி ஒபிசுக்கு வரும் வரைக்கும் காவல் இருக்க வேண்டும்.

இப்ப அந்த உயரதிகாரி, மகேஸ்வரியை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பார்த்துவிட்டு, “நீர் வந்தால் உன்னை வேலையைச் செய்யும். இதெல்லாம் நான் பாத்துக்கொள்ளுவன். அவங்கள் தங்கட வேலையைச் செய்து போட்டுத்தான் அதில இருக்குறாங்கள்; பம்பல் அடிக்குறாங்கள். ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாய் இருந்தால் சரி. நீர் போய் உன்ர வேலையைப் பாரும். உப்பிடியான கதைகள் எதுவும் கொண்டு இங்கு வராதையும். உம்மைப்பத்தியும் எனக்குத் தெரியும்” என்று சொன்னதுதான் தாமதம், அவளின் முகம் எண்ணெயில் பொரிந்த அப்பளமாய்ப் பொருமிவந்தது.

வெயிலுக்கால வேர்க்க வெறுக்க சைக்கிள் ஓடி வந்ததில் அவள் முகம் எண்ணெய் படிந்து தெரிந்தது. இனி இப்படியான அண்டல், குண்டல் வேலைகள் செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணம் அவளுக்குள்ளே வந்திருக்க வேண்டும். முகமெல்லாம் இருளாக அவள் அழுவாரைப் போல வெளியே வந்துகொண்டிருந்தாள். இவற்றை யெல்லாம் பீயோன் குமான் வந்து விவேகனிடம் சொன்னான். விவேகன் தன் முக்கிய நண்பர்கள் எல்லோரிடமும் இதைச் சொல்லிச் சிரித்தான். விவேகன் வஞ்சகமில்லாத ஒரு நண்பன். எந்தக்கதை அறிந்தாலும் அவற்றில் ஒரு குறைகூட இல்லாமல் தன் நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் சொல்லிவிடுவான். அதனால் அவனை அவர்கள் பாராட்டத் தவறுவதில்லை. இன்றும் விவேகனை அவர்கள் பாராட்டிவிட்டுச் சிரித்தார்கள். விவேகன் வெட்கம் கலந்த ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான்.

உயரதிகாரியிடம் மகேஸ்வரி, அவர்களைப்பற்றி அண்டிய விடயம் அறிந்த அவர்கள், மகேஸ்வரியுடன் இனிக் கதைப்பதில்லை என்று ஏகமனதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அவள் அவர்களுக்கொரு துரோகியாகத் தெரிந்தாள். அன்றிலிருந்து அவளுக்குப் “பெண் கருநா” என்று பட்டம் வைத்துக் கதைத்தனர். அது மிகப் பொருத்தமான பட்டம் என்று விசித்திரா அவர்களிடம் முன் மொழிவாய்ச் சொன்ன போது, அதை மற்றவர்களும் வழி மொழிந்து ஏற்றுக்கொண்டனர்.

அங்கே முதலாம் நிலை அதிகாரிக்கு உயர் ரகமான குளிருட்டப் பட்ட வாகன வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அலுவலக நாட்களில், அவர் அந்த வாகனத்திலேதான் வந்து போவார். அவ்வாகனம் ஓடவென்று பிரத்தியேகமாக ஒரு வாகனச் சாரதியும் அமர்த்தப்பப் பட்டிருந்தான். அவனுக்கும் அரசாங்கம்தான் சம்பளம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இதை எந்தவொரு அதிகாரியும் உணர்வது கிடையாது.

ஒரு கதாநாயகன் போல் தன்னைக் கருதிவிடும் அந்த அதிகாரி, வாகனத்திலிருந்து இறங்கி தன் அலுவலக அறை நோக்கி நடந்தார். அந்த நடையில் செயற்கையான ஓர் அழகு தெரிந்தது. தான் இப்பதவிக்கு வர முதலே, இப்பதவியிலிருந்த யாரோ ஒருவரிடமிருந்து இப்படியொரு நடையை அவர் கற்றிருக்கலாம் என்று வித்தியனின் மனம் எண்ணியது. இப்படியான வேடிக்கை மனிதர்களின் குணங்களை அவதானித்து தனக்குள்ளே பதிவேற்றம் செய்வது வித்தியனின் சுபாவமாகும். வித்தியன் யாரையும் விமர்சனம் செய்யமாட்டான். ஆனால், சந்தர்ப்பம் வரும்போது அவற்றையெல்லாம் உரியவரிடம் மாத்திரம் சொல்லிக் கதைக்க தவறவுமாட்டான்.

“குட்மோனிங் சேர்” என்று அவர் முன்னே வருகிற ஒவ்வொரு உத்தியோகத்தரும் சொல்ல, இவரும் தனக்கிசைவான ஆள்களுக்கு மட்டும் “குட்மோனிங்” சொன்னார். சிலரைப் பார்த்து, தன் பற்களைக் காட்டாத வண்ணம் மென்மையாகச் சிரித்துவிட்டு நடந்தார். பலரை அவர் கண்டுகொள்ளாமல் போனார். இவைதான் அந்தப் பதவிக்கான அந்தஸ்த்தென்று அவர் கருதியிருக்கிறார் போலும்.

“விரல் பிரதி இயத்திரத்தினுள்” தன் சுட்டுவிரலினை விட்டு அழுத்தினார். அது “தான்ங் யூ” என்று சொல்ல அதற்குப் பிறகு அவர் தன் அறைக்குள்ளே போய் இருந்தார். அவரது அறை நிலமும்,

அவர் உபயோகிக்கின்ற மேசையும் தூய்மையாக இருந்தன. அவரது அறைக்குப் பொறுப்பான அலுவலக உதவியாளன் காலை வெள்ளெனவாக வந்து, அவற்றையெல்லாம் சுத்தம் செய்து வைத்துவிடுவான். அந்த மேசை மேலே இருக்கிற வெறுமை நிற கண்ணாடிக் கோப்பைக்குள்ளே நீர் விட்டு வைத்திருந்தான். அது வட்ட வடிவில் வெட்டப்பட்ட தடித்த அட்டைப் பேப்பர் மட்டையினால் மூடப்பட்டிருந்தது. அந்த அதிகாரி தன் இருக்கையிலே போய் அமர்ந்தால், அவர் கண்களுக்கு முதலில் தெரிவது அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையும் மற்றும் அந்தத் தண்ணீர்க் கோப்பையும்தான்.

இப்ப, தான் கொண்டு சென்ற பையினைத் திறந்து பார்சல் ஒன்றை எடுத்தார். அவர் உண்பதற்கும், ஓய்வெடுப்பதற்குமென இருக்கின்ற அந்த பிரத்தியேக இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கே பார்சலைக் குலைத்து சாப்பிடத் தொடங்கினார். புட்டும், கருவாட்டுப் பொரியலும் கலந்து குழைத்த சாப்பாடு மணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

சாப்பிட்டு முடிந்த பிற்பாடு கை, வாய் துடைத்துக்கொண்டார். தன் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு அலுவலக உதவியாளனை அழைக்கும் இயந்திர மணி பட்டினை அழுத்தினார். அந்தச் சத்தம் கேட்டதும் ஆத்துப்பரக்க உள்ளே அவன் ஓடி வந்தான். உள்ளே வந்த அவன், அவர் முன்னே பௌவியமாக நின்றான். “ஒரு ரீ வேணும்” என்று சொல்லி விட்டு தன் அடுத்த அலுவலைப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

அவன் சிட்டாக வெளியே பறந்து வந்து ரீ போட்டுக்கொண்டு திரும்பவும் உள்ளே போனான். பத்திரிகை பார்த்தபடி அந்த அதிகாரி ரீயை வாங்கிக் குடித்தார். ரீ குடித்து முடிந்ததும் தான் கொண்டு வந்த லப் டொப்பினை இயக்கி அலுவலக ரெலிபோன் வழியாக முகநூல் கனக்சன் கொடுத்தார். அதிலே பலவித சுவார்சயமான சம்பவங்களை அறிந்து கொண்டிருந்தார். மக்கள் குறை கேட்பதைப் காட்டிலும் முகநூல் பார்ப்பதில்தான்

அவருக்குத் தனி இன்பம் இருந்தது.

வெளியே மக்கள் பலர் காலை ஏழே முக்கால் மணியிலிருந்து இப்ப வரை காவல் இருந்தார்கள். “ஐயா கூப்பிடுவார்... எங்களை ஐயா கூப்பிடுவார்...” என்று அவர்களின் தவிப்பு ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் வடிவாக அப்பித் தெரிந்தது. அந்த வரிசையிலே தங்கவேல் மாமாவும் இருக்கிறார். அவருக்கு எப்படியும் அறுபத்தைஞ்சு வயசு இருக்குமென்று நினைக்கலாம். நேற்றும் இங்கே வந்து பெரியவரைக் காணாது திரும்பிப் போனவர். அந்தநேரம் பீயோன் பொடியன் சொல்லியிருக்கிறான் “புதன்கிழமைகளில்தான் ஐயாவைச் சந்திக்கலாம். போட்டு நாளைக்கு வாங்கோ” என்று. அவன் சொல்லுவதைக் கேட்டுப் போன தங்கவேல் மாமா இண்டைக்கு வந்து இவ்வளவு நேரமாகக் காத்திருக்கிறார். பெரியவரைச் சந்திக்கவென்று அலுவலகத்திற்கு வந்த தங்கவேல் மாமாவை பீயோன் இன்னும் உள்ளே கூப்பிடவில்லை.

தங்கவேல் மாமாவுக்கு மூன்று ஆம்பிளைப் பிள்ளையள் இருந்தார்கள். மூன்று பேரும் இந்தத் தாயக மண்ணை மீட்கிற யுத்தத்தில் வீரமரணம் அடைந்து விட்டனர். பிள்ளைகள் இறந்த கவலையில தங்கவேல் மாமாவின்ர மனைவியும் நோய் வந்து இறந்து போனார். தங்கவேல் மாமா ஓர் அநாதை போல அலைந்தார். வன்னியில் இருந்த அவர், ஊருக்கு வந்து ஒரு மாதம் கூட ஆகவில்லை. ஊரில இருக்கிற தன் பழைய காணிக்ஞள்ளே ஒரு கொட்டில் போட்டு இருந்தார். பக்கத்திலே இருக்கிற பெறாப்பிள்ளைகளும், உறவுகளும்தான் இடையிடை அவரைக் கவனித்து வந்தனர்.

இயக்கம் இருக்கிற காலத்திலே அவருக்கென்று ஒரு தனி மரியாதை இருந்தது. அவரைப் போன்ற பெற்றோர் பலர் இயக்கப் பொடியளால் கண்ணியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தார்கள். மாவீரர்களின் பெற்றோர்கள் என்ற கௌரவம் அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்திருந்தது. தங்கள்

பிள்ளைகளின் வீரமரணத்திற்காகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு திரிந்தார்கள். இயக்கம் எப்ப காணாமல் போய்ச்சுதோ, அன்றி லிருந்து இப்படியானவர்களை யாருமே கவனிப்பது கிடையாது. போராட்டத்தில் உடல் அங்கம் இழந்து வாழும் இந்தப் போராளிகளையும் யாரும் கவனிப்பது கிடையாது. புலம்பெயர்ந்த இந்த தேசத்தவர்கள் நினைத்தால் அவர்களுக்கான சரியான வழியினைக் காட்ட முடியும் என்று பலர் பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறார்கள். எதுவுமே பயன்றுப் போய்விட்டன.

“ஐயா, உங்களுக்கு மாதாந்த உதவிப் பணம் தருவார்கள். உங்கட விதானையாரைப் போய் ஒரூக்கால் சந்தியுங்கோவன்” என்று அந்த ஊரிலுள்ள ஆரோ சொல்லக் கேட்டு அங்கே போயிருக்கிறார், தங்கவேல் மாமா. அங்கே அந்த விதானையார், தங்கவேல் மாமாவைப் பேசிக் கலைத்திருக்கிறார். அதுக்குப் பிறகுதான் அவர், இந்த ஒபிசில் இந்தப் பெரியவரைச் சந்திக்கலாம் என்று வந்திருக் கிறார். நேற்று வந்து திரும்பிப் போனவர். இண்டைக்கும் வந்திருக் கிறார். நேற்று தங்கவேல் மாமாவைக் கண்டு கதைக்கும்போது எல்லாக் கதைகளையும் வித்தியனுக்குச் சொன்னார். இண்டைக்கும் வந்து காவல் இருக்கிறார். பார்க்கப் பாவமாகத் தெரிந்தார். தன் வேலைப்பழுவின் மத்தியிலும், இவற்றையெல்லாம் வித்தியனும் அவதானித்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். தன் அவதானிப்பிலே ஒரு பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தான். என்ன நடக்குதெண்டு பாப்பம் என்று நினைத்தபடி செயற்பட்டான்.

நேரம் பகல் பன்னிரண்டரை மணியைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது. பெரியவர் இவர்களைக் கூப்பிடுகிற மாதிரித் தெரியவில்லை. அதிலே அவரோடு இருந்த இரண்டுபேர் ரீ குடிக்கவென்று வெளியே கிளம்பிப் போய்விட்டனர். இவரும் இன்னுமொரு அம்மாவும்தான் அதிலே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஒபிசிலே வேலை செய்கிற பெண்கள் சிலர் ஓய்யார நடை நடந்துகொண்டு வந்தனர். ஒவ்வொருவருடைய கைகளிலும் ஒவ்வொரு சாப்பாட்டு பார்சலும், தண்ணீர்ப் போத்தலும் இருந்தது. இவர்கள் எப்பவும் அப்படித் தான்; அலுவலகக் கடமைகளைக் காட்டிலும் மத்தியானச்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சாப்பாடு சாப்பிடுவதில் ஓர் ஒழுங்கினைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்கள். தாங்கள் நடந்து வரும்போது பொதுமக்கள் கூட்டமாக இருப்பதைக் கண்டால் ஒரு நடை நடந்து காட்டுவார்கள்; அப்படி நடந்து போகும்போது ஆங்கிலச் சொற்கள் கலந்த வார்த்தைகளில் அதிகம் பேசுவார்கள்.

இவற்றைவிட முக்கியமான கடமையாக அவர்கள் கருதுவது, அலுவலகத்திலே வேலை செய்கிற யாருக்காவது கல்யாணம்; அலுவலக உத்தியோகத்தர் மகளின் சாமத்தியத் தண்ணி வார்வை; அலுவலக உத்தியோகத்தரின் தாய், தந்தை, உறவுகள் யாருடையாவது மரண நிகழ்வு என்று வந்தால் அங்கே இவர்கள் கூட்டமாகப் போவார்கள். அப்படி அங்கே போய் அந்த மக்கள் சபையில் இருந்துவிட்டு வருதல் தங்களுக்கான அந்தஸ்த்தாகக் கருதினர். அந்த நிகழ்வுகளில் அங்கே வந்த அத்தனை பேரும் தங்களையே பார்க்கிறார்கள்; தங்களைப் பற்றித்தான் பெருமையாகப் பேசுகிறார்கள் என்ற ஒரு தவறான நினைப்பு இவர்களுக்கும் இருந்திருக்க வேண்டும். பகட்டான அந்தஸ்த்தினைத் தேடி அலையத் துடிக்க ஆசைப்படும் இவர்கள், அலுவலகத்திற்கு வருகிற மக்களின் துயர் அறிய நினைப்பதில்லை. இப்படியானவர் களெல்லாம் ஒரு அரசு கடமைவாதிகளா? என்று தனக்குள்ளே வித்தியன் ஏங்குவது உண்டு. ஏனென்றால், வித்தியனைப் போல முன்மாதிரிச் சிந்திக்கின்ற அலுவலர்கள் அந்த அலுவலகத்தில் இல்லாமல் இல்லை. அப்படியானவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

4

பெரிய அதிகாரி மதியநேரச் சாப்பாடு சாப்பிடத் தயாராகி விட்டார். பீயோன் பெடியன் ஓடித் திரிவதில் இருந்து அது வடிவாகத் தெரிந்தது. தங்கவேல் மாமா அதிலே இருந்திருந்து பார்த்தார். பசியிலே அவருக்கும் கொட்டாவி பறந்து கொண்டிருந்தது. இப்ப எங்கே அவரால் சாப்பிட முடியும்? ஒரு ரீயும் வாய்ப்பானும் சாப்பிட்டு வருவம் என்று நினைத்தவர், எழுந்து

வெளியே நடக்கத் தொடங்கினார். அலுவலகக் கன்ரீனுக்குள்ளே நிறையக்கூட்டம் வழிந்தது. பிரதான தெருவுக்கு வந்து அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள அந்தப் பெரிய சாப்பாட்டுகடை நோக்கி நடந்தார். அங்கே போனவருக்கு அதிக களைப்பு வரத் தொடங்கியது. உள்ளே போனவுடன் அந்த இருக்கையில் உடனடியாக அமர்ந்தார். முன்னால் இருந்த தண்ணீர் செம்பினை எடுத்து மடக்கமடக் என்று ஒரு செம்பு தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்து வயிற்றை நிறைத்தார். ஓர் உதவியாளப் பொடியன் வந்து நின்றான். “என்னையா வேணும்..?”

“ஒரு ரீயும், வாய்ப்பானும் தாடா அப்பன்” என்று சொன்னார். பொடியன் தீவிரமாகச் செயற்பட்டான். தங்கவேல் மாமா வாய்ப்பான் சாப்பிட்டு, ரீயும் குடித்தார். உடனேயே அலுவலகம் போக அவருக்கு மனம் வரவில்லை. இன்னுமொரு ஐந்து நிமிடம் இதிலே இருப்பம் எண்டு நினைத்து அதிலே இருந்தார். ஒரு கால்மணித்தியாலமாக அதிலே இருந்துவிட்டு அதற்குப் பிறகுதான் அங்கிருந்து வெளிக்கிட்டுப் போனார். காரியாலயத்திற்கு உள்ளே வந்த அவர், தான் முதல் இருந்த இடத்திலேயே வந்து இருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்திலே இருந்த யாரையுமே அங்கே காணவில்லை. அவர்கள் எங்கே போயிருப்பார்கள்? அல்லது அவர்கள் இன்னும் வரவில்லையா? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். பீயோன் பொடியன் ஓடி வந்து சொல்லுறான் “ஐயா, உங்களை எங்கையெல்லாம் நான் தேடித் திரிஞ்சனான் தெரியுமே..! எங்கட ஐயா உங்களைக் கூப்பிட்டவர். நீங்கள் இதில இருக்கேல்ல. அவர் இப்ப வெளியில அவசரமாப் போட்டார். இனி ரண்டு மணிக்கு மீற்றிங்குக்கு வருவார். வந்தால் ஆரையும் சந்திக்கமாட்டார். வீட்டுக்குப் போட்டு இனி வாற புதன்கிழமைபோல வாங்கோ” என்று சொன்னான்.

மனம் உடைந்த நிலையில், தங்கவேல் மாமா வெளியே வந்து கொண்டிருக்கவும்; வித்தியன் வீட்டுக்குப் போய் சாப்பிட்டு வந்து மோட்டர்ச் சைக்கிளினை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வரவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

தமிழ்நி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

“என்ன தங்கவேல் மாமா எல்லாம் சரி வந்திருச்சோ?”

“இல்லத்தம்பி, பெரிய ஐயா வெளியால போட்டாராம்”

“என்ன சொல்லியிருக்கினம்?”

“வாற புதன்கிழமை வரட்டுமாம்”

“இப்ப நீங்கள் சாப்பிட்டியனோ?”

“ஓம்.. தம்பி... ஒரு வாய்ப்பானும் ரீயும் இப்பதான் சாப்பிட்டனான்”

“சரி, உங்கள் எப்ப உதைச் செய்து தாறாங்களோ தெரியாது. மிஞ்சிமிஞ்சிப் போனால் ஒரு இருநூறு ரூபா தந்தாங்களில்லை. அவங்கள் தாறாங்களோ இல்லையோ, நான் உங்களுக்கு ஒவ்வொரு மாசமும் ஆயிரம் ரூபா தருவன், இதைப் பிடியுங்கோ” என்று சொல்லி தன் ஜீன்ஸ் பொக்கற்றிலிருந்த பேர்சிற்குள்ளிலிருந்த ஆயிரம் ரூபாத் தாளினை எடுத்து அவரது கைகளுக்குள்ளே திணித்தான். உடனடியாகவே, அதை அவர் வாங்க மறுத்து விட்டார்.

“தம்பி நீயும் குடும்பகாரன். உனக்கும் பிள்ளை குட்டியள் இருக்கினம். எனக்கு வேண்டாமெடி வேண்டாம். நீ கேட்டதே எனக்குப் பெரிய சந்தோசம்” என்று சொன்னார்.

“இல்லை மாமா. நானும் உங்கட இரண்டாவது மகனும் ஒன்றாகப் படிச்சனாங்கள்; ஒன்றாக விளையாடித் திரிஞ்சனாங்கள். என்னை உங்கட மகனாக நினைச்சு இதை வாங்குங்கோ. ஊரில, ஐயாயிரம்; பத்தாயிரம் எண்டு என்னட்டை கடன் வாங்கிப்போட்டுத் தராமால் எத்தனை பேர் என்னோடு சண்டித் தனத்துக்கு வந்தவங்கள் தெரியுமோ..! அப்பிடியானவங்களின்டை எந்தவொரு சங்காத்தமும் வேண்டாம் எண்டுதான் இப்ப நான் திரியுறன்; அவங்களுக்கு நான் குடுத்த என்ர காகம் வெண்டாம் எண்டு போட்டுத்தான் இருக்கிறன். எங்கட நாட்டுக்காகப் போராடி வீரச்சாவடைந்த பிள்ளைகளின் பெற்றோருக்கு உதவுவதென்றால்

அதுதான் எனக்குச் சந்தோசம். உங்கட பிள்ளையாக நினைச்சு இதை வாங்குங்கோ. இது என்ற கடமை. ஒவ்வொரு மாசமும் இந்த உதவியை உங்களுக்கு நான் செய்வன். நீங்கள் இனி ஒண்டுக்கும் யோசிக்கக் கூடாது” என்று வித்தியன் சொன்னான்.

தங்கவேல் மாமா கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொலபொலவென்று வடிந்தோடத் தொடங்கியது. அவர் கசங்கிய வெள்ளை வேட்டி உடுத்திருந்தார். அவர் குனிந்து தன் கீழ் வேட்டிக்கரையால் தன் கண்களைத் துடைத்தார். வித்தியனின் கன்னங்கள் இரண்டையும் தன் கரங்களால் தடவி, அவனின் கரங்கள் இரண்டையும் அப்பிப் பிடித்துக் கொண்டார். “நீ நல்லாய் இருப்பாய் ராசா. நீ நல்லாய் இருப்பாய்” என்று சொல்லிவிட்டு மெதுமெதுவாக நடந்து வெளியே போகத் தொடங்கினார்.

இப்ப வித்தியன் உள்ளே நடந்து செல்கிறான். வாகனச் சத்தம் கேட்டு பின்னே திரும்பிப் பார்த்தான். அலுவலகப் பெரிய அதிகாரி வாகனத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார். அலுவலகக் கட்டடத்தின் உள்ளே ஒவ்வொரு இடங்களிலும் தான்தோன்றித்தனமான முறையிலே குழுச்சேர்ந்து கதைத்துக்கொண்டு நின்ற அலுவலகர்கள் சிலர் சிதறி ஓடுகிறார்கள்; வேறு சிலர் அவரமாக நடக்கிறார்கள். அப்படியானவர்கள் உடனடியாகவே தங்கள் தங்கள் இருக்கைகளில் அமர்ந்துவிடுகிறார்கள். வாகனத்தலிருந்து இறங்கிய அதிகாரி தன் அறையை நோக்கி மிக அழகாக நடந்து செல்கிறார். இன்றைக்கு அலுவலர்களுக்கான சம்பள நாளும்கூட. எப்படியும் எழுபது எண்பது ஆயிரத்தைத் தாண்டிய ஒரு திரட்டிய தொகையாகத்தான் அது இருக்கும். பே சீற்றுக்குப் பொறுப்பான உத்தியோகத்தன் பே சீற்றிலே அதிகாரியின் கையொப்பம் வாங்குவதற்காக அவருக்குப் பின்னாலே போய்க் கொண்டிருந்தான். அதிகாரி இருக்கையில் இருந்தவுடன் தலையை நிமிர்த்தி இவனைப் பார்த்தார். இவனும் பே சீற்றை அவர் முன்னே நீட்டிப் பிடித்தபடி நின்றான். அதிகாரி முக மலர்ச்சியாகத் தெரிந்தார். அவனைப் பார்த்து மென்மையாகச் சிரித்தபடி அதிலே கையொப்பமிட்டார். அதிகாரியின் கையொப்பம் கிறுக்கலாகத் தெரிந்தது;

தமிழ்நி சமரபாகு சீனா உதயாகுமார்
அந்த அலுவலகத்தில் உள்ள அலுவலர்கள் ஒரு சிலரின் மனங்கள்
போல.

தினக்குரல் - புரட்டாதி 17, 2017

மழைக்குமிழ்க் கர்வம்

நான் மிகவும் மனம் நொந்து போய் இருந்தேன். டேவிட் அன்ரன் அதிபரின் மூத்த மகளின் நிலை கவலைக்கிடம் என்ற செய்தி அந்தப் பாடசாலை எங்கும் பரவியிருந்தது. முல்லைத்தீவு ஆசுப்பத்திரியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிவிட்டனர் என்ற செய்தியும் அடிபட்டது. நாளையில இருந்து பாடசாலை லீவும் விடப்போகுது. இந்த லீவுத் தொடக்கம் இப்படியொரு சோகமாக அமையும் என்று நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. இது என் மனநிலையில் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அந்த நினைவுகள் எனக்குள் ஊடுருவி என்னை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டு இருப்பதையும் உணரத் தொடங்கினேன்.

அதிபரின் மகள் நான்காம் ஆண்டு, அதே பாடசாலையில்தான் படிக்கிறாள். துருதுருவேன துடியாட்டமான சுட்டிச் சிறுமி, அவள். பாடசாலையில் காலைப்பொழுதிலே நான் எங்கே நின்றாலும், ஓடி வந்து குட்மோனிங் சேர் என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரிப்பாள். அவள் சிரிக்கும் போது கண்கள் மிக அழகாய்த் தெரியும். கண்கள் சிரிக்கும் என்பார்களே, அதனை அங்கே கண்டு உணர்ந்து மனம் சந்தோசமாவேன். ஒரு தெய்வப்பெண்ணாகவே அவளை நான் பார்ப்பேன். அவளின் உருண்டைச் சொக்கிலே மெதுவாகக் கிள்ளிவிட்டு குட்மோனிங் என்று பதிலாக நானும் சொல்லுவேன். நான் சொல்லும் குட்மோனிங்கிற்காகக் காத்திருந்தவள் போல, அவள் முகம் சந்தோசத்தால் மலரும். அந்தச் சந்தோசத்தில் தன் வகுப்பு நோக்கி ஓடிப் போவாள்.

நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அந்தப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்து இரண்டாம் கிழமையில் ஒருநாள், பத்தாம் வகுப்பிற்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டு ஆசிரியர் ஓய்வு அறை நோக்கி

நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன். நூற்றியிருபது மீற்றர் நீளமான சின்ன வகுப்புகளுக்குரிய கட்டடத்தின் முடிவிலேதான், அந்த ஓய்வு அறை இருந்தது. அப்படி நான் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தபோது, இந்த நாலாமாண்டுப் பிள்ளைகளின் சத்தம் என் காதைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வகுப்பிலே வகுப்பாசிரியரையும் காணவில்லை. சரி., நானும் சும்மாதானே இருக்கப் போறேன் என்றுவிட்டு அந்த வகுப்பிற்குள் சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். பிள்ளைகள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று “குட்மோனிங் சேர்” என்று சொன்னார்கள். “குட்மோனிங் பிள்ளைகள்; நல்லது, அமருங்கள் பிள்ளைகள்..” என்ற பிறகுதான் அவர்கள் அமர்ந்துகொண்டனர்.

“நீங்கள் எல்லோரும் சத்தம் போடாமல் இருந்தால் நானொரு கதைச் சொல்லுவேன்” என்று சொன்னபோது, “கதை சொல்லுங்கோ சேர்... கதை சொல்லுங்கோ சேர்” என்று எல்லோரும் சத்தமாகச் சொன்னார்கள். “நான் சொன்னது, சத்தம் போடாமல் இருந்தால்தான் கதை சொல்லுவேன் என்று. இப்படிச் சத்தம் போட்டால் நான் கதை சொல்ல மாட்டேன்” என்று சொன்னவுடன் வகுப்பு வலு அமைதியானது.

நகைச்சுவையோடும், உடல்மொழி அசைவுகளோடும் நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்த கதை கேட்டு மாணவர்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். எல்லோருடைய அந்தச் சிரிப்புகளையும் காணுகிறபோது எனக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

பாடம் முடிவடைந்துவிட்டதை உணர்த்த மணி அடிக்கப்பட்டது. எனக்கு அடுத்த பாடம் பதினோராம் தரத்திற்கென்றிருந்தது. அங்கே போக ஆயத்தமான போது, எல்லோரும் எழுந்து நின்று “தான்ங் யு சேர்” என்று சொன்னார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்லும்போது அவர்கள் முகத்தில் இருந்த மகிழ்ச்சி பார்க்க எனக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. அவர்களுக்கு என்னைப் பிடித்துவிட்டது என்பதற்கான அடையாளம், அது.

இந்த நாளுக்குப் பிறகு, நான் எப்பவும் அந்த இடத்தால் நடந்து

செல்லும்போது இந்தச் சுட்டிப்பெண்ணும் இன்னும் இரண்டு பேருமாக வந்து என் கைகளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு “வாங்கோ சேர்... எங்கட வகுப்புக் வாங்கோ சேர்” என்று சொல்லும்போது அந்த வகுப்பாசிரியரும் எழுந்து வந்து, “வாங்க சேர்” என்று உள்ளே கூட்டிச் செல்வார். இப்படியாக, அந்த வகுப்புக்குச் செல்லுகிற ஒவ்வொரு தருணத்திலும் கதையோ; பாடலோ; இலகு கணித முறையோ என்று எது சொன்னாலும் அவர்களுக்கும் அதிலே விருப்பமாகவே இருந்தது.

அந்த வகுப்பிற்கு இந்தச் சுட்டிச் சிறுமிதான் மொனிட்டராகவும் இருந்தாள். நான் எங்கே, ஃபிரியாக இருந்தாலும் அங்கே ஓடி வந்து நின்றுவிடுவாள். என் கையைப் பிடித்து தங்கட வகுப்புக்கு வரும்படி கூட்டிப் போவாள். அவளோடு சென்ற நான், அந்த வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குக் கதை சொல்வதிலோ; அல்லது பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலோ என் மனைதச் சந்தோசமாக்கி விடுவேன். மாணவர்களும் வலு சந்தோசமாகக் காணப்படுவார்கள். இப்படி எனக்கு விருப்பமான, என்னோடு பழகிய அந்தச் சுட்டிச் சிறுமிக்கு இப்படியொரு நிலை என்று அறிந்த பிறகும் என்னால் எப்படித்தான் சுகமாக இருக்க முடியும்? இந்தச் செய்தி அறிந்த அடுத்த நாளே பெரியாஸ்பத்திரிக்குச் சென்று அவளின் சுகம் விசாரித்துவிட்டு கண் கலங்கியவன், நான். அங்கே அதிபரைத் தேடினேன்; அங்கே அதிபரைக் காணவில்லை. மூன்று நாள்சுளாக சாப்பாடு, தண்ணி, குளிப்பு ஒழுங்கில்லாமல் தன் பிள்ளைக்காக ஆசுப்பத்திரியில் நின்று அலைந்தவர். ஒழுங்கான நித்திரையும் இல்லை. இப்ப கொஞ்சம் முன்னர்தான் வீட்டுக்குப் போனதாகவும், எப்படியும் பின்னேரம் திரும்பி வந்து விடுவார் என்றும் அதிபரின் மனைவி என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்.

அவள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உறங்குவது போல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தேன். நெற்றி அனலாகக் கொதித்தது. அவளின் அந்த மாதிரியான பரிதாப நிலை பார்த்தபோது, என் கண்கள் கலங்கி வந்தன. அவள் என்னோடு பழகிய அந்த இனிமையான தருணங்களே என்

நெஞ்சிலே ஊஞ்சலாடின.

ஒரு முறை அதிபர் டேவிட் அன்ரனுடைய தந்தையின் முதலாவது ஆண்டுத்திவசத்திற்குப் போனபோது சோடா, மிக்சர் மற்றும் நட்ஸ் கண்டோஸ் இவற்றினை வாங்கிச் சென்றேன். அதிபரின் வீட்டுக்குச் சென்றபோது அதிபரோடு அந்தச் சுட்டிப்பெண்ணும் நின்று ருந்தான். எனக்கும் அவளுக்குமான முதல் சந்திப்பு அதுவாகத்தான் இருக்க முடியும். நான் கொண்டு வந்த அந்த சிற்றுண்டிப் பொதி அடங்கிய பையினையும், சோடாவினையும் அவளிடம் கொடுத்து விட்டு சொக்கிலே சின்னதாகக் கிள்ளினேன். அதற்கு அவள், "நன்றி அங்கிள்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். அன்றிலிருந்து அவள், என்னை அங்கிள் என்றுதான் அழைப்பாள்; பாடசாலையில் மட்டும் சேர் என்று கூப்பிடுவாள். அவள் என்னை அங்கிள் அல்லது மாமா என்று அழைக்க வேண்டும் என்றுதான் நானும் ஆவலாக இருப்பேன்.

அன்று அங்கே நான், இப்படிச் நடந்துகொண்ட முறை அங்கு வந்திருந்த எனது பாடசாலையின் ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு வகையான ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். எல்லோரும் என்னை ஒரு விதமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினர்; அவர்கள் என்னைப் பார்த்த பார்வையில் நெஞ்சு சுடும் கோபம் வடிவாகத் தெரிந்தது. முகமனுக்காக என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள். அவர்கள் சிரிக்கும் சிரிப்புகளில் உண்மை ஒளி வீசவில்லை. இது எனக்குப் பலத்த சங்கடத்தைத் தந்தது. "என்ன சேர் எங்களுக்கு ஒண்டும் சொல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டு வந்திட்டியள், சொல்லி இருந்தால் நாங்களும் காசு தந்திருப்போம் தானே.." நிலா ரீச்சர் இதனைச் சொன்னார். நான், கொடுப்புக்குள் மெதுவாகச் சிரித்து விட்டு சபாநாதன் மிஸ்சோடு கதைத்துக்கொண்டு இருந்தேன். சபாநாதன் மிஸ் நிலா ரீச்சரைப் பார்த்து ஒருவிதமாகச் சிரிக்க, நிலா ரீச்சரும் சிரித்தார்.

ஒரு வீட்டுக்கு முதன் முதலாகப் போகிறபோது இப்படி ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்பது ஓர் எழுதாத

மரபுதானே..! இதுகூடத் தெரியாத இந்த ரீச்சர், மாணவர்களுக்கு என்னத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்து; எதைச் சாதிக்கப் போகிறாரோ தெரியல..? என்றமாதிரித்தான் சபாநாதன் மிஸ்சின் சிரிப்பிற்குள் இருந்த அர்த்தம் எனக்கும் விழங்கியிருந்தது.

இப்ப, நிலா ரீச்சரும் சிஸ்ரரும் அருகருகாக இருந்து என்னைப் பார்த்து ஏதோ கதைக்கத் தொடங்கினர். அந்தக் கதைகளுள் குறை சொல்லல் மட்டும் உருண்டு புரளுவது வடிவாகத் தெரிந்தது. அதை நிலா ரீச்சரின் உம் என்ற மூஞ்சையும், அவர் கதைக்கும் போது நெளிகின்ற அவரின் சொண்டசைவின் அபிநயமும் அப்பட்டமாகக் காட்டி நின்றன. இப்ப அவர்களோடு, கொலஸ்மா ரீச்சரும் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். இக்கணத்திலே கொலஸ்மா ரீச்சர் அவர்களோடு சேர்தல் என்பது, எரிகிற நெருப்பிலே பெற்றோலை ஊத்துவதற்குச் சமமானதாகும். இனி அங்கே பெரிய தீப்பிரளயம் ஒன்று பற்றி எரியப் போவதை நான் முன்கூட்டியே நினைக்கத் தொடங்கினேன். எதற்கும் நான் உசாராக வேண்டும் என, என்னை நான் தயார்ப் படுத்தினேன். நிலா ரீச்சரும், சிஸ்ரரும் கதைத்த கதை கேட்ட கொலஸ்மா ரீச்சர் ஏனைய ஆசிரியர்களிடம் சென்று ஏதோ சொல்லுகிறார்; சொல்லிவிட்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடம் இருந்தும் நூறு ரூபா காக வாங்கிச் செல்கிறார்.

இருபத்திரண்டு ரீச்சேர்ஸ் எங்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக் கின்றனர். அன்று அதிபர் வீட்டில் நடைபெறுகிற அந்த மதிய போசன நிகழ்விற்காக எல்லோரும் வந்திருந்தனர். கொலஸ்மா ரீச்சர் ஆசிரியர்கள் எல்லோரிடமும் நூறு ரூபா காசினை வாங்கி முடித்தார். ஆனால், என்னிடம் மட்டும் காக வாங்க வேண்டும் என்று அவர் நினைக்கவில்லை. இப்ப அந்த ஆசிரியர்களின் நிலைப்பாட்டினை ஓரளவு உணரத் தொடங்கினேன்.

கொலஸ்மா ரீச்சர் செவ்வேந்தன் சேரிடம் சென்று தான் திரட்டிய காக முழுவதையும் கொடுத்து விடுகிறார். வெளியே போன செவ்வேந்தன் மிகப் பெரிய பார்சலோடு வந்து கொலஸ்மா ரீச்சரிடமே அவற்றினைக் கொடுத்தார். அந்த பார்சலோடு சேர்ந்து

தமிழினி சமாயாகு சீனா உதயகுமார்

பிரத்தியேகமாக இரண்டு பெரிய சோடாக்களும் இருந்தன. அவற்றினை வாங்கிய கொலஸ்மா ரீச்சர், தான் மட்டும் தனியே உள்ளே சென்று சுட்டிச் சிறுமியிடம் அந்தப் பார்சலைக் கொடுத்து விடப் பார்த்தார். கொலஸ்மா ரீச்சரின் குணம் தெரிந்த சிஸ்ரமும், நிலா ரீச்சரும் ஓடிப்போய் கொலஸ்மா ரீச்சரோடு சேர்ந்து கொண்டனர். இப்ப அந்தப் பார்சலை மூன்று பேருமாகச் சேர்ந்து கொடுக்க முனைந்தனர். சுட்டிச்சிறுமி உடனே அதனை வாங்க மறுத்துவிட்டுத் தாயைப் பார்த்தாள். தாய் தலையசைத்துச் சொன்ன பிறகுதான் அவள் அவற்றினைப் பெற்றுக் கொண்டாள். இது கொலஸ்மா ரீச்சருக்கு ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது. தனக்கேற்பட்ட ஒரு அவமானமாக இதைக் கருதினார்.

மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து தங்களுக்குள் சிரித்துக்கொண்ட போதும் கொலஸ்மா ரீச்சர் முகத்தில் சிரிப்பு வரவே இல்லை. அவவுக்குச் சிரிப்பு வராமையக்கான காரணங்கள் இரண்டாக இருக்கவேண்டும். ஒன்று, தான் தனியே சென்று கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்த போது நிலா ரீச்சரும், கொலஸ்மா ரீச்சரும் தன்னோடு சேர்ந்து கொண்டது; மற்றது தான் பார்சலைக் கொடுக்கும்போது, அதனை சுட்டிச்சிறுமி உடனே வாங்க மறுத்தது, என்று நான் எனக்குள் நினைத்துக்கொண்டேன். இந்த மூன்று ரீச்சர்மாருக்கும் என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அன்றே உணர்ந்துகொண்டேன். அதற்குப் பிறகு அதன்படியேதான் நானும் பழகத் தொடங்கினேன்.

பெரிய வகுப்பு முதல் சின்ன வகுப்பு வரையான அத்தனை மாணவர்களுக்கும் என்னில் ஓர் ஈர்ப்பு இருந்தது. நான் மாணவர் களோடு அன்பாக உரையாடும் தன்மையும், பாடம் படிப்பிக்கும் முறையும் பிடித்திருப்பதாகப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர் என்னிடம் வந்து சொல்லத் தொடங்கினர். இதனை அதிபரிடமும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதிபர் இதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்லும் போது எனக்கும் மனதிலே புழுகமாக இருக்கும்.

பெற்றோர் கூட்டம் நடந்த அன்று வரலாறு காணாத பெற்றோர்கள்

அங்கு வந்திருந்தனர். அதிபர் தன் உரை நிகழ்த்தி முடிய அந்தப் பிரதேசத்து விதானையாரும் சிறு நிமிடங்கள் உரை நிகழ்த்திவிட்டு இருந்தார். அவருடைய உரைக்குப் பிறகு, பெற்றோரின் அபிப் பிராயங்கள் அறியும் நோக்கிலே அவர்களுக்கான சந்தர்ப் பத்தினை அதிபர் வழங்கினார். அதிபரின் இந்த அனுமதி கிடைத்ததும் பெற்றோர் ஒவ்வொருத்தராகத் தங்கள் கருத்துகளைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

“இப்ப எங்கட பிள்ளையள் ஒழுங்காக வருகிறார்கள்; விடிய நாலு நலரை மணிக்கெல்லாம் எழும்பிப் படிக்கிறார்கள்” என்று ஓர் அம்மா சொன்னார்.

“பிள்ளைகள் சுத்தமாகவும் நேரத்தோடும் வருவதை நானும் பார்க்கிறேன்” அந்த உணர்க்கடைகாரஜயா சொன்னார்.

“பிள்ளையளுக்குக் கணிதம் எண்டால் என்னவெண்டு இப்பதான் விளங்குதெண்டு பிள்ளையள் சொல்லுதுகள்” பத்தாம் வகுப்பு மாணவியின் அப்பா சொன்னார்.

கணிதபாடம் கற்பித்தல் திறன் பற்றியும், நான் மாணவர்களோடு பழகும் முறை பற்றியும் விதானையார் தன் உரையிலே சொன்ன பிறகுதான் இந்தப்பெற்றோரும் இப்படித் துணிச்சலோடு சொல்லத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். இப்பதான்... இப்பதான்... என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லும்போது, ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் என்னையே பார்த்து “உம்” என்றிருந்தனர். ஏனென்றால், இந்தப் பாடசாலைக்குப் படிப்பிக்க வந்து நாலு மாதம்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள்ளே, இந்த மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் நல்லதாகச் சொல்வதை அவர்கள் யாருமே விரும்பவில்லை என்பதை நானும் உணரத் தொடங்கினேன். அதிபர் இப்பாடசாலைக்கு வந்து ஒரு வருடத்திற்கும் அதிகமாகிவிட்டன. இப்படி யாருமே தன்னைச் சொல்லவில்லை என்ற மனவுளைச்சல் அவருக்குள்ளே உருண்டு புரளத் தொடங்கியது. பெற்றோர் கூட்டம் ஆரம்பிக்கும் போதிருந்த அவரின் முக மலர்ச்சி அந்தக்கூட்டம் முடியும்போது இருக்கவில்லை.

தவறாகவும், பிழையாகவும், முறையற்றும் நடக்கிற எந்தவொருவரும் தங்கனையும் பாராட்டவேண்டும் என்று நினைப்பது மனித இயல்புதான், போலும். அதிபரின் மனிதனையும் அப்படித் தான் இருந்திருக்கிறது. அதற்காக, மற்றவர்கள் என்னைப் பாராட்ட வேண்டும்; புகழ வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறேன் என்று மட்டும் நினைத்துவிட வேண்டாம். இப்படிப் பழகுவது; இப்படிச் சுற்பிப்பது என்னிடம் இயல்பாக இருப்பது ஒன்று. என் இயல்பு சரியென்றால் அதன்படி அவர்களும் நடந்துகொள்ள முயற்சிக்கலாம். அதற்காக, என் பாடசாலையில் இருக்கிற ஆசிரியர்கள் ஒருசிலர் போல் பொறாமைப்படுதலை நானும் சுற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று யாராவது நினைத்தால், அது என்னால் முடியாத காரியமாகும்.

பாடசாலைக்குச் சென்று அடுத்தடுத்த வாரமே அதிகாலை மற்றும் மாலை வகுப்புகள் வைக்கத் தொடங்கினேன். “காலமைபின்னேரம் எண்டு உவர் உப்பிடிப் படிப்பிக்கிறார், இந்த ஊர்ச்சனமென்ன உவருக்குச் சிலையா வைக்கப் போயினம்? என்று நிலா ரீச்சர் சொல்லியிருக்கிறார்.

“அதிபரைப் பேக்காட்டி, பிறிண்டெடுத்து அடிக்கடி சோதனை வைக்கிறதும், அந்தச் சோதனையில் மாணவர் எடுத்த புள்ளிகளை ஒரு பைல் பண்ணி வைக்கிறதும், எங்களுக்கல்லே சங்கடத்தைத் தருகுது” சிஸ்ரர் இப்படிச் சொன்னார்.

ஒரு தடவையல்ல; ஒருவரிடம் மட்டுமல்ல, பல தடவை; பலரிடம் இவர்கள் இப்படிச் சதைக்க எனக்கும் ஒருமாதிரியாகத்தானே இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் அதிபரிடம் சொல்லி வைத்தேன். நான் செய்யக்கூடியதும் அதுதானே! அவர்கள் சதைத்து விட்டார்கள் என்பதற்காக எப்படி அவர்களைக் கேட்க முடியும்? அப்படிச் கேட்பதுகூட அவர்களுக்கான ஒரு தண்டனைதானே! அதனால்தான், அதிபரிடம் சொல்லி வைத்தேன். இப்படியொரு விடயத்தினை அதிபரிடம் நான் சொன்னபோது, “நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதங்கோ, சேர். என்ன பிரச்சினை வந்தாலும்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

நான் இருக்கிறேன் தானே!” என்று அதிபர் என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லும் போது நானும் உற்சாகமாகவே தெரிந்தேன். ஆனால், ஆசிரியர்களுக்கிடையில் ஒரு முரண்பாட்டை ஏற்படுத்திவிட்டால் பாடசாலையை ஒழுங்காகக் கொண்டு நடத்தலாம் என்பது அதிபரின் முட்டாள்தனச் சிந்தனையை பிறகுதான் நானும் நன்குணர ஆரம்பித்தேன்.

நிலா ரீச்சரும், சிஸ்ரரும் என்னை விமர்சித்த விடயம் அதிபரிடம் போய் சொன்னது மகா தப்பு என்பதையும் பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன். நான் சொல்லுகிற எந்தவொன்றையும் அந்த இரு ரீச்சர்மாரிடமும் சொல்லிவிட்டு, நான் தனிமையில் இருக்கின்ற போது அவர்கள் பற்றிய குறைகளை அப்பட்டமாக என்னிடமும் சொல்லுவார்.

சகுந்தலா ரீச்சர் ஒருநாள், ரெலிபோன் எடுத்து, “சேர், அதிபரோடு கவனமாகக் கதையுங்கோ; நீங்கள் கதைக்கிற எல்லாத்தையும் அவளுவளுக்குச் சொல்லுறார் போல; எல்லாக் கதையளையும் நேரில சொல்லுறேன் சேர்; இதை நான்தான் சொன்னது என்று என்னைப் புடி குடுக்காமல் நடந்தால் சரி சேர்” என்று சொன்னார்.

அந்த நாளுக்குப்பிறகு நான் வலு அவதானமாக அதிபரோடும் பழகத் தொடங்கினேன். இதற்குப் பிறகான என் அமைதி நிலை அதிபருக்கு அந்தரநிலையினை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஒரு நாள், என்னைக் கண்டுவிட்டு “ஏன் சேர் கதைக்காமல் திரியுறியள்; முந்தியெண்டால் எவ்வளவோ கதையள் கதைப்பியள்; என்ன நடந்தது சேர்; நீங்கள் எங்கட நூல் நிலையத்துக்கென வாங்கித் தந்த எண்ணாயிரம் பெறுமதியான புத்தகங்களும் பிள்ளைகளுக்கு எத்தனை பிரயோசனம் தெரியுமா?” என்று தன் வினாவினூடே நான் பாடசாலைக்குச் செய்தவற்றையும் சொன்னார்.

“அது ஒண்டுமில்லை சேர்” என்று நான் மொட்டையாகப் பதில் சொன்னேன். வேறு எதுவும் என்னிடம் பேசாது அதிபர் போய் விட்டார்.

ஒவ்வொரு காலைப்பொழுதிலும் “குட்மோனிங் சேர்” என்று நான் சொன்னால் மாத்திரம் “குட்மோனிங்” என்று அதிபர் சொல்லுவார். இதை நான் பெரிதாக எடுப்பதில்லை. அதிபருக்கு, அதுவொரு எனக்கான பழிவாங்கல் செயலாகவே தனக்குள் தான் நினைத்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும், பாடசாலையில் என் செயற்பாடுகளில் எந்தவொரு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. பிள்ளைகளின் ஒழுக்கம்; பிள்ளைகளின் சுத்தம்; பாடசாலைச் சுத்தம் என்று எல்லாமும் நல்லபடியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தன. பிள்ளைகளும் என் சொல் கேட்டு நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அந்த கொம்பியூட்டர் மேசையில் அமர்ந்து எனது வேலைகளைச் செய்ய ஆயத்தமானேன். அதிபருடைய அறையில் தான், அந்த கொம்பியூட்டரும் இருந்தது. அன்று வழக்கத்திற்கும் மாறாக கொம்பியூட்டர் லொக் செய்யப்பட்டிருந்தது. இதனால், அதை ஓபின் செய்து, உள்ளே சென்று எனக்கான கோவையினை எடுத்து வேலையினைச் செய்ய முடியாமல் இருந்தது. உடனேயே அதிபரிடம் கேட்டேன், “இதாண்ட பாஸ்வேட் என்ன சேர்?” என்று. உடனே அவர், பியோன் சுகந்தனிடம் “சுகந்தனண்ணா, சிஸ்ரரிடம் போய் பாஸ்வேட்டை கேட்டு வாங்க” என்று சொல்ல சுகந்தனும் துருதுருவென ஓடிப்போனார்.

இப்ப சிஸ்ரர் வந்தவுடன், மளமளவென்று பாஸ்வேட்டைப் பதிவேற்றி ஓப்பின் செய்தார். “பாஸ்வேட்டை எனக்கும் சொல்லுங்க, சிஸ்ரர். நான் வேலை செய்யுற ஒவ்வொரு முறையும் உங்களிட்டை பாஸ்வேட் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியாது” என்று சொன்னேன்.

“பாஸ்வேட் என்பது இரகசியமானது. அது ஓராள்தான் வைத்திருக்கமுடியும்” என்று சொன்னார்.

எனக்கு இது கடுப்பாக இருந்தது. கதிரையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு எழுந்து நின்று, “நானும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வேலை செய்யத்தான் வந்திருக்கன். இந்த மாதிரியான உன்ர குரங்குப் புத்தியை உன்னோடு வைச்சுக் கொள்ளும்; உண்மையான

ஆசிரியைக்கான தகுதி உன்னட்டை கொஞ்சமும் கிடையாது என்று எனக்கு எப்பவோ தெரியும்; புனிதமான சிஸ்ரர் என்ற சொல்லுக்கு உன்னால் அவமானம்; உன்ர காட்டுப்புத்தியைக் காட்டிப்போட்டாய் நீ” என்று சொல்லிவிட்டு அதிபரிடம் போனேன். அங்கே, அதிபர் மௌனமாகச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த அதிபருக்குக் கீழே வேலை செய்வது என்பது கஸ்ரம்தான். விலாங்குமீன் போலதலை காட்ட வேண்டிய இடத்தில்தலையைக் காட்டி; வால் காட்ட வேண்டிய இடத்திலே வாலைக் காட்டி தப்பிக்கிற குணம் நிறையவே இருக்குது. ஒரு தகுதியற்றவருக்குக் கீழே நான் வேலை செய்கிறேன் என்பதை நினைத்து வெட்கப் பட்டேன். ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக, “சேர், இனிமேல் கொம்பியூட்டர் தொடர்பான எந்தவொரு வேலையும் என்னிடம் கேக்கக் கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டேன். அறுத்தால், இரத்தம் வராத அளவுக்கு அதிபரின் முகம் கருகிப் போய் தெரிந்தது.

நான் ஓய்வெடுக்கும் அறைக்குள் வந்து இருந்தேன். அங்கே யாருமே இருக்கவில்லை. அதிபரின் இரண்டுபட்ட குணநிலை நினைத்து வெட்கப்பபட்டேன். மனதிலே ஒண்டு வைத்து வெளியே இன்னொண்டு பேசி மற்றவர்களிடம் பழகுவவர்கள் நிச்சயம் துன்பங்களை அனுபவிப்பார்கள். இதை எங்கேயோ படித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உந்த அதிபர் என்ன துன்பத்தை அனுபவிக்கப் போறாரோ..? என்று நினைத்துவிட்டு, அந்த மேசை மேலே முகக் குப்புறப்படுத்துவிட்டேன். என் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்து என் கன்னங்களை நனைத்துக் கொண்டிருந்தன.

இச்சம்பவம் நடந்து ஒரு மாத இடைவெளிக்குள் இப்படியொரு துயர சம்பவம் அதிபருக்கு வந்ததிற்காக என்னை நானே நோகத் தொடங்கினேன். இந்த ஒரு மாதமும் அதிபருக்கு “குட்மோனிங் சொல்லவோ..? அவரோடு கதைப்பதற்கோ..?” நான் முயற்சிக்க வில்லை. இதெல்லாம், ஒரு முட்டாள்த் தனம் என்பதை உணர்ந்து

தமிழினி ----- சமரபாகு சீகா உதயகுமார்

விட்டு, இப்ப அதிபருக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் அதிபருக்கு நல்லதொரு நண்பனாக இருந்து உதவி செய்ய வேண்டும் என்றுதான் எண்ணினேன்.

சுட்டிச்சிறுமியின் சுகம் விசாரிக்க முதல் நாள் சென்றபோது அதிபரை நான் சந்திக்கவில்லை. அடுத்த நாள் காலையில் நானும் என் மனைவியும் சென்று போய்ப் பார்த்தோம். அப்பவும் அதிபரை நான் சந்திக்கவில்லை. ஒவ்வொரு இரவும், சுட்டிச்சிறுமிக்காக நான் பிராத்தனை செய்யத் தொடங்கினேன். வீரபத்திரகோயில், அம்மன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில்களுக்கு சென்று வழிபட்டு வந்தேன். என் மனைவி எனக்கு மாலைகட்டி உதவி செய்தாள். மாலைகளை ஐயரிடம் கொடுத்து சாமிக்கு சாத்தி வழிபட்டேன். கோயில் சுவாமி முன் இருந்து தியானம் செய்தேன். தியானத்தின் போது சுட்டிச்சிறுமியின் நாமத்தை உச்சரிப்பேன். மணித்தியாலக் கணக்கில்கூட என் தியானம் தொடர்ந்திருக்கும்.

நான் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போகிற ஒவ்வொரு தருணத்திலும் அதிபரைக் காண்பதே இல்லை. இப்படி ஏழு நாள்கள் போய் வந்தேன். இந்த ஏழு நாள்களும் எங்கள் வீட்டில் மச்சம் என்பது சமைக்கவே இல்லை. கோயில்; பிராத்தனை என்று என் வழிபாடு போய்க்கொண்டிருந்து. எட்டாம் நாளும் போனேன். அதிபர் என்னைக் கண்டு ஓடி வந்தார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்து சத்தமாக அழத்தொடங்கினார். எனக்குள் ஒரே விபரீத எண்ணங்கள். நடக்கக்கூடாதது ஏதும் நடந்துவிட்டதோ என்ற ஏக்கம்.

“சேர் என்னை மன்னிச்சிருங்க; உங்கள் நல்ல மனசைப் புரிஞ்சுக்காமல் அந்த ரீச்சர்மாரோடு சேர்ந்து பழிவாங்கலாக நடந்துவிட்டேன்; அதுக்குப் பிறகுதான் இப்படியெல்லாம் எனக்கும் நடக்குது போல; போன ஆறு நாளும் கொழும்பில என்னைக் கூப்பிட்டு விசாரிச்சாங்கள்; எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில நாலு வருசத்துக்கு முந்திய அதிபர் செய்த ஊழலுக்கு என்னைக் கூப்பிட்டுத் துருவித் துருவி கேள்வி கேட்டாங்கள்; இங்கை என்ற மகளினர் பிரச்சினை இப்படியிருக்கேக்க, நான் அங்கே போக

தமிழினி ----- சமரபாரு சீனா உதயகுமார்

வேண்டிய கட்டாயம்; இனி இப்படியொரு துன்பம் ஆருக்குமே வரக்கூடாது, சேர்; போய்ப்பாருங்க சேர்; என்ற கடவுள் இண்டைக்குத் தான் முனிச்சப் பாத்து அம்மா, அப்பா எண்டு கதைக்கிறாள்; அவளை நீங்களும் போய்ப்பாருங்க, சேர்" என்று சொல்லி என்னை இழுத்துக் கொண்டு போனார்.

அங்கே போன நான், சுட்டிச்சிறுமியைக் கட்டித் தழுவி நெற்றியிலே ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, என் சொக்கினை அவள் சொக்கோடு உரசிக் கொண்டேன். அவள் முகத்திலே பாரிய புன்னகை வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது. அந்தப் புன்னகை பார்த்த என் கண்கள் ஆனந்தத்தில் கலங்குகின்றன. இனி அவளுக்கு எதுவும் நடந்துவிடாது என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் பிரவாகித்து வந்தது. இப்படியெல்லாம், நடந்துகொண்டிருக்கையிலே அதிபரின் மகளைப் பார்க்கவென்று அந்தப் பாடசாலையில் இருந்து ஒரு ரீச்சர்மாரும் ஒரு நாள்கூட வரவில்லை என்று அதிபரின் மனைவி அதிபரிடம் சொல்வது என் காதிலும் கேட்கிறது.

ஞானம் - மார்கழி 2017

அவளும் ஒரு பெண்

நான் அழகாய் இருத்தல் என்பது எனக்கு எத்தனை துயரம் தெரியுமா? எல்லோரும் தாங்கள் அழகோ; அழகில்லையோ தங்களை யாரும், “நீங்கள் பெரிசா அழகில்லை; உந்த உடுப்பு உங்களுக்கு வடிவில்லை; தலைமுடியை இனி உப்பிடி இழுக்காதேங்கோ” என்று சொன்னால் எவருக்கும் மனம் கோணத்தான் செய்யும். இப்படியெல்லாம் சொல்லுவதால், என்னை நானே மிகவும் உயர்வுள்ள ஓர் அழகியாய் நினைக்கிறேன் எனும் அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன் என்று மட்டும் நினைத்து விடாதீர்கள். உண்மையில் நான் அழகானவள்தான்; அது என் உணர்வு சார்ந்த ஒன்று. அதற்காக எனக்குள்ளே எந்தவொரு பிரமாண்ட பெருமிதங்களும் இருப்பதில்லை. ஓரளவு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்த என்னை மிகவும் எச்சரிக்கையோடுதான் இன்றுவரை என் பெற்றோர் வளர்த்தனர். நானும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன்.

நான் சாமத்தியப்பட்ட நாளிலிருந்து என் மீதான அம்மாவின் எச்சரிக்கை இன்னும் அதிகமாகவே இருந்தது. என் ஊரில் என்னைவிட மூத்த அக்காமாருக்கு நடந்த சில அசாம்பாவித சம்பவங்களை என்னிடம் சொல்லி ஞாபகம் செய்வார், அம்மா. குமரப்பிள்ளையன் கவனமாக நடக்கோணும்; ஒரு வார்த்தை பேசும் போதுகூட நிதானிச்சத்தான் பேசவேண்டும்; சிரிக்கும் சிரிப்பிலும் ஒரு அமைதி இருக்கோணும் என்றெல்லாம் என்னிடம் சொல்லுவார். இப்படி அம்மா, என்னை எச்சரிக்கை செய்யும்போது எனக்கும் அறியண்டமாகவே இருக்கும். அந்தநேரம் அம்மாவை நான் சினந்து பேசிப்போடுவேன். அதற்குப்பிறகு அம்மா, அமைதியாகிவிடுவார். தன்பாட்டுக்கு தன் கடமைகளில்

ஈடுபடுவார். அம்மாவின் அந்தநேர முகபாவணையைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கும். அம்மாவைச் சினந்து பேசியதற்காக மனம் வருத்தப்படுவேன். சிலநேரம் கழித்து அம்மாவைக் கட்டிப்படிச்சு முத்தம் கொடுப்பேன். அம்மாவை ஓரளவு சமாதானம் செய்திடுவேன்.

ஏ.எல். படிக்கும்போதோ; ஏ.எல்.படிக்கும்போதோ என்னில் ஏற்படாதிருந்த காதல் எனும் உணர்வுநிலை, நான் கல்வியியல் கல்லூரிக்குப் போனபிறகு ஏற்பட்டது என்பது உண்மைதான். நானும் ஒருவனைக் காதலிக்கிறேன்; அவனும் என்னைக் காதலிக்கிறான். அவன் பெயர் இனியவன். எங்கள் இருவருக்குமான காதல் உண்மையாக இருந்தது. என்னை அவன் தன்னுள் எடுத்தானோ; இல்லை என்னுள் அவனை நான் எடுத்தேனோ தெரியவில்லை. கணம் கணம் சுகம் தரும் ஒரு இதமாகவே எங்கள் காதல் இருந்தது. இப்படியான எங்கள் காதல் விவகாரம் இரு வீட்டாருக்கும் தெரிய வர அவர்களும் அதற்குச் சம்மதித்தனர். இருந்தாலும் எச்சரிக்கைப் படுத்த மறப்பதில்லை. சுதந்திர வானில் பறக்கும் இரண்டு பறவைகளின் இனிய உல்லாசம் போல எங்கள் காதலும் இனிதாக மிளிர்ந்தது.

நான் ஏ.எல். படிக்கிற காலத்தில், என்னைக் காதலிக்கச் சொல்லி அலைந்து திரிந்த என் வயதுப் பொடியன் என் மீது கொலை வெறியாக இருந்தனர். என்னைக் கண்டபடி திட்டிச் சபித்தனர். இப்படி அவர்கள் புலம்புவதை இன்றும் நான் அறிவேன். காதல் என்ன கடையில் வாங்கும் சுத்தரிக்காயா? யாருக்கும் இலகுவில் கிடைத்துவிட. ஒரு பெண்ணாக இருந்து, அம்மா; அப்பாவின் சொல் கேட்டு, அடக்கமாய் இருந்து படித்த எனக்குப் படிப்பில் வெற்றி கிடைத்தது; கூடவே அழகான காதலும் கிடைத்தது. அமைதியான காத்திருப்பில் எனக்கு கிடைத்திருப்பது என்னவோ அழகான காதலும், எனக்கான என் வாழ்வும்தான். இதனால், என் பெற்றவர்களுக்குத்தான் நன்றி சொல்வேன்; வாழ்த்தும் தெரிவிப்பேன்.

என் அழகும் அமைதியும் நிறைந்த வாழ்விலே மின்னலென சில புழுதிகள் வீசத்தொடங்கின. அழகு ஆபத்தானது என்பது உண்மை தான் போலும். இப்ப சில நாள்களாக என் மனம் நோகும் வண்ணம் சில செயல்கள் நடந்தவண்ணம் இருந்தன. அவற்றினை நான் மிகவும் துயரத்துடன் அனுபவிக்கத் தொடங்கினேன். அதை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமலும் இருந்தது. என் காதலன் இனியவன் பற்றி கூடாதமாதிரிக் கடிதங்கள் எனக்கு வந்துகொண்டிருந்தன. முதல் இருமுறை வந்த கடிதங்களைப் படித்து மனம் சுழன்று போன நான், அதற்குப் பிறகு கடிதங்கள் வரும்போது, கடிதத்தை இனம் கண்ட கெட்டித்தனத்தில் அதைப் படிக்காமலேயே அடுப்பில் போட்டு கொழுத்தி விடுவேன். ஆரம்பமாகக் கிடைத்த அந்த இரண்டு கடிதங்களையும் இனியவனிடம் காட்டும்போது, அவற்றினை வாசித்துவிட்டு; மனதுக்குள் சிரித்தான். பிறகு அதை என்னிடம் தந்தான். அதை நான் கிழித்துக் கசக்கி எறிந்தேன். “இனி உப்பியுடைய கடிதம் வந்தால் என்னிடம் கொண்டு வராதே” என்று சொல்லியிருந்தான்.

இப்படித்தான் ஒருநாள், ஊர் கோயிலுக்குப் போய் சுவாமி கும்பிட்டு விட்டு நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். கோயில் கிட்ட என்பதால் நடந்துதான் போய் வந்தேன். அப்போது இரண்டு வாலிபர்கள் வெள்ளை வானில் வந்து என்னை வழி மறித்தனர். தாங்கள் நகரசபைத் தலைவர் கயந்தரூபனின் ஆக்கள் என்று தங்களைத் தாங்கள் அறிமுகம் செய்தனர்.

“இன்று பின்னேரம் நாலு மணி போல அவருடைய சொந்தக் காரியாலயத்திற்கு வரட்டுமாம்; கயந்தரூபன் சேர் உங்கள் வரவிற்காகக் காத்திருப்பார்” என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டனர்.

என்னத்திற்காக இப்படி இவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள்? என்பது எதுவுமே எனக்கு விழங்காமல் இருந்தது. கோயிலுக்குப் போய் வந்தால் மனதுக்கு ஓர் ஆறுதலும், அமைதியும் கிடைக்க வேண்டும் அல்லவா? இன்று எது மாதிரியும் இல்லாத புதுமாதிரியான

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

மனக்குழப்பத்திற்கு ஆளாகியிருந்தேன். எந்தவொரு வீட்டு அலுவலும் செய்யமுடியாமலே இருந்தது.

கயந்தரூபன், அவன் ஒரு லோயர்; கல்யாணம் செய்து விவாகரத்துப் பெற்றவன். அதற்குப் பிறகு தன் சொந்தக் காரியாலயத்தில் வேலை செய்கிற பெண்கள் சிலரைக் கட்டாயத்தின் பேரில் நாசமாக்கிய கயவன்; தன் காரியாலயத்தில் வேலை செய்கிற வடிவான பெண்கள் யாராக இருந்தாலும் அந்தப் பெண்களை அடையவேண்டும் என்று எண்ணிப் பல தடவை மானம் கெட்டுப்போனவன். அவனின் வில்லங்கமான காமநோய்க்குப் பயந்த பெண்கள் அந்தக் காரியாலயத்தில் வேலை செய்ய விருப்பமில்லாமல் ஓடி யிருக்கிறார்கள். அப்படி அந்தக்காரியாலயம் விட்டு ஓடிப்போன பெண்கள் இதுபற்றி வெளியே அதிகம் சொல்லிக் கொள்ளமாட்டார்கள். அவன் ஆள்களை வைத்து, பெண்பிள்ளைகளாகிய தங்களை ஏதாவது முறையில் பழிவாங்கிப் போடுவான் என்ற மனப்பயம்தான் அதற்கெல்லாம் காரணம்.

கண்கள் இரண்டும் தேவாங்குக் கண்கள் போல வெளி பிதுங்கித் தெரிவான்; தலை முடியைக் கன்னமாக உச்சி வகிட்டுத்து மளித்து இழுத்திருப்பான். எந்தவொரு பெண்ணும் அவனைப் பார்த்தால் காதலோ; காமமோ கொள்ள மனம் வரமாட்டான். படித்தவன்; நகரசபைத் தலைவன் என்ற ஒரு பின்னணிக்காகவே அவனுடன் நட்பாக இருப்போம் என யாரும் பழக நினைப்பர்.

அவன் அந்த ஊரில் செய்கிற எந்தவொரு குற்றச் செயல்களுக்கும் அவனது அரசியல் பின்னணியாக ஒருவன் இருந்தான். பக்க துணையாக இருந்த அவன் பெயர் குருமந்திரேந்திரன். இவன் மிகச் சிறந்த சட்ட வல்லுநர் என்றும்; ஒரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பினை எழுதக்கூடிய ஆற்றல் அவனிடம் இருக்கிறது என்றும் ஒரு கதை உலா வந்தது. மக்களும் அதை நம்பினர். படித்துப் பட்டம் பெற்ற பலரும் அப்படித்தான் கதைத்தனர். இதுகூட, குருமந்திரேந்திரனின் ஒரு தந்துரோபயமான கதை பரப்பல் என்று நானும் பின்னர்தான் அறிந்தேன். இத்தகைய குருமந்திரேந்திரனின் மிக நெருக்க

தமிழிளி ————— சமரபாகு கீனா உதயகுமார்

மானவனாகவும்; அதிவிசுவாசியாகவும்; நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகவும் விளங்கியவன்தான் இந்த கயந்தரூபன்.

குருமந்திரேந்திரன், சமூகம் தருகிற எந்தவொரு சமூக நிகழ்விலும் கயந்தரூபன் பிரசன்னமாவதற்குத் தவறமாட்டான். கயந்தரூபன், ஒரு சினிமாவில் வருகின்ற கொடுமை நிறைந்த வில்லனின் விம்பமாகவே எனக்கும் தோற்றினான். இப்ப, என்னைத் தன் காரியாலயத்திற்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறான். அங்கே நான் எப்படிப் போக முடியும்? நான் போகவே கூடாது. இப்ப, இந்த விடயத்தினை இனியவனுக்கு நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். உடடினடியாகவே தொலைபேசி அழைப்பெடுத்துச் சொல்லியும் விட்டேன். இனியவனும் என்னிடம் அப்படித்தான் சொன்னான். நீ அங்கே போக வேண்டாமென்று.

நான் அவன் கட்டளையினைக் கேட்டு, அவன் காரியாலயத்திற்கு போகாத நாளிலிருந்து அவனின் வெள்ளை வான் என்னைப் பின் தொடர்வதை உணரத்தொடங்கினேன். இதனால் நான் கல்வியல் கல்லூரிக்குப் போவதற்கும், பிறகு நான் வீடு திரும்புவதற்கும் என அப்பா உதவி செய்யத் தொடங்கினார். இது அப்பாவிற்கொரு வேலையாகவே இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் ஒரு தந்தையின் நிலையில் இருந்து நல்லதொரு பாதுகாவலனாகவும் தொழிற்பட்டார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்பா தன்னுடைய காரிலே எப்பவும் என்னை ஏற்றி இறக்கினார். அப்போதெல்லாம் அந்த வெள்ளை வானின் பின் தொடர்தலை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

ஒருநாள் பின்னேரம் கல்வியியல் கல்லூரியில் இருந்து இனியவனின் மோட்டர்சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தேன். அந்த வெள்ளை வான் எம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்ததை அவதானித்த இனியவன், மோட்டர் சைக்கிளை குச்சொழுங்கையால் விட்டு என் வீடு கொண்டு வந்து சேர்த்தான். என்னை என் வீட்டிலே விட்டுவிட்டு தன் வீடு போய்க் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த வெள்ளை வான் அவனைத் தள்ளி விழுத்தி விட்டு ஓடிச்சென்றது. கடும் காயத்திற்குள்ளான இனியவன் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

பட்டான். பொலிஸ் வந்து விசாரித்த போது தற்செயலான விபத்தென்று பெயர் சொல்லிச் சமாளித்தார், இனியவனின் அப்பா. நல்ல காலம் இனியவனுக்கு உயிராபத்து எதுவும் வரவில்லை. காயத்தோடு தப்பியிருந்தான்.

இப்படி கயந்தருபனால் ஊரவர்களுக்கு வந்த பிரச்சினை ஒன்றல்ல இரண்டல்ல. எத்தனையென்று எண்ணாமலே சொல்லிக்கொண்டு போகலாம். அப்பவெல்லாம் யாரோ? எவருக்கோ? பிரச்சினை என்று தான் நானும் எண்ணியிருந்தேன். அந்தப்பிரச்சினை எனக்கு வந்து; அதை நானும் அனுபவிக்கும் போதுதான் மற்றவர்கள் பட்ட வேதனைகளை நானும் அனுபவிக்கத் தொடங்கினேன். இதற்குப் பிறகுதான் இனி இவனைச் சும்மா விடக்கூடாது என்று முடிவெடுத்தேன்.

தன்னைக் கல்யாணம் செய்யும்படியும்; தன்னால் எனக்கொரு கௌரவம்; மதிப்பு; மரியாதை; அந்தஸ்த்து என்று எல்லாம் கிடைக்கும் என ஒரு புரோக்கர் மூலம் சொல்லி விட்டிருந்தான். இப்படி இன்னொருவனின் காதலியை தன் மனைவியாக்க நினைக்கிற அவனின் எண்ணங்களுக்காக அருவருத்தேன். படித்த முட்டாள் என்று சொல்வது இவனைப் போன்ற ஆள்களைத்தான் போலும்.

இப்ப ஒவ்வொரு பொழுதிலும் கயந்தருபனின் ரவுடித்தனத்தை நினைத்து ஆத்திரம்கொள்ளத் தொடங்கினேன். அவனுக்குத் தக்கபாடம் புகட்ட எண்ணினேன். வீரப்பெண்கள் வாழ்ந்த தேசத்திலல்லவா நானும் வாழ்கிறேன். எங்கட அண்ணை வாழும் காலத்தில் தான் பெண்கள் வீரப்பெண்மணிகளாக வாழ்ந்திருக் கிறார்கள். பெண்களை மதிக்கிற பண்பும் வளர்ந்திருந்தது. அப்பவெல்லாம் ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணினால் கூட ஆபத்து வந்தது கிடையாது. இப்ப அவர் காணாமல் போட்டார் எண்டோணை எல்லாரும் தங்கட இஸ்டத்துக்கு ஆட வெளிக் கிட்டிருக்கினம். அண்ணை இருந்தார் எண்டால், உவங்களைப் போன்ற ஆக்களை எப்பவோ போஸ்ற்மரத்திலகட்டி வைச்சுச் சுட்டுத் தொங்க விட்டிருப்பார்.

இப்போதெல்லாம் இங்கே உள்ள இளையவர்கள் கொலைவெறி பிடித்த மனநோயாளிகளாகவும், காமப் பிசாசுக்காரர்களாகவும் வழி நடத்தப்படுகின்றனர். இவற்றிற்கெல்லாம் பின்னாலே ஏதோ வொரு அரசியலும் இல்லாமல் இல்லை. தானும் தன் குடும்பமும் நல்லாக வாழ்ந்தால் சரி என்ற எண்ணப் போர்வையிட்ட சுயநல மனிதர்கள்தான் இங்கே அதிகமாகிவிட்டனர். இதனால் பாதிப் படைவதென்னமோ எமது சமுதாயம்தான். இப்படியான சந்தர்ப்ப வாத கூட்டங்களின் கொட்டத்தினை அடக்க வெண்டாலும் அண்ணை வரவேணும். அண்ணையைக் கடவுள் என்றும்; புனிதர் என்றும் சொல்லுவார்கள். அண்ணையின் காலத்தில் எமது மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கும், அண்ணை காணாமல் போன நாளிலிருந்து இன்று வரையான எமது மக்கள் வாழும் வாழ்க்கைக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்படியாக பெண்கள் மீது அவர் வைத்திருந்த மதிப்பும்; பெண்களுக்கு அவர் தந்த இடமும் என் மனவெளியில் ஊஞ்சலாய் ஆடுகின்றன. அண்ணை தெய்வமானவர் என்று சொல்லவே என் மனமும் ஆவல்கொள்கிறது.

ஒரு சமுதாயத்தில் ஒரு பெண் அனுபவிக்கக்கூடிய துயரினை அதிகமாக அனுபவிக்கிற போதுதான் எனக்கும் இப்படியொரு ஞானம் பிறந்திருக்கிறது. இனி உவனைப் போன்ற தறுதலைகளுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்றால் இதை வழக்கில் கொடுப்பதே சிறந்தது என்று எண்ணினேன். என் இந்த எண்ணத் தினை என் வீட்டார் மற்றும் இனியவனுக்கும் தெரியப் படுத்தினேன். உடனடியாகவே அவர்களும் இதற்குச் சம்மதம் தந்தனர்.

“நான் ஒருவனைக் காதலிக்கிறேன் என்று தெரிந்தும், தன்னைக் கல்யாணம் செய்யும்படி என்னை வற்புறுத்துகிறார்; என் காதலன் இனியவனைக் கொலை செய்துவிடுவேன் என்றும் தொலை பேசியில் அச்சுறுத்துகிறார்” இதுவே எனது வழக்கின் சாராம்சம். இதுபற்றி எனக்கான அந்தப் பெண் வழக்கறிஞரிடம் போய்க் கதைத்தேன். அவரின் சில ஆலோசனைகளுக்கு இணங்க வழக்குப் பதியப்பட்டுவிட்டது.

இவ்வழக்குப் பதிந்து மூன்று வாரத்திற்குப் பிறகு போனவாரம்தான் எனக்கொரு கடிதம் வந்தது; இன்று வழக்கென்று. என் குடும்பமோ; என் உறவுகளோ எந்தவொன்றுக்காகவேனும் கோடு வாசல் சென்றதில்லை. இன்று நான் என் குடும்பத்தையே கூட்டிக் கொண்டு வந்து உள்ளே அமர்ந்திருக்கிறேன். அங்கே என்னைத் தெரிந்தவர்கள் பலரும் வந்திருந்தார்கள். என்னையே எல்லோரும் பார்க்கின்றனர். என்னமோ தெரியவில்லை உள்ளம் ஒருவகையான பதட்டம் அடைகிறது. அதே நேரம் அவமானமாகவும் இருந்தது. என்னருகாக அம்மா இருக்கிறார். ஆண்கள் பக்கமாக இனியவனும் அப்பாவும் அருகருகாக இருந்தனர்.

உள்ளே வந்த யாரும் யாருடனும் பேசாமல் இருந்தனர். குண்டுசி விழுந்தால்கூட சத்தம் கேட்கும். அப்படி அமைதியான சூழல் நிலவியது. நீதவான் ஒரு பெண் என்பதால், எனக்கான நீதி சரியாகவும், உடனடியாகவும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. வரும்போது வழியிலே அப்பாவும் இனியவனும் இதைத்தான் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர்.

இப்ப நீதவான் வருவதாக அறிவிக்கப்படுகிறது. எல்லோரும் எழுந்து நின்றுவிட்டு, நீதவான் இருந்த பின்னர் அமர்கின்றனர்.

நான்கு வழக்கு விசாரணை முடிந்துவிட்டனர். ஐந்தாவதாக என்னைக் கூப்பிடுகிறார்கள். எதிராளி கயந்தருபன் அப்போதுதான் உள்ளே வந்து நுளைகிறான். அவன் வரவு பார்த்த பெண் நீதவான் மென்மையான ஒரு புன்னகையினைச் சிந்தினார். அவனும் பல்லினை இழிப்பாகக் காட்டிச் சிரிச்சான். நீதவானும் அவனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னகைத்த நிலை கண்டபோது எனக்குள் ஏதோ போல் இருந்தது; உள்ளம் பதறியது. வரக்கூடாத இடத்திற்கு வந்து அகப்பட்டு விட்டேனோ என்று ஏங்கினேன். அவன் கூண்டிலே ஏற்றப்பட்டான். அதற்குப் பிறகு அவன் மீதான குற்றம் சொல்லப்பட்டது.

“கயந்தருபன், உங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட இக்குற்றத்தினை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறீரா?” நீதவான் கேட்டார்.

தமிழினி ————— சமரபாகு கீனா உதயகுமார்

“இல்லை, மெடம். இதுவொரு குற்றமே கிடையாது. ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்ய விருப்பம் கேட்பது எப்படிக் குற்றமாகும்” அவன் சொன்னான்.

“இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?” என்னைப் பார்த்து நீதவான் கேட்டார்.

“மெடம், எனக்கொரு காதலன் இருக்கிறார். அவர் ஒரு பட்டதாரி; எங்கள் இருவீட்டாரும் எங்கள் காதலுக்குச் சம்மதம் சொல்லி விட்டனர். இன்னும் மூன்றுமாசத்தில் எனது படிப்பு முடிந்து விடும். அடுத்த வருசம் எங்கள் இருவருக்கும் கல்யாணம் நடக்க விருக்குது” என்று நான் சொல்லி முடித்தேன்.

“ஓமம்மா, நீங்கள் காதலிச்சுக் கொண்டதானே இருக்கிறியள். இன்னும் கல்யாணம் ஆகேல்லைத்தானே. உங்களிட்டை படிப்பும் இருக்கு. அழகும் இருக்கு. நீங்கள் கயந்தருபனைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் உங்கள் எதிர்கால வாழ்க்கையின் கௌரவத்திற்கும் நல்லது.” என்று நீதவான் சொன்னார்.

“இல்லை மெடம், உதை ஒருக்காலும் என்னால் என்ன, எவராலுமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. என் வாழ்க்கையை நானே தேர்வு செய்வேன். அந்த உரிமை எனக்குத்தான் உண்டு. எனக்குப் பக்க துணையாக என் அம்மா, அப்பா இருப்பார்கள்”

“யோசிச்சு ஒரு முடிவுக்கு வரவும். இரண்டு கிழமை அவகாசம் தருகிறேன்.” என்று சொல்லி முடித்தார்.

இப்ப, முதலாவது விசாரணை முடித்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்தோம். நீதவான் சொன்னதை நினைக்கும் போது அவர் மீதொரு கோபம் வந்தது. என் வாழ்க்கையில் இப்படி யொரு அவமானத்தை நான் சந்தித்ததில்லை. இனியும் சந்திக்கமாட்டேன் என்றுதான் நினைக் கிறேன். காருக்குள்ளே அம்மாவின் மடியில் என் தலையிணைப் புதைத்து விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தேன். அம்மாவும் கண்கலங்கி அழுதார். காரின் முன் பக்கச் சீற்றில் இருந்த இனியவன் என்னையே திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறான். தன்

கையினை எட்டி என் உச்சந்தலையில் தடவி ஆறுதல் தந்தான்.

ஒரு பெண்ணால் ஒரு பெண் அவமானப்படலாமா? அதுவும் ஒரு நீதி தேவதை என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு பெண்ணால்வா எனக்கும் இப்படியொரு அவமானம்? ஒரு பெண்ணே ஒரு பெண்ணிற்குக் கிடைக்கிற நீதியைத் தட்டிக்கழிக்கிறாரே! அப்படியென்றால், ஆண்களால் பெண்கள் சீரழிக்கப்படுவதை இனி யாரால்? எப்படித் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? இனி பெண்களின் நிலை இங்கே இப்படித்தானா? சட்டம் என்பது இருட்டறை. அது தனக்கு விருப்பமானவருக்காக மட்டுமே வெளிச்சம் காட்டும் போல. பெண்களைத் தாயாக; அக்காவாக; தங்கையாக நினைத்த எங்கள் நிலத்திலா பெண்களுக்கு இப்படியொரு கொடுமை. என் வேதனைகள் அகல விரிந்தோடுகின்றன. அப்பாவின் காரும் தான்.

கார் எங்கள் வீடு நோக்கிப் போகவில்லை. வேறு எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருந்தது. அதுவொரு ரெஸ்ரோரன்ட். எங்களை உள்ளே இருத்திவிட்டு அப்பா வெளியே போகிறார். நாலு ரீயுக்கும் நாலு வடைக்கும் ஓடர் கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தான் இனியவன். வெளியே போன அப்பா யாருடனோ ரெலிபோனில் கதைக்கிறார். கதைப்பதைக் கட்பண்ணிவிட்டு வேறு யாருக்கோ ரெலிபோன் எடுக்கிறார். அவர், அப்பாவின் கோலினை ரிசீவ் பண்றார் இல்லைப் போலும். அப்பா மீண்டும் எடுக்கிறார். இப்ப கதைக்கிறார். கதைத்து முடித்துவிட்டு உள்ளே வருகிறார். நான் எதுவுமே அப்பாவிடம் கேட்க விரும்பவில்லை.

நாலுபேரும் வடையோடு ரீயைக் குடித்துவிட்டுக் கிளம்புகிறோம். எல்லோர் முகங்களிலும் ஓர் அமைதி படர்ந்திருந்தது. அது வடிவாகத் தெரிந்தது. இப்ப அப்பாவுக்கு ரெலிபோன் வர வெளியே மெதுவாக ஓடிப்போகிறார். ரிசீவ்பண்ணிக் கதைக்கிறார். கதைத்து முடித்துவிட்டு திரும்ப யாருக்கோ கோல் எடுக்கிறார். அவசரமாக ஏதோ சொல்கிறார். நாங்கள் மூவரும் காருக்குள் உள்ளே போய் அமரவும், அப்பா வந்து கார்க்கதவைத் திறக்கவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கார் திரும்பி வேறொரு பாதையிலே செல்கிறது. எனக்கொன்றுமே விழங்கவில்லை. இனியவன் என்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அவனுக்கு என்னால் எதுவுமே சொல்ல முடியவில்லை. இப்ப ஓரிடத்திற்கு வந்து கார் நின்றது. ஆலமரத்திற்குக் கீழே காலை நிறுத்திவிட்டு எங்களை இறங்கி வரும்படி சொல்கிறார், அப்பா. அதுவொரு ஒழுங்கை வீதி. அந்த ஒழுங்கை வீதி வழியே நடந்து செல்கிறோம். இப்ப அப்பா திடீரென நின்று திரும்பிப் பார்க்கிறார். மோட்டர்ச் சைக்கிள் சத்தம் கேட்கிறது. ஓ, என்ன இது? இனியவனின் அம்மாவும் அப்பாவும் வருகிறார்கள். என்ன நடக்குது இங்கை? எனக்கு ஒண்டுமே விழங்கவில்லை. மோட்டர் சைக்கிள் நிற்பாட்டப்பட்டது. மோட்டர் சைக்கிள் நிற்பாட்டப்பட்ட இடத்திற்கு முன்னாலுள்ள வீட்டிற்குள் இருந்து ஒரு ஐயா வெளியே வருகிறார். வாங்கோ..! உள்ளே வந்திருங்கோ..! என்று அழைத்துப் போகிறார்.

அங்கே ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்ட கதிரையில் அமர்ந்திருக்கிறோம். அப்போ, அங்கே லோயர் கண்ணபிரான் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தார். இனியவனின் அப்பா, தான் கொண்டு வந்த பையிருந்து எடுத்த பச்சை வாழைத்தடலில் பொதியப்பட்டிருந்த இரண்டு மாலைகளை எடுத்து அந்த மேசையில் வைக்கிறார். எல்லோருக்கும் இப்பதான் விடயம் புரிய ஆரம்பித்தது. இனியவனின் முகத்தில் சிரிப்பின் ரேகைகளைக் காண்கிறேன். அம்மாவும் சிரிக்கிறார்.

தினக்குரல் - ஐப்பசி 2

புலமைப்பரிசில்

சுயான்குட்டி மிகக் கவலையோடு தெரிந்தான். அன்று வெளியா சியிருந்த புலமைப்பரிசில் பரீட்சைப் பெறுபேறுதான் அதற் கெல்லாம் காரணம். இலங்கையில் எத்தனையோ புலமைப்பரிசில் பரீட்சைகள் நடைபெற்றாலும், அந்த நாளிலிருந்து இந்தநாள் வரையில் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை என்றவுடன் யார் நினைவுக்கும் வருவது, 5 ஆம் தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கான அந்தப் பரீட்சைதான்.

என் மனைவி கிருவுக்கு நான் சொல்லி வைத்த விடயம் என்ன வென்றால், மற்றைய பெற்றோர்கள் போல் எங்கள் மகனை படிப்பிக்க எண்ண மாட்டேன். ஒரு தந்தை மற்றும் ஆசிரியன் என்ற வகையில் அவன் படிப்பதற்கான வசதிகள் அத்தனையும் செய்து கொடுப்பேன். மற்றும்படி, அந்தப் பெற்றோர் தன்ர பிள்ளையை அங்கே கொண்டோடினம்; இந்தப் பெற்றோர் தன்ர பிள்ளையை இங்கே கொண்டோடினம் என்று பார்த்து என்ர பிள்ளையை அங்கை இங்கை என்று அலைக்கழிக்கமாட்டேன் என்று நான் சொன்னபோது அவனும் நான் சொன்னதையே தன் முடிவாக நினைத்திருந்தான். இதனால் சுயான் குட்டிக்கு எந்தவொரு மன அழுத்தமும் எப்பவும் வரச் சாண்ஸ் இல்லை என்றுதான் இருந்தோம். ஆனாலும் இந்தப் பெறுபேறு வந்த நேரம் தொடக்கம் எதையோ பறிகொடுத்தவன் போலவே இருந்தான். உறவுகள், நண்பர்கள் வீடு தேடி வந்து வாழ்த்தும் போது மட்டும் மகிழ்ச்சியாகத் தெரியும் அவன், அவர்கள் போன பின்பு வலு சோகமாகவே காட்சி தந்தான். இது எனக்கும் கிருவுக்கும் வேதனை யாகவே இருந்தது.

சுயானிடம் இயல்பான திறமைகள் இருக்கின்றன. அதை நாங்கள் மட்டுமல்ல அவனது பாடசாலைச் சமூகமே நன்கறியும். அவனுக் குப் படிப்பிக்கிற ஆசிரியர்களும் அப்பாடசாலை அதிபரும் சுயான் குட்டி பற்றி எங்களிடம் சொல்லுவார்கள். அவனது மென்

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

போக்கும், சாந்தமான முகவடிவும் யாருக்கும் பிடிக்கும் என் பார்கள். இவற்றையெல்லாம் அவர்கள் சொல்லும்போது பெற்ற வர்களாகிய எங்களுக்கும் சந்தோசமாகவே இருக்கும்.

இன்று விடிய வெள்ளென எங்கள் வீட்டுக்குக் கந்தையா வாத்தியார் வந்திருந்தார். கயான்குட்டியை வாழ்த்தினார். சிலநேரம் அந்த மாமரத்துக்குக் கீழிருந்து உரையாடினோம். அப்பதான் இந்தப் புலமைப் பரீட்சை தொடர்பான சில விடயங்களை என்னிடம் சொன்னார். “தலைநகரில இருக்கிற தமிழ் மாணவனைக் காட்டிலும் சிங்கள மாணவன் அதி திறமைசாலி என்பதைக் காட்டவே வெட்டுப்புள்ளி தீர்மானிக்கப்படுது. அதிலும், ஒவ்வொரு சிங்கள மாணவனுக்கும் இம்முறை பன்னிரண்டு புள்ளிகள் கூட்டியிருக்குறாங்கள்; அங்கை மட்டுமில்லை, சிங்கள மாணவர் வாழுகிற ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அங்குள்ள தமிழ் மாணவர்களின் திறமைகளைப் பொறுத்து 10, 9, 8, 7, 6 என்ற புள்ளிகள் என்று கூட்டப்பட்டிருக்கின்றன.”

அனுபவம் புதுமை என்பதற்கேற்ப, முதுமையான கந்தையா வாத்தியாரின் சிந்தனைகள் எப்பவும் புதுமையாகவே இருக்கும். அவர் சொல்லுகிற ஒவ்வொரு விடயமும் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாக இருக்கும். எதை வைச்சு இப்படி இதைச் சொல்கிறாரோ என்பது எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும், அவரது இந்தச் சிந்தனையில் நியாயம் இல்லாமலும் இல்லை. ஏனென்றால், இலங்கை நாடு அதுவொரு பௌத்தநாடு என்று கோரம் கேட்டு நிறுவுவதிலேயே முனைப்புக்காட்டி வருகிறது இந்தச் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசு. எங்கட நாட்டுக் கல்வியும், அதில் தமிழ் மாணவர்கள் தவிக்கும் தவிப்பையும் காணுகிறபோது ஏக்கமாகவே இருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் எம் சந்ததி இன்னும் என்னென்னத்துக்கெல்லாம் துயர்படப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை?

இவற்றையெல்லாம் யோசித்துவிட்டுத்தான் என் மகனின் கல்வி விடயத்தில் ஒரு மென் போக்கினைக் கடைப்பிடிக்க வெளிக் கிட்டேன். வினையடித் திரியிற பொடியனை நாள் முழுக்கப் படி..

படி.. என்று கரைச்சல் குடுத்தால் அவனின் மனம் எவ்விதம் துவளும் என்று அறியாத பெற்றோரா, நாம்? அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்தால், என்னோடு விளையாடுவான். அவனோடு, கிரிக்கெட் அல்லது செஸ் அல்லது வேறு ஏதாவது விளையாட்டு விளையாடுவதே எனக்கொரு கலை. சிலப்பாழுது ஒன்றாக இருந்து படம் பார்ப்போம்; வேறு நேரங்களில் தான் அறிந்த விடுகதைகளையோ, புதிர்க்கணக்குகளையோ கேள்வியாக என்னிடம் கேட்பான். அவன், என்னிடம் கேட்கிற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் எனக்கு விடை தெரிந்திருக்கும். ஆனாலும், சில கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாது என நான் மன ஆலாபனை செய்தால், அவன் சந்தோசமாவான். அதற்குப்பிறகு வலு புழுக்கத் துடன் அவற்றிற்கான விடைகளைச் சொல்லுவான். அந்தநேரம் அவனின் மன ஆனந்தத்தைப் பார்க்க வேணும். அதை உணர்ந்து நான் ரொம்ப ரசிப்பேன், மனம் குதுகலமாவேன்.

ஏதாவது படம் பார்க்க ஆசையாக இருக்கென்று சொல்லுவான். அவன் விரும்பும் அந்தச் சீடியை வாங்கி வந்து அவனிடம் கொடுப்பேன். அவனோடு சேர்ந்து நாமும் படம் பார்ப்போம்.

மாலை ஆறுமணியானால் குளித்துச் சுவாமி கும்பிட்டு படிக்க ஆயத்தமாகி விடுவான். நானும் அவனருகாக இருந்து அவனுக்குத் தெரியாதவற்றை சொல்லிக் கொடுப்பேன். அந்த நேரம் கிரு அடுக்களையில் சமையல் செய்வாள். இரவு ஏழரை மணி போல ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுவோம். சாப்பிட்டு முடிய ரீ.வியில் ஏதாவது நிகழ்ச்சி பார்த்து மகிழ்வோம். சுயான்குட்டி கொஞ்ச நேரம் போக எழுந்து போய்விடுவான். பாடம் படிக்க ஆயத்தமாகி விடுவான்.

ஏட்டரை மணி, ஒன்பது மணிக்கிடையில் நித்திரையாகிவிடுவான். மீண்டும் அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கு எழுவான். பல் துலக்கி முகம் கழுவுவான். திருநீறு பூசி சுவாமி கும்பிட்டு பாடம் படிக்கத் தொடங்குவான். ஆறேகால் மணிபோல குளிப்பான். பிறகு சாப்பிடுவான். தானே உடுப்புகளை அயன் செய்து உடுப்பான். ஏழு

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

மணிக்கு வீட்டிலிருந்து கிளம்பி பள்ளிக்கூடத்திற்கு நடக்கத் தொடங்குவான். பத்து நிமிடத்திற்குள் பாடசாலை போய்ச் சேர்ந்து விடுவான்.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு நடந்து போகும் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து போகவே சுயான்குட்டி ஆசைப்படுவான். அவன் சப்பாத்து போட்டு நடந்து போகும் அழகே ஒரு தனி அழகுதான். அவன் அப்படி நடந்து போகும் போது, சின்ன வகுப்பில் நாங்கள் படித்த தமிழ்ப்பாடத்தில் வருகிற பாலா, காந்தன், நிசார் என்ற மாணவர்களில் ஒருவனை எனக்கு ஞாபகப்படுத்துவான். அப்படித் தூய்மையாகவும், விருப்பமாகவும் வெளிக்குத்தி நடந்து போவான். சுயான்குட்டி நினைத்தால் பாடசாலைக்குக் கிருவோடு மோட்டர்ச் சைக்கிளில் செல்லலாம். கிருவிடம் பெண்கள் ஓடித் திரியும் வெகோ மோட்டர் சைக்கிள் இருக்கிறது. அந்த மோட்டர்ச் சைக்கிளில் சுயான்குட்டியை ஏற்றி இறக்கலாம். பாடசாலைக்கு நடந்து போக வேண்டும் என்ற மகனின் சின்ன விருப்பத்தைக்கூட நிறைவேற்றி விட வேகிரு ஆசைப்பட்டான்.

அவன் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் பாசாகினால் பெரிய பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எங்கள் இருவருக்கும் துளியளவுகூட இருந்ததில்லை. ஓ.எல். வரைக்கும் அதே பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கவேண்டும் என்பது எங்கள் இருவரது விருப்பமும் ஆகும். அவன் எங்கே படித்தாலும் கெட்டிக் காரனாக வருவான் என்பது எங்களிடம் உள்ள அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஆகும். இரவு வெளியான பெறுபேறுகளின்படி இலங்கைத் தீவில் சுயான்குட்டி 196 புள்ளிகள் எடுத்து தமிழ்ப் பிரிவில் முதல் நிலை மாணவனாகத் திகழ்ந்தான். அதிபர், ஆசிரியர்கள் யாவரும் பாராட்டினர். மீடியாக்கள் வந்து அவ்விடம் பேட்டி எடுத்தனர். இப்படியாகப் பாராட்டு மழையில் அவன் நனைந்தான். ஆனாலும், அவன் மனம் ஏதோபோல் தெரிந்தது.

சிங்கள மாணவன் ஒருவன் 197 புள்ளிகள் எடுத்திருந்தான். இன்னும் இரண்டு புள்ளிகள் எடுத்திருந்தால் தானே முதல் நிலை மாணவன்

என்ற அந்தஸ்த்தினைப் பெற்றிருப்பேன் என அவன் ஏங்குவது எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. அவனை எப்படிச் சமாளிப்பது? அவன் மனநிலையை எப்படிச் சரி செய்வது? என்று நான் யோசித்தபடி இருக்கையில், கிரு அவனைத் தன் மடியில் இருத்தி சில கதைகள் தொடுக்கத் தொடங்கினான். அதே சாட்டாக நானும் அவர்கள் அருகாகப் போய் இருந்தேன். அவனின் தலைக் கேசம் தடவியபடி மற்றைய மாணவர்கள் சிலரின் புள்ளிகளைக் கேட்கிறேன். அவன் வலு புழுகத்துடன் பட பட எனச் சொல்லிக் கொண்டு போனான். இப்ப என் மனதுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் கிடைக்கிறது. அவன் தெளிவாக இருக்கிறான் என்ற சந்தோசம் எனக்குள் பிறக்கிறது. என்னைத் தொடர்ந்து கிருவும், இன்னாருடைய மகனுக்கு என்ன மாக்ஸ்? ரீச்சரின் மகளுக்கு என்ன மாக்ஸ்? என்று கேட்கிறான். சுயான்குட்டி வலு ஆர்வமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் பதில் கூறுகிறான்.

இப்ப நான் அடுக்களைக்குச் செல்கிறேன். மூன்று பேருக்குமாக ரீ போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். மூன்று பேரும் சேர்ந்து குடிக்கிறோம்.

“அப்பா, ரீ ரொம்ப சுவையாக இருக்குது” சுயான்குட்டி சொன்னான். அவனைத் தொடர்ந்து கிருவும் அப்படித்தான் சொல்கிறான். நான் இப்ப இன்னும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். சுயான்குட்டியின் சொக்கினைக் கிள்ளிக் கொஞ்சுகிறேன். கிரு அவனின் உச்சந் தலையை முகர்ந்து கொஞ்சினான். “அப்பா, கொழும்பில சிங்கள மாணவர்களுக்கு வெட்டுப்புள்ளி ஏன் பன்ரண்டு புள்ளியால கூடவாக இருக்கு?” திடீரெனக் கேட்டாலும், நியாயமான கேள்வி இது.

போட்டிப்பரீட்சைக்கான கேள்விகள் யாவும் ஒன்றுதான். மொழிதான் வித்தியாசம். சுயான்குட்டியின் கேள்விக்கு நான் பதில் கூறலாமா? வேண்டாமா? என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், “தமிழரைக் காட்டிலும் சிங்களவர் தொகை நாலு மடங்கு அதிகம்தானே! அதுதான் அப்படி..” என்று கிரு பதில் சொல்லிச்

தமிழி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
சமாளித்தாள்.

இப்ப சுயானின் நண்பர்கள் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் துள்ளிக் குதித்து ஓடிப் போனான். இப்ப என் நினைவுக்குள், இன்று காலை வெள்ளை கந்தையா வாத்தியார் சொன்னதுதான் ஞாபகமாய் ஒடுகிறது.

ஒளியரசி - ஐப்பசி 2017

மைதிலீ

அந்த வீதி மிக நேர்த்தியான வீதி. வீதியின் இரு மரங்களிலும் உயர்ந்த மாடிக் கட்டடங்கள் நீண்டிருந்தன. அதில் ஓரிடத்தில் அமைந்த பதினைந்தாவது மாடியில் ஓர் அங்கத்தில் நாதன் இருக்கிறான். அவன் ஒரு மடிக்கணினி முன் அமர்ந்திருக்கிறான். முகநூல் பார்ப்பது அவனது பொழுபோக்குகளில் ஒன்றாக இருந்தது. பணிபடர்ந்த அந்தப் பிரதேசத்தின் இரவு பகலாக உழைச்சாலும் வீட்டிற்கு வந்தால் அவனுக்கு நிம்மதி தேவைப்படுகிறது. வேலைக்குப் போவதென்றால் அவனுக்கு ஒரு புழுகம். அங்கே நண்பர்கள் பலரோடு சேர்ந்து பணி செய்வான். அப்போதெல்லாம் அது அவனுக்கொரு உற்சாகமாகத் தெரியும். நாதன் எங்கேயும் எப்போதும் பெரிதாக ஒன்றும் பேசமாட்டான். நண்பர்கள் கலாய்க்கும் கதைகள் கேட்டு மனதுக்குள் சிரிப்பான். இடையிடை சின்னதாக ஜோக் சொல்லிவிட்டு சிரிக்காமல் இருந்துவிடுவான். அவன் சொன்ன ஜோக் கதை கேட்டவர்கள் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரிப்பார்கள். அப்படி அருளாத பகிடிக்காரன்.

அந்த நாளில் இருந்து இந்த நாள் வரை காதல் கவிதைகள் என்றால் தேடித்தேடிப் படிப்பான். மு.மேத்தாவின் கண்ணீர் பூக்கள் கவிதைப் புத்தகம் படித்த பிறகுதான் அவனுக்கும் காதல் கவிதை மேல் ஒரு காதல் பிறந்தது. மேத்தாவின் கவிதைத் தொகுதிகளைத் தேடித்தேடி வாங்குவான். வாங்கி வந்து தன் வீட்டின் ஓர் அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சிறு அலுமாரியில் அடுக்கி வைப்பான். அதற்குப் பிறகுதான், கண்ணதாசன், வாலி, வைரமுத்து போன்றோரின் காதல் கவிதைகளையும் காதல் கதைப் புத்தகங்களையும் வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

தமிழ்நி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அப்படித்தான் படித்த காதல் கவிதைகளின் சுவை பற்றி தன் நண்பர்களிடம் பரிமாறத் தவறமாட்டான். நண்பர்களும் இவன் சொல்லும் காதல் கவிதைகள் கேட்க ஆர்வமாக இருப்பர். ஒரு நாள் நாதன் சொன்ன கவிதை ஒன்றை, மோகன் மனப்பாடமாக்கிவிட்டு தன் பள்ளிக்கூடக் கொப்பிப் பின்பக்க ஒற்றைத்தாளில் எழுதி வைத்திருந்தான். தற்செயலாக அந்தக் கவிதை படித்த மகேஸ்வரி ரீச்சர் மோகனுக்கு அடி போட்டார். அவனின் ஒரு பக்கக் காதினை லோசக நுள்ளிக்கொண்டு, “படிக்கிற வயசில அவருக்கு காதல் கவிதை வேண்டிக் கிடக்கு” என்றுப் பேசினார்.

இன்னொரு முறை நாதனிடமிருந்து கண்ணீர்ப்பூக்கள் கவிதைத் தொகுதியினை வாங்கிப் படித்த மோகன் கன நாள்களாகியும் நாதனிடம் தர மறந்து விட்டான். கவிதைப் புத்தகத்தைத் தரும்படி நாதன் கேட்டான். “நான் அடுத்த நாளே தந்திட்டன்டா மச்சான்” என்று பொய் சொன்னான், மோகன்.

‘இல்லை... இல்லை... நான் உன்னட்டை தந்திட்டு இன்னும் திருப்பி வாங்காதது எனக்கு ஞாபகத்தில இருக்கு’ என்று நாதன் விடாது சொன்னான்.

மோகன் திரும்பத்திரும்ப மறுதலித்தபடி பேசினான். அவனின் அந்தச்செயல் பிடிக்காத நாதன் “சரி, அதை விடு” என்றுவிட்டு ஒரு விதமான தற்காலிகக் கோபத்துடன் விலகிச் சென்றுவிட்டான். அன்றிலிருந்து இன்று வரை நாதன் தன்னிடமுள்ள எந்தவொரு புத்தகத்தையும் யாரிடமும் பரிமாறுவது கிடையாது. ஒரு சிலர் அவனை இந்தவொரு விடயத்தில் மாத்திரம் ஒரு விதமாகக் கதைத்தாலும், மற்றைய எந்தவொரு செயற்பாடுகளிலும் குறை சொல்ல முடியாத அளவுக்குத் தன் பழக்க வழக்கத்தினை நாதன் நல்லபடி வைத்திருந்தான்.

தன் பள்ளிக்கூடக் காலத்திலேயே அகம் சார்ந்த கவிதைகள், கதைகள் படித்த அவனுக்குள் காதல் ஒன்று துளிர்விட ஆரம்பித்தது. ஆம், மைதிலியை ஒருதலையாகக் காதல் செய்யத் தொடங்கினான். தன்னிலும் இரண்டு வயது குறைவான

மைதிலியை நினைத்து அடிக்கடி காதல் கடிதங்கள் வரைவான். ஆனாலும், அதில் எந்தவொன்றும் அவளிடம் கொடுத்ததில்லை. அவனுக்குள் இருந்த மனப்பயம்தான் அதற்கெல்லாம் காரணம். மைதிலி அப்போது ஓ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பாட சாலையில் அவள்தான் பேரழகியாகவும் தெரிந்தாள். அவள் கண்களும், கண்களுக்குத் தகுந்தாற் போல் அமைந்திருந்த இமையும் அவளின் பேரழகிற்கு இன்னும் மெருகேற்றி நின்றன. கொடி இடையழகி; கால் பாதம் தொடும் கறுப்புக் கூந்தலழகி; முத்துப்பல்லழகி; பரந்த மார்பழகி என்றெல்லாம் அவளின் சக மாணவர்கள் அவளுக்குப் பட்டம் சொல்லி அழைத்தனர்.

மைதிலி நாதனைப் போலவே கணிதத்தில் மிகப்பெரிய கெட்டிக் காரியாக இருந்தாள். நாதன் ஏ.எல். வகுப்பிலே கணிதத்துறையைத் தேர்வு செய்து படிப்பது மைதிலிக்கும் விருப்பமாக இருந்தது. ஏ.எல் இல் தனது பாடத் தெரிவும் கணிதம் என்று நினைத்துத் திரிந்தாள். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் காதலைத் தெரியப்படுத்தாமலே காதலித்தனர். ஒரே பாடசாலையில் படிக்கின்றபடியால் இருவருக்கும் அதுவொரு நல்ல வாய்ப்பாகவும் இருந்தது. பாடசாலை தொடங்கும் போதுள்ள முதல் மணிச் சத்தமும்; பாடசாலை முடிவறுதலுக்கான முதல் மணிச் சத்தமும் ஒலித்த வுடன் நாதன் மைதிலியின் வகுப்புக்கு வந்து விடுவான். வகுப்புக்கு வெளியே நின்று மாணவர்கள் சத்தம் போடாத வண்ணம் பார்த்துக் கொள்வான். அப்போதெல்லாம், மைதிலியைப் பார்ப்பதற்கு மனம் மறக்க மாட்டான். அவளும் அதைப் புரிந்தபடி அவனைப் பார்த்துவிட்டு பார்க்காதது போல் இருப்பான்.

அந்தப் பாடசாலையின் மாணவத் தலைவன் என்பது அவனுக் கொரு அங்கிகாரமாக இருந்தது. மாணவர்கள் அனைவரும் நாதன் மேல் மரியாதை வைத்திருந்தனர். அதை மைதிலி தனக்குக் கிடைக்கிற மரியாதை என நினைத்துச் சந்தோசமடைவான். இயல்பான அவளின் உடல் அழகிற்கு, இந்த மாதிரியான உள்ளத்து மகிழ்ச்சி சேரும் போது அவளின் அழகினை இன்னும் தூக்கி நிமிர்த்துவதாகவே இருக்கும்.

நாதன் மைதிலிக்கென்று எழுதிய தன் முதல் கடிதத்தை தன் நண்பன் மோகனிடம் காட்டினான். அந்தக் கடிதம் படித்து முடித்த மோகன், நாதனைப் பாராட்டினான். நாதன் எழுதிய முதல் காதல் கடிதம் கவிதை மொழியில் இருந்ததே நாதனை மோகன் பாராட்டியதிற்குக் காரணமாகும். கவிதையின் இனிமை நினைத்து மோகன் பேரானந்தம் அடைந்தான். நாதன் தனக்கொரு நண்பன் என்ற வகையில் அதைப் பெருமையாகக் கருதினான். உண்மையில் அந்தக் கடிதத்தில் உள்ள அனேக எழுத்துகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் மேத்தாவும், வைரமுத்துவும் என்பது கடைசி வரை மோகனுக்குத் தெரியாமலே போனது.

இதற்குப் பிறகு எந்தவொரு இடத்திலும், “காதல் கவிதை எழுதுகிறதென்றால் அது எங்கட தோழன் நாதனைக் கேட்டுத்தான் எழுத வேண்டும். காதல் கவிதை எழுதுவதில் அவனொரு மன்னன் என்றொரு பட்டமும் இன்றுமுதல் வழங்கப்படுகிறது” என ஒரு முறை மோகன் சொன்னான். அப்போது அந்த வகுப்பிலே தலை குனிந்து சிரித்து தன் வெட்கத்தை வெளிப்படுத்தினான், நாதன்.

இப்பவெல்லாம் பல இணைய முகவரிகள் எடுத்து வைத்திருந்தான். அவற்றிலே நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என வாசிக்கத் தொடங்கினான். இன்று பா.விஜய், பழனிபாரதி, தபூசங்கர், கட்டளை ஜெயா என தமிழ் நாட்டு இணைய பரம்பரையினரின் கவிதைத் தொகுதிகளையும் வாங்கிப் படிப்பதில் ஓர் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினான். சிலர் தங்கள் முகநூலில் வேறு கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் பதிவிட்டு விருப்பு வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள், “அவள் கட்டியிருக்கும் சேலை அவள் கட்டியதால் நிற்கவில்லை; அவளைத் தொட்டு விட்டேன் என்ற உணர்வில் அது ஒட்டி நிற்கிறது” என்ற வைரமுத்துவின் காதல் கவிதையினை யாரோ ஒருவர் தன்னுடைய முகநூலில் பதிவிட்டிருந்தது. அது நாதனின் கண்களுக்கும் சிக்கியது. அதைப் படித்த சந்தோசத்தில் தன்னை மறந்து மனதுக்குள் சிரித்தான்.

அந்தக் காலத்தில் மைதிலி முதல் முதலாகச் சேலை கட்டிக்கொண்டு ஊர்க்கோயில் தேர்த்திருவிழாவிற்கு வந்தது கண்டு, அடுத்தநாள் தன் காதல் கடிதத்தில் இப்படி எழுதிக் கொடுத்தான். “கோயில் திருவிழாவில் நீ கட்டியிருந்த சேலை நீ கட்டி யதால் நிற்கவில்லை; உன்னைத் தொட்டுவிட்டேன் என்ற உணர்வில் அது ஒட்டி நிற்கிறது” என்று வைரமுத்துவின் கவிதையில் சிறு மாற்றம் செய்து எழுதி மைதிலியைப் புகழ்ந்ததை இப்பவும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

இப்படி ஒவ்வொரு காதல் கவிதையினையும் மீள மீளப் படிக்கிற போது மைதிலியும் மைதிலியின் இனிய காதலும்தான் நினைவாக அவனுக்குள் வந்து போயின. மைதிலியின் நினைவு வந்தால், நெல்லியடி சயன்ஸ் சென்றர் ஒழுங்கையும்; அதற்குள் வந்து போகும் மாணவர்களும்; அங்கு வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்த சைக்கிள்களும்தான் கண்களுக்குள் நினைவாக வந்து போகும்.

அனேக பொழுதுகளில் மைதிலியைக் கூட்டிக்கொண்டு கப்பூதுச் சந்தியில் இருந்து வல்லை வெளிக்குப் போகிற தெருவில் ஓர் இடத்தில் ஓர் ஓரம் நின்று கதைப்பான். பறந்து நீண்ட பச்சை நிறக்காடும்; பச்சைப் பச்சேலனைக் காட்சி தரும் வயலும் கண்களுக்கு விருந்து; கொக்குகள் கூட்டமாகப் பறந்து பறந்து இரை தேடுவதும்; மாட்டுக் கூட்டம் வரிசை கட்டிப் புல் மேய்வதும் காதலர்களின் கண்களுக்கு இனிய காட்சி ஆகும். காதலர்கள் தொடர்ந்து ஏதாவது பேசிக்கொண்டு நிற்பதற்கு அவை சந்தர்ப்பம் அமைத்துக் கொடுப்பது போலவே இயற்கைக் காட்சி நீளமாகும். அந்த இயற்கைக் காட்சிகளை வர்ணிப்பதிலேயே பொழுதைப் போக்கிவிடலாம்.

முட்டாசிக் கலரில் வருகிற தேங்காய்ப்பூ இனிப்பும்; பருத்தித்துறை வடையும் இந்தக் காதல் சோடியின் கதைப் பிராக்கிற்கும் இனிமை சேர்த்தன. ஒரு நாள் வல்வெட்டித்துறை எள்ளுப்பாகு வாங்கி வந்து மைதிலிக்கு ஊட்டி விட்டான். அப்போது அவன் போதும் போதும் என்று சொன்னான். ஆனாலும், விடாப்பிடியாக அவன் கன்னம் பிடித்து அவளுக்கு ஊட்டி விட்டான். இவை எல்லாம் மனம் மறக்க

முடியாத இன்ப நினைவுகள்.

நவிண்டில் சாண்டா சந்தை சாமியார் கடைக் கொத்துரொட்டி நல்ல ருசி என்று பொடியள் ரியூட்டரியில் கதைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாள் பின்னேர வகுப்பு முடித்து மோகனோடு சாமியார் கடைக்குப் போய் கொத்துரொட்டி சாப்பிட்டான். கொத்து ரொட்டித் தட்டிலே இருந்து கருகி முறுகியது. அந்த வாசனை முகர்ந்த நாதனுக்கும், மோகனுக்கும் வாய் ஊறிக்கொண்டு வந்தது. சுரந்து வந்த உமிழ் நீரை மென்று விழுங்கினர். மேசை மீதிருந்த செம்புத் தண்ணீர் எடுத்து வாய்க்குள் விட்டு நாக்கினை நனைத்துக் கொண்டனர். இருவருக்கும் சுடச்சுட கொத்து வந்தது. கொத்து ரொட்டியின் நடுவே ஒவ்வொரு இறைச்சி ரோசம் வைக்கப் பட்டிருந்தது. மோகன், முதலில் இறைச்சி ரோசை எடுத்துக் கடித்துச் சாப்பிட்டு சுவைக்கத் தொடங்கினான். “ஆ..ஆ என்ன உருசையெடா..” என்று அங்கலாய்த்தான்.

ஆசையாகவும் ஆவலாகவும் கொத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இருவருக்கும், மேலாடை இன்றி; சுந்தல் சாறத்தினைச் சண்டிக் கட்டாகக் கட்டி, அதற்கு மேலே துவாய் ஒன்றினால் வரித்துக் கட்டியிருந்த சாமியார் மீது ஒரு விருப்பு வரவே செய்தது. இந்த நாளுக்குப் பிறகு சாமியார் கடைக் கொத்து சாப்பிட என்று இருவரும் வந்து போகத் தொடங்கினர்.

கப்பூது வெளிக்குக் கிட்ட வடக்குப் பக்கமாகப் போகிற அந்தச் சிறு வீதி வழியாக கொஞ்சத்தூரம் உள்ளே போனால், மைதிலியின் நண்பி வனிதாவின் வீடு வரும். அவளின் அப்பாவும் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணம் போன ஒருநாள், அங்கே நாதனும் மைதிலியும் தனிமையில் கதைக்க வென்று இடம் கொடுத்திருந்தாள். சுந்தித்த அன்று பின்னேரம் சாமியார் கடை கொத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். பார்சல் குலைத்ததும் அதன் ஆவி மூக்குத் துளைத்துப் போனது. மைதிலி கொத்து சாப்பிட முதலில் பின்னடித்தாள். இவன், வில்லங்கமாக ஒரு தடவை ஊட்டிவிட்டான். அதன் சுவை பிடித்துப் போக அவளே கை வைத்துக் கிள்ளி அவனுக்கும்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

ஊட்டிவிட்டு தானும் சாப்பிட்டாள். இடையிடை கொத்தினை இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் தீத்திப் பரிமாறி உண்டு கொண்டிருக்கும் போது வெளியே கடைக்குப் போன வனிதா பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள். “டியே, மைதிலி தேத்தண்ணி ஆத்தித் தந்திட்டு நானொருக்கால் அம்மம்மாவீட்டை போட்டு ஓடி வாறன் எடி.” என்று சொல்லி அடுக்களைக்குள் வனிதா நுளைந்தாள். தேத்தண்ணி ஆத்தித் தந்துவிட்டு அவள் போய்விட்டாள். இப்ப அங்கே, நாதனும் மைதிலியும் தனிமையில் இருந்தனர். இருவரும் தேத்தண்ணியினை மாறிப் பருகினர். ஒருவருக்கொருவர் தந்த எச்சிலான மிச்ச தேத்தண்ணி பருகுவதில் அவ்வளவு ஆனந்தம் போலும்.

தேத்தண்ணி குடித்து முடிய வாயினை அலசிக் கழுவிவிட்டு அருகருகாக இருந்த கதிரைகளில் வந்தமர்ந்தனர். மனதுக்கு இதமாக இருக்கிற சம்பவங்கள் பற்றிக் கதைக்கின்றனர். நாதன் சொன்ன கதை கேட்டு மைதிலி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள். அந்த நேரம், அவன் படாரென அவளைக் கட்டியணைத்தான்; அவளின் அழகிய கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தங்கள் பதித்தான். அவள் ஏங்கிப் போனவளாக தலை குனிந்து நிலம் பார்த்தபடி இருந்துவிட்டாள்.

சில கணங்களுக்கு நாதனும் மௌனமாக இருந்தான். அவளைப் பார்த்தான். மெது மெதுவாக அவள் கேசம் தடவி ஆறுதல் வார்த்தை சொல்ல முயன்றான். தான் படித்துச் சுவைத்த காதல் கவிதைகள் சொன்னான். அவள் கன்னவோரமாகச் சொல்லிச் சிரித்தான். அவள் மெதுவாகப் புன்னகை சிந்தினாள். இப்ப நாதன் சந்தோசமானான்.

“திருப்பித் தரமாட்டியளோ?” நாதன் கேட்டான்.

“என்ன..?” மைதிலி எதுவும் விழங்காகதது போல் கேட்டாள்.

“ஒண்ணே ஒண்ணு...” என்று கெஞ்சினாள்.

“போகேக்கை பாப்பம்” அவன் மீதிருந்த விருப்பினைக் கொஞ்சமும்

தமிழினி ————— சமர்ப்பாகு சீனா உதயபுகுமார்
காட்டிக்கொள்ளாமல் ஒரு வெறுப்பாகச் சொன்னாள்.

இப்ப அவன் மௌனமாய் இருந்தான். அவன் சிரித்தபடி எழுந்து வந்தான். அவனின் பின் பக்கமாக நின்று கட்டி அணைத்து நின்றாள். அவன் உதடுகளில் அவன் பரிசம் செய்ய, அவன் அதை அழகாக ஏற்றுக் கொண்டான். பதிலுக்குத் தன் பங்கினையும் தந்தான்.

இப்ப மீண்டும் வனிதா உள்ளே வருகிறாள். வரும்போது தன் வரவினைக் காட்ட மறக்கவில்லை. அப்பவும் பாட்டொன்று பாடிக்கொண்டுதான் வந்தாள். அவள் பாடும் சத்தம் கேட்டு இருவரும் தங்களை சுதாகரித்தனர். எட்டமாக இருந்த தனித்தனிக் கதிரைகளில் உடனடியாக அமர்ந்தனர்.

இப்படியாக அந்தக்கால இனிய நினைவுகளை நினைத்துப் பார்த்த நாதனுக்கு மனம் சந்தோசமாக இருந்தது. கனடா வந்து இருபத்தைந்து வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. உழைத்துக் கழைப்பது என்று சொல்லுவார்கள். அப்படி உழைத்து உழைத்து மனம் சலித்துப் போகிற ஒவ்வொரு தருணத்திலும் காதல் கவிதைகள் படித்தால் மனம் உற்சாகம் பெற்று விடுவான். இப்பவெல்லாம் அழகிய காதல் கவிதைகளை அவனும் எழுதத் தொடங்கி விட்டான். ஒன்று இரண்டு சமூகம் சார்ந்த கவிதைகள் எழுதினாலும், காதல் கவிதை எழுதும் போதுதான் அவனுக்கும் சந்தோசம் கிடைத்தது.

“டேய் நீ ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்யுடா” என்று தாய்க்காரியும் சொல்லிச் சொல்லிக் களைத்துப் போனார். தன் இரண்டாவது தங்கச்சி, மச்சான், மருமக்களோடுதான் ஊரிலே தாய்க்காரியும் இருக்கிறார். தாய்க்கு எந்தக் குறையும் இல்லாதவளுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்திருந்தான். மகன் இன்னும் கல்யாணம் செய்யாமல் இருக்கிறானே என்பது அவன் தாய்க்கு இருக்கிற மிகப் பெரிய கவலை ஆகும். தாயின் கவலையினைப் புரியாதவனாகவும், தாய் சொல்லும் இந்தமாதிரியான எதையும் மனதில் உள் வாங்காத வனாகவுமே நாதன் நடந்து கொண்டான். மூன்று பொம்புனைப்

தமிழினி ————— சமரபாகு, சீனா உதயகுமார்

புள்ளைகளையும் நல்ல முறையில் கரை சேர்துவிட்டேன் என்ற திருப்தி அவனுக்குள் போதுமானதாக இருந்தது.

“மூத்த அக்கா குடும்பம் சவிஸ்லாண்ட் நாட்டில் வாழ்கிறது. அவளின் மூத்த மகளுக்கு வருகிற மாதம் கல்யாணம். கல்யாண நாளுக்கு ஒரு வாரம் முந்தியெண்டாலும் அங்கே போய்விட வேண்டும். போனால், ஒருமாதம் நிண்டுதான் வாறது. அக்கா, அத்தான், அக்காவின் பிள்ளைகள், இளைய தங்கச்சி, மச்சான், தங்கச்சியின் பிள்ளைகள் என்று அத்தனை பேரையும் சந்தித்து எத்தனை வருடங்களாகிவிட்டன. அங்கே போய் அவர்களோடும் சந்தோசமாகப் பொழுது கழித்தால்தான் நெஞ்சுக்கு நிம்மதியாக இருக்கும். சொந்தம், பந்தம், உற்ற உறவுகள் என்று சேர்ந்து வாழாத வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? பணம் ஒன்றைத் தவிர வேறென்னத்தை இங்கே காண முடியுது. ஊரில் வாழுற வாழ்க்கை போல வருமா? நீ இப்படித்தான் வாழ் என்று நம்ம நாடு சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. மற்றவர்கள் போலவே நானும் கனடா வந்துவிட்டேன்.” என்ற நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டான்.

போன வாரத்திலிருந்தே சவிஸ்லாண்டுக்குப் போவதற்கான முயற்சியில் இறங்கினான். முப்பத்தைந்து நாள் லீவெடுத்த நாதனுக்கு சவிஸ் போய் வர இரண்டு மாத விசா கிடைத்தது. அந்த சந்தோசத்திலே வந்துதான் மடிக்கணினியில் பொருத்தப்பட்டிருந்த முகநூலில் இருந்து சவிதைகள் படிப்பதும், கடந்த கால நினைவுகளை மீட்டிப் பார்ப்பதும் என தன் நெஞ்சுக்கான நிம்மதியினைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான் போலும்.

2

அக்காவின் மகளுக்கு கல்யாணம் முடிந்து இரண்டாம் நாள். நாதன் எதையோ நினைத்தபடி இருந்தான். ஒரு வாரமாக தங்களோடு நிற்கும் போது இருந்த அதே கலகலப்பு இந்த இரண்டு நாளும் எங்கோ ஓடி மறைந்ததை வினோத் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

தமிழ்நி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமர்

அக்காவின் ஒரேயொரு மகன்தான் வினோத். அவன் மாமாவோடு இனிய நண்பன் போலவே பழகுவான். ஆனாலும், மாமா என்ற உயர்ந்த மரியாதை அவனுக்குள் இருந்தது. “ஏன் மாமா, இப்ப ரண்டு நாளா ஒரு மாதிரியா இருக்கிறியள்” என்று கேட்க நினைத்தான். ஆனாலும், கேட்க மனம் கூசினான். பிறகு கேட்பம் என நினைத்துப் போய்விட்டான்.

கவிஸ்லாண்ட் வந்த நாதன், அங்கேயும் மடிக்கணினியோடுதான் இருந்தான். மடிக்கணினியை எடுத்து வைத்து முகநூலில் பொழுது கழிப்பதும், காதல் கவிதை படிப்பதும் சுகமாக இருந்தது. இன்று அவன் இருக்கிற மன நிலையில் சோகமான காதல் கவிதை எழுதலாம் என்ற ஓர் உணர்வே அவனுக்குள் தோன்றியது.

அந்தக் கல்யாண வைபவத்திற்கு வந்த அத்தனை பேரிலும் மைதிலியைக் கண்டது தற்செயலான விபத்தாகவே அமைந்தது. மைதிலிக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இரண்டு பேருக்கும் இருபது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். மைதிலி போலவே அவர்களும் அழகாக இருந்தார்கள். மைதிலியின் மூத்தவன், வினோத்துடன் ஒன்றாகப் படித்தவன். இரண்டு மகன்களும் வினோத்தின் நெருக்கமான சினேகிதர்களாக இருந்தனர். அந்த நட்பின் அடையாளமாகவே மைதிலியின் வரவும் இருந்தது.

ஒவ்வொரு வயது வித்தியாசமுள்ள இரண்டு மகன்களில், இரண்டாவது மகன் பிறந்து மூன்றாம் மாதமே மைதிலியின் கணவன் இறந்த செய்தி நாதன் மனதை நெருட்டியது. மைதிலி எங்கோ ஒரு தேசத்தில் சந்தோசமாக வாழ்கிறாள் என்றுதான் இத்தனை நாள்களாக அவன் நினைத்திருந்தான். இத்தனை காலங்களுக்குப் பிறகு இப்படியொரு துயர் செய்தியோடுதான் மைதிலியைக் காண்பேன் என அவன் நினைத்திருக்கவில்லை. இப்படியொரு கோலத்தில்தான் மைதிலியைக் காண்பேன் என்றிருந்தால் அவனைக் காணாமலே விட்டிருக்கலாம். மைதிலிக்காக மனம் போன போக்கில் நோகத் தொடங்கினான்.

தங்கள் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு வந்த அவளிடம் தான் எப்படிச்

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

கதை கேட்காமல் இருக்க முடியும்? எப்படியோ அவள் சுகம் விசாரிக்கத்தானே வேண்டும். மைதிலியின் சுகம் விசாரிக்க என்று எண்ணி அவள் முன்னே அவன் போனபோது, அவனைக் கண்டவுடன் மைதிலி கதிரையிலிருந்து எழுந்து நின்றாள். “மைதிலி இருங்கோ, இப்ப எப்பிடி இருக்கிறியள்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அதிலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தான். அதற்குப் பிறகு மைதிலியும் அமர்ந்தாள்.

“உங்கட மருமகளுக்கா கல்யாணம். எனக்குத் தெரியாது. என்ற இரண்டு பேரும் உங்கட மருமகன் வினோத்துடன் நல்ல சினேகிதம். அதை அக்காவின்ர கல்யாணத்துக்கு நீங்களும் கட்டாயம் வரோணும் என்று சொன்னவன். அவனுக்காக வந்தேன். வந்து பார்த்தால் எல்லாம் தெரிஞ்சாக்களாக இருக்கிறியள்” எந்த வித மனக் குழப்பமும் இன்றி ஓர் இயல்புநிலையோடு மைதிலி சொல்லி முடித்தாள்.

“இங்கே தூரமா இருக்கிறியள்”

“ஓ... இரண்டரை மணித்தியாலப் பயணம்தான்”

மைதிலியைச் சந்தித்து அவளோடு உரையாடியதையும், மைதிலி அன்றிருந்தது போலவே இன்றும் அழகாக இருக்கிறாள் என மீள மீள ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான். அது அவனுக்குக் கொரு சந்தோசமாகவும், அதேவேளை கவலையாகவும் இருந்தது.

தாலி கட்டி முடிந்த பிறகு எல்லோரும் சாப்பிட எழுந்து போயினர். சிலர் மணமக்களை ஆசிர்வதிக்கச் சென்றனர். வேறு சிலர் சாப்பிட்டு முடித்து வந்து மணமக்களை ஆசிர்வதித்துவிட்டு போட்டோ எடுத்தனர். நாதனின் அக்காவும் அத்தானும் ஓரளவு ஓய்ந்து போய் இருந்த நேரம். வைபவத்திற்கு வந்த எல்லோரையும் நாதன்தான் சாப்பாட்டுக்கு எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான். தான் மைதிலியோடு கதைத்துக்கொண்டு நின்றதை அக்காவும், அத்தானும் கவனித்துக்கொண்டே தங்கள் காரியங்களில் ஈடுபட்டதை நாதனும் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

தமிழினி ————— சமரபாகு சீனா உதவாதுமர்

மைதிலியின் கணவன் அழகானவர்; மைதிலிக்கு ஏற்ற கணவன். திடீரென காட் அட்ராக்கில் இறந்து போன செய்தி அவனுக்குள் அதிர்வாகவே இறங்கியது. மைதிலி தன்னைப் பிரிந்து போன போதுகூட தான் இப்படியொரு மன இறுக்கத்தில் அகப்பட வில்லை என்பதை உணர்ந்தான். மைதிலி எங்கிருந்தாலும் நல்லபடி வாழ்வான் என்றுதான் கனவு கண்டிருந்தான். எல்லோரும் ஏதோவொரு துன்பத்தை அனுபவித்துத் தீரவேண்டும் என்றுதான் கடவுளும் நினைக்கிறாரா? இல்லை, மனித மனங்களின் எண்ண அலைகள்தான் அவர்களுக்கான துன்பத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றனவா? என்னவாக இருந்தாலும், அத்துன்பங்களை எல்லாம் உள்வாங்கி மன வலிகளோடும்; மனக்காயங்க ளோடும் அனுபவித்து வாழ்வது என்னவோ மனிதன்தானே!

மைதிலியின் பெடியங்கள் இரண்டு பேரும் வினோத் வீட்டில்தான் நின்றார்கள். மைதிலி தன் இடத்திற்குப் போய்விட்டாள். வினோத்தும் மைதிலியின் இரு பெடியங்களும் தன் அறை நோக்கி வருவதை உணர்ந்த நாதன் மடிக்கணினியை அணைப்புச் செய்து விட்டு வந்தான். உள்ளே வந்த அவர்களோடு தானும் இருந்து கதைக்கத் தொடங்கினான்.

“அங்கிள் எப்பிடி இருக்கிறியள்?” மூத்தவன் கேட்டான்.

“அங்கிள், அடிக்கடி உங்களைச் சந்திப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது” இரண்டாமவன் சொன்னான்.

“நான் நல்லாக இருக்கிறேன். நீங்கள் எப்பிடி இருக்கிறியள்?” நாதன் கேட்டான்.

“நாங்களும் நலமாக இருக்கிறேன், அங்கிள்” இருவரும் சேர்ந்தே சொன்னார்கள்.

“வாங்கோ வெளியில் ஜாலியாப் போய் வருவம்” என்று சொல்லி மாமாவையும், நண்பர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வினோத் வெளியே போனான். காரில் பயணம் செய்த அவர்களுக்கு, நாதனோடு பயணம் செய்வது குதூகலமாகத் தெரிந்தது. நாதன்

நவீனரகமான ஜோக்ஸ் சொல்ல அவர்களும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். இடையிடை அந்தக்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஊரிலுள்ளவர்கள் சிலரின் முசுப்பாத்தி நினைவுகளை சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். வினோத், நாதனைத் தன் மாமா என்றும் பாராமல் கிண்டல் செய்து கொண்டு வந்தான். அவன் கதை கேட்டு நாதன் பலமாகச் சிரித்தான். வினோத்தின் சொக்கிலே சிள்ளி தன் அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

அன்றைய ஊர் உலாத்துக்குப் பிறகு மூவரும் நாதனுக்கு நெருக்கமான நண்பர்களாகிவிட்டனர். இதற்குப் பிறகு, தன் மாமாவோடு சேர்ந்து ஊர் சுற்றி விட்டு வந்தால் வினோத் எப்பவும் சந்தோசமாக இருப்பான். அப்படி வெளியே போய் வந்தால், தன் மாமாவிடம் இருக்கிற உயரிய பண்பினைத் தாயிடம் கூறாமல் இருக்கவும் மாட்டான். வினோத்தினைப் போலவே, மைதியிலின் பிள்ளைகளும் நாதனிடம் உள்ள நல்ல குணங்களையும்; தங்களை அவர் மதித்துப் பழகுகிற முறைகளையும் கூறத் தயங்கமாட்டார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் இருவரும் நாதனைப் பற்றி தங்கள் தாயிடம் மாறி மாறிப் புழுகுவார்கள். அந்தநேரம் அவர்கள் சொல்லும் எந்தவொன்றையும் உள்வாங்கி விட்டு, உள்வாங்காதது போல பேசாமல் இருந்து விடுவாள், மைதிலி.

“அம்மா, அந்த அங்கிள் ஏன் இன்னும் கல்யாணம் செய்யாமலே இருக்கிறார்? அவரைப் பார்த்தால் பாவமாயும் இருக்கு.” மூத்தவன் கேட்டான்.

“அம்மா, அவற்றை வடிவுக்கும்; அவருடைய சிமாட்டுக்கும்; நல்ல குணத்திற்கும் இன்னும் ஏன் கல்யாணம் செய்யாமலே இருக்கிறார்?” இரண்டாமவன்தான் இப்படிக் கேட்டான்.

“இருங்க ரீ போட்டுக்கொண்டு வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த இடத்திலிருந்து காய் வெட்டியபடி அடுக்களைப் பக்கம் போனாள், மைதிலி. அவர்கள் இருவரும் ரீ.வி.யிலே படம் ஒன்று பார்ப்பதற்காக தங்கள் பார்வைகளை அதிலே குவிக்கிறார்கள்.

தன் அக்காவின் வீட்டில், தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் நாதன் இருக்கிறான். அப்பவும் மடிக்கணினியில் எதையோ தேடிக்கொண்டு தன் எண்ணங்களை அலைய விட்டான்.

“மாமா, மைதிலி அத்தையைத்தான் நீங்கள் கல்யாணம் செய்ய வேணும். அவர் உங்கட காதலிதானே. மைதிலி அத்தையின் பெடியளும் உங்களில் நல்ல விருப்பமாக இருக்குறாங்கள். தன் தாயிடம் அவங்கள் இருவரும் கெஞ்சிக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

அம்மா, நீங்கள் நாதன் அங்கிளை லவ் பண்ணினது உண்மைதானே. அவர் இப்ப வரை உங்களுக்காகத்தானே கல்யாணம் செய்யாமல் இருக்கிறார். நாங்கள் இரண்டு பேரும் மன சுத்தத்துடன் சொல்லுகிறம். நீங்கள் நாதன் அங்கிளைக் கல்யாணம் செய்யுங்கோ. அவரோடு நீங்கள் வாழ வேண்டும். உங்களுக்கு இப்ப என்ன வயது? நாற்பத்தி மூன்றுதானே. இவ்வளவு காலமும், நீங்கள் எங்களுக்காக வாழ்ந்தது போதும். இனி நீங்கள் உங்களுக்காகவே வாழ வேண்டும். இனியும் உங்களுக்காகவே நாங்கள் வாழ்வோம்.” என்று மைதிலியிடம் அவள் பிள்ளைகள் சொன்னதைச் சொல்லி வினோத் தன்னிடம் வற்புறுத்தியதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“அக்கா, ஏன் எனக்கும் மைதிலுக்குமான கடந்த காலக் காதலை பொடியளுக்கு சொன்னாவோ தெரியல? தன் பிள்ளைகளுக்குச் சொன்னால் பராவாயில்லை, மைதிலியின் பிள்ளைகளுக்குமல்லோ சொல்லியிருக்கிறா. அதனால்தான், அவங்கள் மைதிலியிடம் போய் கேட்டிருக்கிறார்கள். மைதிலி என்ன நினைத்திருப்பாளோ தெரியல. அக்கா பார்த்த பேய் வேலையால.” என்று நாதன் தனக்குள்ளே கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அக்காவிலும் பிழை இல்லைத்தான். அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பம் என்பது அதுவொரு தற்செயலான ஒன்று தான். அதுதான் சொல்ல வேண்டி வந்தது. இப்படி தனக்குத்தானே

தமிழினி ----- சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சமாதானம் செய்தான். அது என்னவென்றால், ஒரு நாள் வினோத்தின் வீட்டில் நாதன் இல்லாத ஒரு தருணத்தில் அங்கே, வினோத்தின் அப்பா; அம்மா; மைதிலியின் இரு பொடியளும் இருந்திருக்கிறார்கள். “மாமாவுக்கு ஏதும் லவ் பிறேக் இருக்கோ?” என்று வினோத் கேட்டிருக்கிறான்.

“அங்கிள், ஆரையும் காதலிச்சு காதல்ல தோல்வி அடைஞ் சிருப்பாரோ, அத்தை?” மைதிலியின் இரண்டாமவனும் கேட்ட போது, வினோத்தின் அம்மா சிரித்திருக்கிறாள்.

“சொல்லுங்க அம்மா; மாமா ஆரையாவது லவ் பண்ணினவரோ? அப்ப ஏன், அவற்றை காதல் நிறைவேறாமல் போனது?” என்று வினோத் தாயைச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தநேரம் வினோத்தின் தாய், மைதிலியின் பெடியள் இருவரையும் பார்த்திருக்கிறாள். இப்படித் தன் தாய் அவர்களைப் பார்த்தது வினோத்திற்கு ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளறியது. தன் தோழனின் பக்கமாகத் தாயிற்குக் கண்ணால் காட்டிக் மெதுவாகக் கேட்டான், “மைதிலி அத்தைதானா?” என. தாயின் தலைகுனிந்த சிரிப்பு கண்டு அதை வினோத் உறுதிப்படுத்தினான்.

இந்தச் செயற்பாட்டை மைதிலியின் பெடியள் இருவரும் அவதானித்து விட்டனர். மூத்தவன் துடுக்குடன் கேட்டான், “நாதன் அங்கிள் அம்மாவையா லவ் பண்ணினவர்?” என்று. வினோத்தின் அம்மா கீழே நிலம் பார்த்துத் தலையாட்டி ஆம் என்று சொன்னாள். சொல்லிவிட்டு மௌனச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். எல்லோர்முகங்களும் சந்தோசமாய் மலர்ந்திருந்தன.

இதற்கிடையில், மைதிலியின் இரண்டாமவன் பலமானதொரு சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்பில் அந்த வீடே அதிர்வது போல் இருந்தது. அவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் சிரித்தார்கள். அப்போது அங்கே, நாதன் வந்து கொண்டிருந்தான். கிட்ட வந்தவுடன் “உந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமோ?” என்று வினோத் மாமனைப் பார்த்துக் கிண்டல் செய்தான். நாதன் சிறு

தமிழினி ----- சமாயாகு சீனா உதயசூரியர்
வெக்கத்துடன் அந்த இடத்தினை விட்டு விலக முயன்றான்.

வினோத் எதற்காகத் தன்னை கிண்டல் செய்கிறான் என்பது புரியாவிட்டாலும், வினோத்தின் கிண்டலுக்குள் தான் அகப்பட்டு விடக் கூடாது என்பதிலே வலு கவனமாக இருந்தான், நாதன். மைதிலியின் மூத்தவன், ஓடி வந்தான். போய்க்கொண்டிருந்த நாதனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சினான். அவனைத் தொடர்ந்து வினோத்தும் ஓடி வந்தான். அவனும் நாதனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சினான். மூத்தவன் நாதன் அங்கிளின் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து தன் தம்பி இருக்கும் பக்கத்துக் கதிரையில் இருத்தினான். இளையவனும் சும்மா லேசப்பட்ட ஆளில்லை. “வாழ்த்துகள் அங்கிள். வாழ்த்துகள்” என்று வாழ்த்தி எழுந்து போய் நாதன் அங்கிளைக் கட்டிப் பிடித்து தன் ஆசைதீர்க்கொஞ்சினான்.

இந்தச் சம்பவங்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வினோத்தின் அம்மா உள்ளம் குளிர்ந்து போய்த் தெரிந்தாள்.

“இதென்னடா இது. இந்தக்கால பொடியளோடு கொஞ்சம் கவனமாகத்தான் பழக வேணும் போல. என்ன மாதிரி நக்கல் அடிக்கிறாங்கள். அந்தக்காலத்தில எண்டால், எங்களைவிட இரண்டு மூண்டு வயசு மூத்தாக்களெண்டாலே அவர்களோடு கதைக்கப் பயப்பிடுவம். இப்ப அப்பிடியொண்டுமில்லை. எல்லாம் ஒரு சகசம் போல வந்திடுத்து. பயம் என்பது கொஞ்சமும் கிடையாது. கால மாற்றம்தான் இதுக்கெல்லாம் காரணம்” என தனக்குள் நாதன் நினைத்துக்கொண்டான்.

இப்ப அந்த இடத்தைவிட்டு தன் அறையை நோக்கி நாதன் நடக்கத் தொடங்கினான். தங்கள் இடத்தில் நாதன் இல்லை என்ற ஒரு துணிவினால் நாதன் - மைதிலி காதல் கதை பற்றிய சில சம்பவங்கள் மாத்திரம் வலு கவார்சியமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

“மாமா - மைதிலி அத்ததையின் காதல் முறிந்து போனதுக்கு என்ன காரணம்?” வினோத், தன் தாயிடம் கேட்டான்.

“சாதிதான் காரணம்” என்று தாய் சொன்னாள்.

“சாதியா? அதென்னது?” வினோத்திரும்பவும் கேட்டான்.

மைதிலியின் பெடியள் இருவரும் சிரித்தபடியே தாய், மகள் உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். தாய் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“சரி, அதொண்டுமில்லை. மைதிலியின் அம்மாவுக்கு மைதிலியை வெளிநாடு அனுப்பத்தான் விருப்பம். ஊரில் கல்யாணம் செய்து வைக்க அவளுக்கு விருப்பமிருக்கேல்லை. மைதிலி உன்ர மாமா வைக் காதலிக்கிற விசயம் அறிந்து, மைதிலியை ஒரு இடமும் வெளிக்கிடாதபடி வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்திருந்தனர். மைதிலிக்குக் கல்யாணம் பேசி வரவர அதையெல்லாம் மைதிலி தவிர்த்து வந்தாள். தான் கல்யாணம் செய்தால் உன்ர மாமாவைத்தான் கல்யாணம் செய்வன் என்றும்; அப்பிடி இல்லையெண்டால் தனக்கினி கல்யாணம் வேண்டாம் என்றும் சத்தியம் செய்திருக்கிறாள். உன்ர மாமாவும் இயக்கப் பொடியனோடு சேர்ந்து திரியத் தொடங்கினான். மைதிலியைக் காணாமல் தவித்த தவிப்புக்கு இயக்கப் பொடியனோடு கூடித் திரியிறது அவனுக்கொரு மன ஆறுதலாக இருந்தது. ஒரு நாள் மைதிலியின் அம்மாவிற்கு நெஞ்சு படபடப்பென்று சொல்லி முருகானந்தன் டொக்டரிட்டை கொண்டு போயிருக்கினம். அவவுக்குப் பிரசர் கூடிப்போட்டுது. உடடியாக மந்திகைக்குக் கொண்டு போங்க எண்டு அவர் சொல்லிப் போட்டார். மந்திகைக்கு உடனே கொண்டு போய்ச்சினம். பிறகு அங்கையும் ஏலாது எண்டு சொல்ல, அங்கையிருந்து யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைச்சாங்கன். அங்கே கொண்டு போன பிறகு, அவவுக்கு வாய்; மூக்கெல்லாம் வயரு வைச்சிருந்தது. குளுக்கோஸ் ஏத்தினார்கள். அந்தக் காலத்தில யாருக்காவது குளுக்கோஸ் ஏத்தியிருக்கெண்டு அறிஞ்சால் அதுவொரு பயங்கரமான கட்டம் என்றுதான் ஊரில கதைப்பினம். அப்பிடித்தான் ஊரிலும் கதைச்சினம். உவள் மைதிலியாலதான் தாய் சாகக் கிடக்கிறாள்; உவளெல்லாம் படிச்சவனோ? என்று ஊரிலுள்ளவர்கள் மைதிலியைப் பேசத் தொடங்கினர். அம்மாவின் இந்த நிலைக்கு நானா காரணம்? இந்த

ஊர் இப்பிடி தன்னில பழி சொல்லுதே என்று தன் சொந்தக்காரரிடம் சொல்லி மைதிலி அழுதாள். மூண்டு நாளுக்குப் பிறகு மைதிலியின் அம்மா சுகம் பெற்று வீட்டுக்கு வந்திட்டார். வீடு வந்து அவரின் சுகம் விசாரித்துப் போன மைதிலியின் உறவுகள் மைதிலியைப் பேசிக்கொண்டு போயினர். மைதிலியை யாரும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை; கதைக்கவுமில்லை. மைதிலி ஒரு கொலைகாரி என்று ஒரு சிலர் பேசினர். தாய்க்காரியும் மைதிலியோடு கதைக்காமலே இருந்தார். அப்பதான், உவங்கள் பெடியளின்ர அப்பாவைக் கேட்டு சம்பந்தம் பேசி வந்தனர். மைதிலி ஒரு மறுப்பும் தெரிவிக்காமல் சம்மதம் சொல்லி விட்டாள்.” என்று ஒரு பாரதக் கதை போல் அத்தனை சம்பவங்களையும் சொல்லி முடித்தார். பெடியங்கள் மூவரது கண்களும் கலங்கி வந்தன.

இப்ப வினோத்தின் வீட்டில் நாதன், மைதிலியைக் கல்யாணம் செய்வதற்கு சம்மதிக்க வைத்து விட்டனர். இதற்காக நாதனின் அக்கா, அத்தான், வினோத் மூவரும் என்ன பாடுபட்டிருப்பார்கள் தெரியுமா? இந்தச் சந்தோசமான செய்தி நாதனின் அம்மாவுக்கும் அறிவிக்கப் பட்டது. அவர் உடனே நாதனோடு தொலைபேசியில் கதைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளை உதிர்த்தார். மூளைச் சலவை செய்வது என்று இதைத்தான் சொல்லுவதாக்கும். அல்லது போனால், அடி மேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பார்கள். அப்படிக்கூடச் சொல்லலாம் போல. இப்பவெல்லாம் நாதன் இன்னும் சந்தோசமாக இருந்தான். மைதிலியின் காதலை மீளவும் நினைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினான். நினைவின் முடிவிலே, மைதிலியின் பெடியளின் முகங்கள் வந்து போகின்றன. அழகான; அறிவு பூர்வமான மைதிலியின் பிள்ளைகளை நினைத்துச் சந்தோசம் அடைந்தான். அவர்கள் இனி நாதனின் பிள்ளைகள் அல்லவா?

ஒரு நாள் முழுக்க மைதிலியின் பெடியள் இருவரும், தாயிடமே போர் செய்தனர். அன்பு கலந்த போர் அது. “அம்மா, நீங்கள் நாதன் அங்கிளைக் கல்யாணம் செய்ய வேணும்” இதுவே அவர்கள்

தமிழினி சமயங்கு சீனா உதயகுமார்

தாயோடு சண்டை இட்டதிற்கான சாராம்சமான விடயம். சண்டையின் ஒரு கட்டத்தில், இளையவன் தாயை இறுகக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டே கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். முதலில் தாய் எந்தவொரு சம்மதமும் தெரிவிக்கவில்லை. “என்னை விடுங்கோடா, நான் என்னெண்டு சொல்லுறன்” என்று மைதிலி சொன்ன போது அவன் தாயின் கன்னமாக ஒரு கொஞ்ச கொஞ்சி விட்டு தாயைப் பிணைத்திருந்த தன் கைகளின் இறுக்கத்தைத் தளர்த்தினான்.

ஒன்றுமே பேசாமல் மைதிலி போய்க்கொண்டிருந்தாள். இப்ப மூத்தவன் ஓடிப்போய் மைதிலியை இறுகக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு நின்றான். மைதிலியால் விலக முடியவில்லை. “என்னெண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போங்க அம்மா, சொல்லிப் போட்டுப் போங்கோ” என்று தாயிடம் கெஞ்சினான். பெடியளின் செயல் பார்க்க மைதிலிக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“டேய், அம்மா சிரிச்சிட்டாவெடா, இந்தச் சிரிப்பு சம்மதத்துக்கான சிரிப்புத்தான்” மூத்தவன் புதிர் விட்டான். “சரி நான் உங்கட அங்கிலோடு ஒருக்கால் கதைச்சுப் போட்டு பிறகு என்னெண்டு சொல்லுறன், இப்ப என்னை விடுங்கோடா” என்று சொல்லி அடுக்களைப் பக்கம் போனாள்.

அங்கே, நல்லதொரு ரீ ஆத்திக்கொண்டு; உழுத்தம் மாவும் குழைத்துக் கொண்டு வந்து தந்தாள். மூவரும் சிரித்த முகத்துடன் இருந்தனர். உழுத்தம்மா திரணையில் ஒரு கடி கடித்து ரீயினைக் குடித்த அவர்கள் முகங்களில் பேரானந்தம் திரண்டு விளையாடியது.

அடுத்த நாள் மைதிலி, நாதனோடு ரெலிபோனில் கதைத்தாள். ரெலிபோனில் இருவருக்கும் இது முதல் உரையாடல் அல்லவா? மைதிலியின் உரையாடலில் ஒரு பதட்டம் தெரிந்தது. நாதன் அதை உணர்கிறான். “அரை மணித்தியாலம் கழித்து எடுக்கிறன்” என்கிறான். அவளும் அதற்குச் சம்மதிக்கிறாள்.

ஏன், இப்படி என் மனம் பதட்டமடையது? ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி இதுவொரு புதுமாதிரியாய் இருக்கே. இப்ப மைதிலி தன் மனதை உறுதியாக்கினாள். இனி அப்படியொரு பதட்டம் தனக்கு வரக்கூடாது என்று தன் நெஞ்சுக்குத் தெம்பு கொடுத்தாள். இப்ப நான் தொலைபேசி எடுத்துக் கதைக்கவா? இல்லை அவர் எடுக்கும் போது கதைக்கவா? என்று தன் சிந்தனைகளைச் சிதறவிட்டாள். அப்படி அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, நாதன் மைதிலிக்குக் கோல் எடுத்தான். மைதிலி ரிசீவ் செய்து கதைக் கிறாள். இப்ப தன்னில் அப்படியொரு பதட்டம் ஓரளவு குறைந்ததை உணருகிறாள். உரையாடல் நிமிடங்கள் தாண்டி மணித்தியாலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இந்த உரையாடலுக்குப் பிறகு ஒரு நாளில் இரண்டு தடவையாவது கதைப்பது என அட்டவணை போட்டுக் கொண்டனர்.

“வாற புதன்கிழமை மாமாவுக்கும் அத்தைக்கும் கல்யாணமாம், அம்மா சொன்னவர்” என்று வினோத் சொன்னான். “எங்கட அம்மாவும் அப்பிடித்தான் சொன்னவர்” மூத்தவன் சொன்னான்.

இப்ப, நாதனும் இளைவனும் காரில் வருகின்றனர். இளையவன் காரில் இருந்து இறங்கி, வினோத்தையும்; மூத்தவனையும் கூப்பிடுகிறான். அவர்கள் காரினை நோக்கி ஓடி வருகிறார்கள்.

“எங்கையெடா போகப் போறியள்?” மூத்தவன் கேட்டான். “முதல்ல காரில் ஏறு சொல்லுறன்” இளைவன் பதில் சொன்னான். வினோத்தும், மூத்தவனும் காரில் ஏறி அமருகின்றனர். “சொல்லுங்கோ எங்கை போறியள்? எங்களுக்குத் தெரியக் கூடாதோ?” வினோத் கேட்டான்.

“அப்பாதான், கூட்டிப் போறார். அப்பாவிடமே கேளுங்க” என்று இளையவன் சொன்ன போது நாதன், இன்ப அதிர்ச்சியால் திடுக்குற்றான். நெஞ்சம் நெருட அவன் கண்கள் கலங்கி வந்தன.

தமிழினி சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

எதையுமே காட்டிக் கொடுக்காமல், “உங்களுக்கு உடுப்பெடுக்கத்தான் போறம்” என்று நாதன் சொல்லி முடித்தான். நாதன் மனம் சந்தோசங்களால் நிறைந்திருந்தான்.

நாதனை இளையவன் அப்பா என்று கூப்பிட்டபோது அவர் முகத்தில் வழிந்த ஆனந்தத்தையும்; அவர் கண் கலங்கியதையும் மூத்தவன் அவதானித்து விட்டான்.

“நாதன் அங்கிள் இனி எங்களுக்க அங்கிள் இல்லை; இனியும் அவரை அங்கிள் என்று கூப்பிடுவது தவறாகும்; இனி நானும் அப்பா என்றுதான் அவரைக் கூப்பிடுவேன். அவர் நிச்சயம் சந்தோசப்படுவார், என்று மூத்தவன் தன்னுள் நினைத்துக் கொண்டான்.

கார் அளவான வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. இப்ப வினோத்தின் கலகலப்பும் தொடங்கி விட்டது. அவனின் கலாய்ப்புக் கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே நாதன் மௌனமாய்ச் சிரித்தான். வசந்த விழா ஒன்று அவனை அணைப்பதற்கு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவை நாதனின் மனசெங்கும் வாசமாய் வீசிக்கொண்டிருந்தன.

தினக்குரல் - மார்ச்சு 3, 10 - 2017

யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி வல்வெட்டித்துறையில் மையங்கொண்டு, தமிழ்பேசும் உலகில் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் பல்துறைப் படைப் பாளியே சமரபாகு சீனா உதயகுமார் ஆவார். உயிரோட்டமான எழுத்து களால்; இயல்பான மொழிநடையில்; எல்லோரையும் கவரும் விதமான சொல்லாடல்கள் இவருடையவை. இவரது கதைகளுக்குள் உண்மை களை பொதிந்திருக்கும்.

குச்சொழுங்கை முதல் அதிவேக நெடுஞ்சாலை வரை பயணிக்கும் இவரது சிந்தனைத்திறனும்; கதைக்காட்சிப்படுத்தல் முறையும் எந்த வொரு வாசகரையும் கவர்ந்திழுத்துவிடும். “தமிழினி” எனும் இச்சிறு கதைத் தொகுதி மூலம் அவை இன்னும் வீச்சாகியுள்ளன.

இவரது பல்துறை சார்ந்த எழுத்துகளும்; நேர்த்தியான உடை உருப்பும் எங்களுக்கெல்லாம் முன்மாதிரியானவை. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகை கள் மற்றும் இணையத்தளங்கள் வாயிலாக பிரபல்யமான இவரை “பண்பலை வேந்தன்” ரீ.எஸ்.முருந்தன் தொகுத்து வழங்கிய சூரியன் FM இன் ரீங்காரம் நிகழ்ச்சியூடாகவே இவரை நானும் அறிந்து அறிமுகமானேன்.

தமிழினி எனும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி இவரது பதினான்காவது படைப்பாகும்; சிறுகதைத் தொகுதி வரிசையில் இது மூன்றாவதாகும்.

அருமைமிக்க படைப்பாளியைக் கண்டுகொண்டதில் மகிழ்வே; சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்களின் தீவிர வாசகன் என்ற வகையிலே இவரது படைப்புகள் இன்னும் தொடர்ச்சியாக வெளிவர எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்.

– சந்தக்கவிஞர் வே.முல்லைத்தீபன்.

978-955-7363-02-8

9 789557 3630 28